

Έρως

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

“ΑΤΤΙΚ”

“Όσοι δὲν παρευρέθησαν στὸν τελευταῖο διαγωνισμό τραγουδιοῦ τῆς «Μάντρας», ἀσφαλῶς ἐγῆκαν χαμένοι! Αὐτὴ τὴν φορὰ χωρὶς ἀπόπειραν διαφημίσσεως πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὁ Ἀττικ ἦρθε γκαϊνὰν 100%! Σπανίως οἱ θεαταὶ τῆς «Μάντρας» διασκέδασαν τόσο πολὺ καὶ δάκρυσαν... ἀπ’ τὰ γέλια! Σημειώστε πὼς οἱ διαγωνισθέντες γιὰ νὰ κερδίσουν τὰ ξπαθλα τοῦ τραγουδιοῦ βρέθηκαν—κατὰ μοιραία σύμπτωση—13! «Κάτι κακὸ θὰ συμβῇ» κλαιγόταν ὁ Ἀττικ παρ’ ὅλες τὶς χιλιάδουλες! Πού εἶχε εἰσπράξει ἐκείνη τὴν βραδυά. Δὲν συνέβη ὅμως τίποτα τὸ ἀπευκταῖο. Μεταξὺ τῶν διαγωνισθέντων, ξεχωρίσαμε: 1ον ἕναν πού πρόφερε τὸ «ζήτα»... «σίγμα» καὶ τέλειωσε τὸ τραγοῦδι του ὡς ἐξῆς:

«...σὴ πεσὴ, σὴ χαμένη,
νὰ σὴ κανεῖς ἢ νὰ μὴ σὴ:».

2ον. Ἐναν πού κύτταζε ὁλοσυρὰ τὸ κοινὸν καὶ ἀπειλοῦσε θεοὺς καὶ δαίμονας. Ἀνεκαλύφθη πὼς ἦταν γυιὸς εἰσαγγελέως—γεγονὸς πού δὲν ἐμπόδισε τὴν ἀγρία πρόγκα πού τὸν ὑπεδέχθη!

3ον. Ἐναν τοικοκολλητὴ πού ἡ γλῶσσα του εἶχε... κολλήσει στὸν οὐρανῖσκο...σὰν μονόφυλλη ἀφίσα! 4ον ἕναν πού ἐξέβαλε φωνὲς ἀνάρθρους... μολονότι τυγχάνει... ἀρθρογράφος γνωστῆς ἐφημερίδος! 5ον. Ἐναν νέο παρφουμαρισμένο καὶ ὄντουλαρισμένο πού θὰ εἶχε πολὺ περισσότερὴ ἐπιτυχία ἂν ἀρκοῦνταν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ὄντουλασίαν του—περμανάντ, παρακαλῶ!—κι’ ὄχι τὴν φωνή του τὴν... κατσαρή! 6ον.

Ἐναν φοβερὸν φάλτσον πού ἀνεκαλύφθη πὼς ἦταν τενόρος μελοδράματος... τραγουδῆσας Ἰνκόγνιτο, ἐφ’ ὅσον ἀπαγορευόταν ἡ συμμετοχὴ στοὺς ἐπαγγελματίας! 7ον. Ἐναν δεξιὸν ψάλτην πού τραγοῦδησε τὸ κουπλὲ τοῦ «Πολοὺς ἔχουν τρελλάνει δυὸ μαῦρα μάτια» εἰς εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν, τὸ δὲ ρεφραίν... ἔψαλλε εἰς ἀπταιστον βυζαντινὴν! Ἀκούγοντας τον, ἀσφαλῶς κι’ ὁ Ὑψιστος θὰ δάκρυσεν ἀπ’ τὰ γέλια!

Ὡραία τραγοῦδησαν τὰ κορίτσια πού τὰ σεβάστηκε ἡ... πρόγκα καὶ τὸ κοινὸν τὰ βράβευσε. Τὸ πρῶτο βραβεῖο θὰ διαπρέψῃ ἀσφαλῶς στὸ ἐγγὺς μέλλον.

Μεταξὺ τῶν «μιμιαμιμήτων» τῆς βραδυᾶς ἦταν ἡ ἀπαίτησις ἐνὸς θεατοῦ ν’ ἀκούσουν ἕνα τραγοῦδι ἀπ’ τὸν Μανώλη Ἀναστασιάδη πού ὀφείλει νὰ τραγοῦδῇ ἐφ’ ὅσον τὸ ὄνομά του λήγει ... εἰς...ἀδὴ!

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Κάθε βραδυά, ὁ Θόδωρος—τῆς Εὐρυδίκης ὁ ἄνδρας—μ’ ἕνα ρεβόλβερ στὸ πλευρὸ ροχάλιζε—νὰ σὰς χαρῶ!—μετὰ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεος ξώσιπα ἐντὸς μιᾶς μάνδρας!

Μὰ ἡ Εὐρυδίκη, ἕνα πρωὶ, τραβώντας τὰ σεντόνια, δέχεται μιὰ ρεβολθερίᾳ καὶ τραυματίζεται βαρεῖα καὶ παρὰ τρίχα ἡ ἀτυχῆς νὰ μᾶς ἀφήσῃ χρόνια!

Οἱ παραδόσεις ἄλλαξαν! Ὡς θεία καταδίκη: τώρα, ὀλίγου δεῖν—καὶ φεῦ! δυστυχισμένε μου Ὁρφεῦ!—χωρὶς ἐσὲ νὰ πῆγαινε στὸν Ἀδὴ ἡ Εὐρυδίκη!

Δυὸ νέοι ἀγαπιόντανε: ἐκείνη λίαν πλουσία, κὸρη ἐνὸς ξυλέμπορα πού—ὦ μόρες καὶ ὦ τέμπορα—γαμπρὸ ζητοῦσε κούτσουρο.. πλὴν μὲ περιουσία!

Δὲν εἶχε φράγκο ὁ νεαρὸς μὰ ἀναθαρρεῖ κοντὰ τῇ: μιὰ νύχτα ἀλληλοκλέβονται κι’ ἀφοῦ κρυφοπαντρεύονται στέλνουν κατόπιν, τὰ..φαίρ-πάρ στὴν οἰκογένειά τῆς!

Βρισκόταν ὁ ξυλέμπορος—μᾶς λέει ἡ ἱστορία—ἐντὸς πλασιῶν λίαν κομψῶ εἰς τὰ λουτρά τῆς Αἰδῆψου... γι’ αὐτὸ κι’ ἐν τέλει ἀπόμεινεν εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα!

Σταθμὸς ραδιο...φωνικὸς: κι’ εἰς ἄκρον παρασιτικὸς: ΚΑΙΡΟΝ

Λάσκον, τὸν συνεργάτην μας, ἠκούσαμε στὸ ράδιον: εἶπε πὼς εἶναι νέος λαμπρὸς καὶ ὑποψήφιος γαμπρός... Νύφη ζητάει, φαίνεται νὰ βρῇ, ἀλλά... οὐ ράδιον!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΚΙ

Ὑστερα ἀπὸ τὴν κόλαση τῶν 36 καὶ τῶν 38 εἰς τὴν σκιάν—ἢ... ὑπὸ σκιάν, ὅπως συνηθίζουν, νεοελληνιστὶ, μερικοὶ—τὸ πρῶτο μελετήμακι πού ἄρχισε νὰ φουσᾷ ἀπὸ τὸν Σαρωνικὸ, μᾶς ἦλθε σὰ μιὰ μικρὴ προκαταβολὴ ἀπὸ τὸ ἀμετρον ἔλεος τοῦ Κυρίου, πού θὰ ἐπακολούθησεν ἀσφαλῶς μὲ τὸν ἐπικείμενον Αὐγουστο. Καὶ ἦταν καὶὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ ὁ Ὑψιστος, ἀφοῦ ἄρχισαν πιά νὰ λυώνουν καὶ αὐτὰ τὰ παγωτὰ μέσα στὶς πλανόδιες παγωνιέρες των καὶ οἱ αἰσθηματικὲς αὐτοκτονίαι συναγωνίζονται ἐπικινδύνως τὰ δράματα τῆς θρυλικῆς «Τιμῆς τοῦ ἀδελφοῦ», χωρὶς νὰ φταίουν οὔτε οἱ ὑπαίθριοι κινηματογράφοι γιὰ τὶς πρώτες, οὔτε καὶ ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος κ. Ξερόπουλος γιὰ τὰ δευτέρα.

Ὅπως δὲποτε, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δροσιζόμεθα, ἐκτὸς ἂν μετανιώσῃ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ζέση καὶ μᾶς ξαναρθῇ... δριμύτερα, ὑπὸ μορφὴν λίβρα, ἡ καυστικῶτατος ἀρθροῦ πρωϊνῆς ἐφημερίδος.

ΑΣΙΟΜΙΜΗΤΟΝ

Τὸ «μπαγιατικὸ ψαμί» ἐφαρμόζεται μὲ ἐπιτυχία μέχρι τῆς στιγμῆς, καὶ κατὰ τοὺς ἀρμοδίους ἀπέδωκε σωτήρια ἀποτελέσματα. Καὶ ἀκούστηκε κάποιος θεατρόφιλος κύριος, διόλου φαρερ καὶ πολὺ σοβαρὸς, ἀνακράζων:

—Ἰδοὺ παράδειγμα ἀξιόμιμητον καὶ γιὰ μερικοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς μας! Ἄν ἐφήμοζαν κι’ αὐτοὶ τὸ ἴδιο σύστημα γιὰ τὰ ἔργα τους, κλειδώνοντάς τα—ἔστω καὶ γιὰ ἕνα εἰκοσιτετράχρο—στὰ συρτάρια τους, ἀντὶ νὰ γράφουν τὴν τελευταία πράξιν στὰ παρασκήνια, ἐνὸς προβάρεται ἡ πρώτη, ἴσως τὸ ἐλληνικὸ θέατρο νὰ σημειῶνε φέτος ὀλιγώτερους δολομάρτυρας!

Ἐχει δίκην ὁ θαλασσιὸς τοῦ «μπαγιατικού», ἔχει ἀδικο πῆτε τὸ τοῦ μόνοι σας.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
2. Ὁ ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παιδικὴ κωμωδία τοῦ Δημ. Ἰωαννοπούλου.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΗΤΑΝ ΚΡΙΜΑ ΤΟ ΛΑΛΟΓΟ

«Η γυναίκα του γαιοκτήμονος στον φαρμακοποιό:

—Φρόντισε σε παρακαλώ να γράψης κα-
θαρά και ευανάγνωστα εξώ από τα δυο μπου-
κάλια; ποιά φάρμακο θα δίνω στο άλογο,
και ποιά στον άνδρα μου, μην τα μεπερδέψω
και πάθει τίποτε... τ' αλογό μου!

ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΕΘΗ;

—Μπαμπά, ο δάσκαλος μου είπε να βρω
τον μεγαλύτερο κοινό διαιρέτη.

—Υψίστε Θεέ, έκαμε ο άγραμματος πα-
τέρας. Άκόμα είναι χαμένος αυτός ο κοινός
διαιρέτης; Ουμμάμαι που ο δάσκαλος με ά-
πέβαλε από την τάξη επειδή δεν μπορούσε
κι' εγώ να τον βρω τότε.

ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

«Ένας καταθέτης στον υπάλληλο μιάς άρ-
τιούστατης τράπεζας:

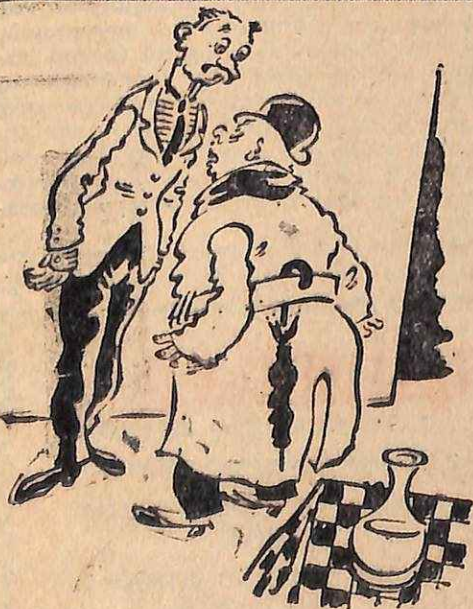
—Άν καταθέτω τό λεφτά μου στην τρά-
πεζά σας κάθε πότε μπορώ να τ' άποσύρω;

—Όποτε θέλετε. Π. χ. μπορείτε να κατα-
θέσετε σήμερα 100 δραχμές κι' αύριο να ρά-
θητε να τις πάρετε άρκει να μάς είδοποιή-
σετε πρό... τεσσάρων ήμερών!

ΘΑ ΤΟΝ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΣΕ ΕΚΕΙΝΗ

Μιά ήλικιωμένη κυρία από την επαρχία
στον σωφρο του ταξί ο οποίος βγάζει τό
χέρι του κατά τον γνωστό τρόπο, ώστε να
ειδοποιήση τα από πίσω έρχόμενα αυτοκί-
νητα ότι πρόκειται να στρίψη:

—Πρόσεχε παιδί μου... Μην αφήνεις τό
μυόνι... Θά σε είδοποιήσω εγώ άν...δρέξη!

ΒΕΒΑΙΟΤΗΣ

—Μά αφού σάς λέγω πως είμαι βέβαιος
να έχασα την όμφολλα μου εδώ!

Το μακάβριο ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Είμαι βέβαιος πως ο Ρόουλεϋ μου
είπε την αλήθεια. Ο φίλος μου
είναι άνίκανος να πη ψέμματα,
κι' ούτε έχει άρκετη φαντασία.

Είναι ντροπαλός νέος κι' όμως έρ-
γάστηκε με ζήλο στο κολλέγιο, τόσο
που ήλθε πρώτος στις εξετάσεις, και
τό Δημότικό Συμβούλιο του έδωσε μιά
ύποτροφία για να εξακολουθήση τις
σπουδές του στην Οξφόρδη. Τον Ιού-
λιο ξεκίνησε από την Άμερική και ήρ-
δε στην γηραιά Άγγλία. Είχε μαζί
του ένα συστατικό γράμμα για κάποιον
δικηγόρο και έτσι δρέθηκε άθελά του
καλεσμένος σ' ένα έξοχικό πύργο στο
Σόμερσετ, για τό ούκ-έντ.

Ο οικοδεσπότης ήταν κάποιος θαρω-
νέτος που είχε προσκαλέση τον δικη-
γόρο για να περάση τό ούκ-έντ. Αύ-
τός, μη θέλοντας να εγκαταλείψη τον
νιοφερμένο φίλο του, ζήτησε την άδεια
να τον φέρη μαζί του στο Σόμερσετ.
«Η άδεια δόθηκε με προθυμία.

Οι οικοδεσπότες ήρσιόντουσαν σε
κάποια έκδρομή, όταν οι δυο καλεσμέ-
νοι έφθασαν στον πύργο.

Τό κτίριο ήταν παλαιό, με διαδρό-
μους που έστριβαν δεξιά και άριστερά,
έτσι που σάστιζε κανείς. Ο Ρόουλεϋ
που ήταν συνηθισμένος στα μοντέρνα,
άλλα σπίτια του τόπου του, την έπαθε
άμέσως.

Πήγε και έκανε τό λουτρό του και
έπέστρεψε στο δωμάτιό του με τό προ-
σέψι στο χέρι του. Άνύποπτος άνοιξε
κάποια πόρτα νομίζοντας πως ήταν ή
κάμαρά του. Τόσο πολύ έμοιαζε τό ένα
δωμάτιο με τ' άλλο που δεν άντελή-
φθηκε άμέσως τό λάθος του, μόνο προ-
χώρησε για ν' αποδέση τό προσόψι στη
χώρα του. Ξαφνικά κατάλαβε τό λάθος
του και ταυτοχρόνως όπισθοχώρησε έν-
τρομος. Έκεί μπροστά του, στη μέση
της κάμαρας κοιτόταν ένας άνδρας νε-
κρός. Όχι μόνο νεκρός, αλλά σκο-
τωμένος!

Ο Ρόουλεϋ έτρεμε σύγκορμος μπρο-
στά στο φρικτό θέαμα και σαν τρελλός
βγήκε από τό δωμάτιο και γύρισε στην
κάμαρά του. Ήταν σατισμένος και
δεν ήξερε τί να κάνει. Νά μήξη τις
φωνές ή να χτυπήση τό κουδούνι και
να ζητήση βοήθεια;

Ούτε τό ένα έκανε ούτε τ' άλλο,
μόνο στεκόταν σατισμένος και αναπο-
φάιστος. Εύτυχώς κανείς δεν τον είχε
δεί κι' έτσι σκέφθηκε πως καλλίτερα
—μιά και που ο άγνωστος αυτός δεν
είχε πιά ανάγκη από βοήθεια—θά ήταν
να κάνει τον άνηξερο.

Ο φίλος του ντύθηκε και κατέβηκε
στο σαλόνι. Ο δικηγόρος τον σύστησε
στον οικοδεσπότη, ο οποίος τον δέχτη-
κε με πολλή ευγένεια.

Την ίδια φιλόφρονη ύποδοχή του έ-
κανε και ή οικοδέσποινα, μιά συμπα-
θητική κυρία με γκριζά μαλλιά. Κα-
τόπιν τον σύστησε στους άλλους καλε-
σμένους.

Ο Ρόουλεϋ έπιασε κουδέντα με μιά
χαριτωμένη νέα, την άνεψιά του οικο-
δεσπότη. Ένώ όμως κουδέντιαζε μαζί
της, περίμενε από στιγμή σε στιγμή

ν' άκούση κάποια φασαρία, κάτι που
να φανερώνη την άνακάλυψη του έγ-
κλήματος. Μά όλοι ήσαν ήρεμοι, γελα-
στοι, σαν να μην υπήρχε ένας νεκρός
μέσα στο σπίτι.

—Περίεργο—συλλογιζόταν—άν τό άτο-
μο αυτό ήταν κανένας καλεσμένος,
πως δεν τον άναζήτουσε ή οικοδέ-
σποινα; Άλλά ίσως νάταν κανένας
παιδαγωγός, γραμματέυς ή υπάλλη-
λος, και άργότερα, την ώρα που θό
του σερβίριζαν τό δείπνο του στην κά-
μαρά του, θά φανερωνόταν τό έγ-
κλήμα.

«Ότι δεν ήταν κανένας καλεσμένος,
ο Ρόουλεϋ τό κατάλαβε όταν κάθη-
σαν στο τραπέζι για τό δείπνο. Κανέ-
νας δεν έλειπε.

Τι έφαγε εκείνο τό θράδυ, τι είπε, τι
έκανε ο Ρόουλεϋ, ούτε θυμόταν κατό-
πιν, τόσο ήταν άφηρημένος. Μηχανικά
άκολουθήσε τους άλλους στο σαλόνι.
Μερικοί έπαιζαν μπριτζ, τό κορίτσι
φλερτάριζε σε μιά γωνιά μ' έναν νεα-
ρό συγγενή ή φίλο της οικογενείας,
κι' έτσι ο Ρόουλεϋ πήρε ένα εικονο-
γραφημένο περιοδικό και προσποιήθη-
κε πως διάβαζε. Μάταια περίμενε την
άποκάλυψη του μυστηρίου. Δεν συνέ-
βη τίποτε.

«Έφθασε ή στιγμή ν' άποσυρθώ
καθέννας στην κάμαρά του για να κοι-
μηθώ. Ο Ρόουλεϋ ένώ άνέβαινε τη
σκάλα με τον δικηγόρο, αποφάσισε να
του μιλήση, μά εκείνος δεν τό έδωκε
την εύκαιρία. Χωρίστηκαν μπροστά
στην κάμαρά του και ο Ρόουλεϋ, άνα-
ποφάιστος πάντοτε, μπήκε στην δική
του κάμαρα, γδύθηκε και πλάνιασε.

Την στιγμή που τον έπαιρνε ο ύπνος,
άκουσε ένα έλαφρό χτύπημα στην πόρ-
τα του. Πεταχτηκε από τό κρεβάτι
του και άνοιξε. Ο «μπάτλερ»—σαν να
πούε ο προϊστάμενος τ'ών «ήπρε»—άν-
μπήκε στο δωμάτιο και προσεκτικά έ-
κλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Κίγκ-
ντομ—έτσι λεγόταν—δίστασε μιά στιγ-
μή, κατόπιν είπε:

— Συγγνώμη σέρ, επειδή σάς ένο-
χλώ...

—Καθόλου, τί συμβαίνει; ρώτησε
ο Ρόουλεϋ βέβαιος ότι είχε φθάσει ή
στιγμή που θά μάθαινε τι είχε συμβή.

—Ίδου κύριε: Βρίσκομαι σε δύσ-
κολη θέση και άπεφάσισα να έμπιστευ-
θώ σε σάς. Όλο τό θράδυ, σάς μελέ-
τησα και κατάλαβα ότι είσθε άνθρω-
πος στον οποίο μπορώ να βασισθώ για
τη βοήθεια που μου χρειάζεται. Μήπως
κάνω λάθος, σέρ;

«Ο Ρόουλεϋ τον βεβαίωσε ότι εύχα-
ρίστως θά τον βοηθούσε άρκει να μπο-
ρούσε.

—Έχω πεποίθηση σε σάς, σέρ—είπε
ο ύπηρέτης—μόνος μου δεν μπορώ να
κάνω τίποτε. Περιττόν να σάς έπανα-
λάβω σέρ, ότι βασίζομαι στην έχεμύ-
θειά σας. Σήμερα συνέδεκαν δυσάρε-
στα γεγονότα...

—Δυσάρεστα γεγονότα;

—Ναί. Άκούστε: Ξέρω πως κάτι
ξέρετε! Σας είδα όταν μπήκατε κατά
λάθος σ' εκείνο τό δωμάτιο. Προτίμη-

μπαούλο ΤΟΥ Μ. ΧΑΣΤΙΓΚΣ ΜΠΡΑΝΤΛΕ·Υ·

σα να μη φανερωθώ εκείνη την στιγ-
μή. Άκούστε πως συνέβη τό κακό. Κά-
ποιο άτομο είχε έρθη λίγη ώρα πρό
του δείπνου. Τό πρόσωπο αυτό ήρθε σε
λόγια με τον άφεντικό μου. Ήταν έ-
νας έκβιαστής. Είχε στην κατοχή του
μερικά γράμματα της άδελφής του κυ-
ρίου μου, δηλαδή της μητέρας της
νέας που γνωρίσαμε άπόψε. Ή μητέρα
της κοπέλλας υπήρξε πολύ ζωηρά. Τα
γράμματα αυτά τά είχε γράψει πρό
καιρού, κάποτε που ζούσε στις Ίνδίες
και είχε μπλέξει με κάποιον.

«Πέρασαν λίγα λεπτά, όταν ο άφεν-
τικός μου κατέβηκε, με όρθηκε και με
πήρε ιδιαιτέρως και με λίγα λόγια
μου είπε τι είχε συμβή:

—Αυτός ο έκβιαστής θέλησε να μου
πάρη γρήματα για να μου παραδώση
τά γράμματα της Μάρνκαρετ... Δεν
άνέχομαι τέτοιες θρωμοδουλειές και
άντι άλλης άπαντήσεως του τσάκισα
μερικά δόντια. Πήγαινε άπάνω και
φρόντισε να γκρεμοτσακισθώ άπ' έδω
δίχως να γίνη φασαρία. Κατάλαβες;»

«Ετοιμαζόμουν να έκτελέσω τη δια-
ταγή, όταν σάς είδα που βγαίνατε από
τό δωμάτιο. Πού να φαντασθώ όταν
μπήκα μετά από σάς ότι θά τον εύρι-
σκα νεκρό!... Φυσικά, στην άρχή νό-
μιζα ότι είχε σκοτωθώ με τό χτύπημα.
Άλλά ο άφεντικός μου, μου είχε πει
ότι του «τσάκισε μερικά δόντια» δεν
μου είπε πως τον σκότωσε. Φαίνεται
λοιπόν ότι στην ταραχή της πάλης έ-
παθε από συγκοπή της καρδιάς. Ο
κύριός μου δεν έχει ιδέα του πράγμα-
τος και δεν θέλησα να τον ταραξώ.

«Ο Ρόουλεϋ τον ρώτησε άν ήταν θέ-
βαιος πως ο οικοδεσπότης δεν ήξερε
τίποτε.

—Άσφαλώς δεν υποψιάστηκε τίποτε
—άπάντησε ο ύπηρέτης—άφου κάποια
στιγμή, μετά τό δείπνο, με ρώτησε
κυφά: «Έ, ξεκομπίστηκε;» Του
είπα: ναί.

—Τί θά κάνης τώρα;

«Άκούστε, κανείς δεν τον είδε ό-
ταν ήρθε, εγώ του άνοιξα. Μετά μιά
ώρα φεύγει ένα τραίνο για τό Λονδί-
νον. Όλα είναι έτοιμα. Θά προσποιη-
θώ μιά έπείγουσα εργασία για να
φύγετε άμέσως... Έχετε κάνει έγχει-
ρηση σκληροκοιδίτιδος σέρ;

—Όχι—είπε ο Ρόουλεϋ. Γιατί;

—Λαμπρά. Θά γράψετε δυο λέξεις
στον οικοδεσπότη για να δικαιολογή-
σετε την εξαφνική άναχώρησή σας και
θά προφασισθώ μιά δυνατή κρίση.
Θά πώ ότι δεν θελήσατε ν' άνησυχή-
σετε κανέναν και προτιμήσατε να πάτε
σ' ένα νοσοκομείο...

—Καλά—τραύλισε ο Ρόουλεϋ—και
θά φύγω με τό τραίνο, γιατί;

—Φυσικά, για να πάρετε τό μπαού-
λο μαζί σας, είπε ο Κίγκντομ.

—Ποιά μπαούλο; γόγγυξε ο Ρόου-
λεϋ.

—Ένα δικό μου μπαούλο. Θά τό
βάλω στην σκευοφόρο. Στο Λονδίνο
θά πάρετε τό μπαούλο μ' ένα ταξί και
θά πάτε στο σταθμό του Τσέρινγκ-
Κρός. Εκεί θά φορτώσετε τό μπαούλο
για τό Γκλάσκού. Φυσικά, θά πάρετε

Εξυπνα και κουτά

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

«Η σύζυγος.—Τζών... Έχω τόσα
πράγματα για τα οποία θέλω να σοθ μι-
λήσω.

«Ο σύζυγος (κατενθουσιασμένος).—
Δόξα σοι Θεέ που άκούω για πρώτη φορά
αυτή την κουδέντα από τό στόμα σας. Ός
τόρα πάντα ήθελες να μου μιλάς για πρά-
γματα που δεν... έχεις.

ΓΙΑΤΙ Η ΜΗΝΥΣΗ

Στό γραφείο παραπόνων μιάς σκληροβο-
μικής εταιρίας:

Α'. υπάλληλος.—Νά, έλλη μήνυση.
ένος γαιοκτήμονος... Μάς ζάλισαν με σά-
τες τις άγελάδες τους.

Β'. υπάλληλος.—Παρέσυρε πάλι
καμμιάν τό τραίνο της εταιρίας μας:

Α'. υπάλληλος.—Όχι, αλλά, λέω,
ότι πγαίνουν τόσο άργά, ώστε οι επιβά-
τες κατεβαίνουν και τις...άμειγνυν.

ΦΙΛΟΔΟΣΙΕΣ

«Η νέα ήθοποιός.—Μου είχατε έπο-
σχεθώ ότι άν παρακολουθούσα επί έξη μή-
νε τακτικά τά μαθήματα, θά είχα όλο τον
κόσμον κάτω από τά πόδια μου...

«Ο καθηγητής της Σχολής.—Βέ-
βαια. Και μήπως δεν τον έχετε όταν παί-
ζετε στη σπηγή...

ΠΟΛΥ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ

«Ο πατέρας στον φίλο του:
—Τό παιδί μου δεν έννοει να άκούση τις
συμβουλές μου... Άκούει μονάχα τους πα-
κοήβεις και τους ήλιθίους. Δεν μου κάνει
την χάρη να τον συμβουλευθής εσύ!

ΘΑΥΜΑΣΙΑ

—Τώρα διακρίνετε καλά;
—Θαυμάσια! Διακρίνω ένα πίντα κατά-μυρο...

Μ. Χ. ΜΠΡΑΝΤΛΕ·Υ·

Σαλάμ αλέϊ κουμ!

ΟΙ πέντε μαύροι γαβαλάρηδες φθάσανε με καλπσμό δαιμόνων στην άκρη της έρημου και πήδησαν από τ' άραβια κοντόσωμα αλογάκια τους πρὶν αὐτὰ καλὰ-καλὰ σταματήσουν.

Έρριξαν τριγύρω τους μιά ματιά, έδεσαν τὰ αλογάκια τους στις κουρμαδιές, τύλιξαν στὴ μέση τους τὰ μαύρα «μπούρνουζ» τους κάτω ἀπὸ τὰ ὅποια ἦταν «ρυμμένο ἀπ'» ἕνα ἀσημοποίητο ὄραχόκανο καὶ ἀπὸ ἕνα τρομερὸ ἡμαυκηνὸ γιανταγάνι, δάγκισαν σφιχτὰ στὰ δάντια τους τὶς ἀκρες τῶν μαύρων μαντηλίων τῶν ποὺ ἀνέμιζαν στὰ κεφάλια τους καὶ προχώρησαν ἀμίλητοι σὰν μαύρα φαντάσματα πρὸς τὴν «ἔξμπα» τοῦ μπέη.

Μιά διαπεραστικὴ φωνὴ κουκουβάγιας τοὺς σταμάτησε ξαφνικὰ στὶς θέσεις τῶν καὶ σχεδὸν ἀμέσως ξεπετάχτηκε μπροστὰ τους, μέσα ἀπὸ μιά καλαμιά ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σκεπάζῃ ἄλλοιο καὶ καθάλλαρη, ἕνας ἔκτος, ντυμένος κ' αὐτὸς ὅπως κ' ἐκεῖνοι.

— Ἡ ὦρα εἶναι τρεῖς κ' ὅπου νάναι θ' ἀρχίσῃ τὸ τραγούδι τοῦ «μουεζίνης».

— Μὰς ἔκοψε τὸ δρόμο ἕνα καραβάνι, ἀπῆντησεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε.

— Ἀργήσατε. Ὅσοτόσο δὲν σημαίνει.

Ἀπόψε ὅπως δὴποτε τελειώνουν ὅλα.

— Ποῦ θὰ μὰς πὰς ;

— Δὲν τὸ καταλάβατε ; Στὴν «ἔξμπα» τοῦ μπέη ! Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Τὰ «ἀρμυαντ» καὶ τὰ πέντε δηλητηριασμένα καὶ ὁ «γκάφιρ» κοίτεται μέσα σ' ἕνα χαντάκι μετὰ τὴν «χάρμπα» μου καρφωμένη στὴν καρδιά του.

— Εἴσαι βέβαιος ἀρχηγέ ὅτι δὲν θὰ ριψοκινδυνεύουμε ἀδίκᾳ ; Εἴσαι βέβαιος ὅτι ὁ μπέης δὲν ἔστειλε ἀκόμη στὸ Κάιρο τὶς χιλιάδες ποὺ μάζεψε χτές ;

— Λίγο σημαίνει.

— Λίγο σημαίνει ; Τί θές νὰ πῆς μ' αὐτὸ ἀρχηγέ ;

— Τί θέλω νὰ πῶ ; Ἐλᾶτε στὴν καλαμιά νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἐχετε δίκιο. Πρέπει νὰ σὰς πῶ γιὰ ποῦ λόγῳ σὰς ἔφερα στὸ «μπάλαν».

Καὶ ὁ ὑπερήφανος Βεδουῖνος Ἀλῆ-σταρξος Ἀουαντ-ἔμπν-Μαχμούτ τράβηξε τοὺς πέντε συντρόφους τῶν ἑαυτῶν στὴν πυκνὴ καλαμιά κ' ἀφοῦ κάθισαν ὅλοι οὐταυροπόδι, ἀρχίνησε παίζοντας στὰ δάκτυλά του ἕνα χοντρὸ κεχρμπορένιο κομπολόι.

— Τὸ πὼς ἔγινε λήσταρχος καὶ ὁ

«ἔμντας» ἔταξε χίλιες λίρες γιὰ τὸ κεφάλι μου, τὸ ξέρετε ὅλοι. Ἀγάπησα ὅπως ἀγαπήσατε ὅλοι σας. Ὅπως ἀγαπάει κ' ὁ τελευταῖος καθαρδαῖμος Ἀραμπ. Ἀγάπησα τὴν μοναχοκόρη τοῦ «ἔμντας». Τὴν Ἀμαρ τὴν πεντάμορφη. Ὅσοι δὲν ἔτυχε νὰ τὴν δῆτε, θ' ἀκούσατε ἄλλους νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Δὲν ἀκούσατε νὰ μιλοῦν ;

— Σ' ἀγάπησε κ' ἐκεῖνη ;

— Ἐτοί μοῦλεγε...

Ἐνα δάκρυ κατακύλησε ἀπὸ τοῦ ληστήρχου τὸ μάτι καὶ τοῦ τσουρούφλισε τὴ σάρκα τοῦ μαυριδεροῦ του προσώπου.

— Λέγε Ἀουαντ...

— Μοῦλεγε πὼς μ' ἀγαποῦσε. Τὴν πίστεψα. Ποιὸς «γκέντας» θάκουγε ἀπ' τὸ γλυκὸ τὸ στόμα τὸ «σ' ἀγαπᾶ» καὶ δὲν θὰ πίστευε; Μιά μέρα μοῦ-πανε ὅτι ὁ «ἔμντας» σκεπτόταν νὰ τὴν παντρεύῃ μετὰ τὸν Ἀουαντ, τὸν γιὸ τοῦ μπέη ποὺ εἶχε κ' ἄλλες δύο γυναῖκες. Δὲν ἔδωσα σημασία γιὰτὶ ἤμουνα βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπῃ της. Μοῦπανε ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅτι κ' ἐκεῖνη ἔστεργε νὰ γίνῃ τρίτῃ γυναῖκα τοῦ Ἀουαντ. Δὲν πίστεψα σ' αὐτιά μου. Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ; Ἦταν ἀλήθεια ὡστόσο. Ἐνα θράδυ χωρὶς φεγγάρι, ὅπως θρισκόμασταν καθισμένοι κάτω ἀπὸ τὰ «μάγγα» καὶ τὶς ἀγκαουαφιές, ἔκλαψε στὴν ἀγκαλιά μου ζητώντας μου νὰ τὴν ξεχάσω. Ἐκλάψε ! Δάκρυα κροκοδείλου ἢ ἀπιστίῃ ! Γιατὶ νὰ μὴ τὴν σκοτώσω ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ; Ζήτησα κατόπι νὰ ξεκάνω κ' αὐτὴν κ' ἐκεῖνον. Τὴν ὦρα ποὺ θύγανιναν κ' οἱ δύο μετὰ μουσικὲς κ' ἀλλασαγμούς χαρᾶς ἀπ' τὸ «σεράι» τοῦ «ἔμντας» γιὰ νὰ πάνε στὸ «σεράι» τοῦ μπέη. Ἐρριξα πέντε πιστολιές. Τὸ χέρι μου ἔτρεψε ὡστόσο καὶ τὸ μάτι μου ἦταν θαμπωμένο. Δὲν σκότωσα παρὰ τὴν γκαμήλα ποὺ τοὺς σήκωνε. Μετὰ κινήσαν ὅπως κινήσαν ἕνα ἀγρίμι, κατέφυγα στὴν ἔρημο, στὴν στοργικὴ μάννα ὁλων τῶν ἀδικημένων βεδουῖνων, ἔγινε ληστής. Ὁ «ἔμντας» διετίμησε τὸ κεφάλι μου χίλιες λίρες. Ἐγὼ λήσταρχος. Ἀπόψε ὅλα τελειώνουν.

— Ὅλα τελειώνουν ; Πὼς τελειώνουν, ἀρχηγέ ;

— Ἀπόψε ἐκδικούμαι. Αὔριο τὸ πρῶτ,

ὁ Ἀσμάουτ, ὁ δῆμιος τοῦ Καῖρου θὰ νάναι κύριος τοῦ λαίμου μου γιὰτὶ μόλις ἐκδικηθῶ θὰ τελῆσῃ κ' ἡ ληστρικὴ μου καριέρα. Ἀπὸ τούτῃ τὴ στιγμὴ ἀρχηγός σας θὰ νάναι ὁ ἱμ-πραῆμ ἂν τὸν παραδέχεστε ὅλοι. Ὁ Ἀουαντ ἔκανε τὴν παλληκαριά νὰ διανυκτερεύῃ ἀπόψε μαζί της στὴν «ἔξμπα». Τὴν περίμενα τρία ὁλόκληρα χρόνια ἐτούτῃ τὴν παλληκαριά του. Δὲ θὰ τὴν ξανακάνῃ...

— Θὰ σκοτώσουμε κ' αὐτὸν κ' ἐ-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

— Σεῖς ; Γιατί ; Διψᾶτε καὶ σείς γιὰ ἐκδίκησιν ; Τὴν ἀγαπήσατε ὅσο τὴν ἀγάπησα καὶ τὴν μισήτε ὅσο τὴν μισῶ ; Βγήκατε στὴν ἄμμο τῆς Σαχάρας γι' αὐτὴν ; Ἀξίζουν τὰ κεφάλια σας χίλιες λίρες τὸ καθένα ; Σὰς κουβάλησα ἐδῶ γιὰ ν' ἀπολάψετε, δὲ τρία ὁλόκληρα χρόνια ἀνυπομονῶν ν' ἀπολάψω ; Σὰς ἔφερα στὸ «μπάλαν» γιὰ ἄλλους λόγους. Παραβίδω τὴν ἀρχηγία στὸν ἱμ-πραῆμ. Σὲ λίγο θὰ πῶ ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τῶν δύο. Θὰ ξεδιψᾶσω ! Θὰ ξαφανιστῶ καὶ τὸ πρῶτ θ' ἀφίσω νὰ με πιάσῃ ὁ Σάλεχ, ὁ γιὸς τοῦ «νάζερ» τῆς «ἔξμπα» γιὰ νὰ πάρῃ τὶς χίλιες λίρες. Ἐχῶ συνεννοηθῇ μαζί του. Χρήματα γιὰ σὰς δὲν ὑπάρχουν στὴν «ἔξμπα». Φύγετε τὸ πρῶτ γιὰ τὴν Τράπεζα τοῦ Καῖρου. Ὅταν ἐγὼ ἀπὸ τὴν «ἔξμπα» σείς θὰ ὀρθῇ δύο πτώματα, μερικὸς ἀσημένιος δι-σκους, μερικὰ ἀσημένια μαχαίροκουτάλα κ' ἰσως-ἰσως τίποτα μαλαματικὰ τῆς Ἀμαρ. Χαλάλι σας ἀδέρφια. Τὴν ἐπικήρυξη τῶν χιλίων λιρῶν θὰ τὴν πάρῃ ὁ Σάλεχ εἰπα. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ κρατήσῃ μόνο τὶς ἐκατὸ γιὰ ν' ἀγοράσῃ δέκα κουρμαδιές καὶ νὰ ζήσῃ σὰν ἀνθρωπος. Μετὰ τὶς ἄλλες ἐν-νηκόσιες θὰ χτίσῃ ἕνα μαρμάρينو «κουμπέ» πάνω ἀπὸ τὸν τάφο μου καὶ θὰ χαράξῃ σ' αὐτὸν μὲ μεγάλᾳ γράμ-ματα ποὺ θὰ τὰ βάψῃ χρυσά, αὐτὰ τὰ λόγια : «Ἐδῶ ἀναπαύεται ὁ Ἀουαντ-ἔμπν-Μαχμούτ. Ἐγὼ λήσταρχος, βου-τήγηκε ὡς τὸν λαῖμόν σ' αἷμα, κρε-μάστηκε, γιὰτὶ ἀγάπησε πολὺ». Ὁ «κουμπές» μου αὐτὸς πρέπει νὰ γίνῃ. Τὸν θέλω. Μὲ καταλαβαίνετε ; Τὸν θέλω. Ἄν δὲν γίνῃ, θὰ σκοτώσετε σὰν σκυλὶ τὸν Σάλεχ. Σὺμφωνοί ;

Ἄν προσάθῃσιν νὰ νὰ τὸν μετα-

πείσουν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἦταν κατὰ τὸ φυσικόν, κατὰ τὸ μοῖραϊόν, κατὰ τὸ ἀναπότρεπτον. Ἦταν ἄρθρο τοῦ ἀγραφοῦ νόμου τῆς ἐρήμου ἢ σκληρὴ τιμωρία μιάς ἀπιστίας στὴν ἀγάπῃ. Τὸ ὅτι θὰ πέθαινε κ' ὁ ἀρχηγός των ; Καὶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς πέντε αὐτοὺς δὲν ζήλευε ἕνα τέτοιο τέλος ποὺ θὰ τὸ τραγουδοῦσαν τὰ κορίτσια τῆς φυλῆς ;

— Σὺμφωνοί ἀρχηγέ.

— Εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα ἐμπρὸς γιὰ τὴν ἀφασίαν εὐτυχία τῆς ἐκδίκησέως μου.

Σεῖς θὰ σκορπίσετε στὴν «ἔξμπα» καὶ θάχετε τὰ μάτια σας δεκατέσσερα ὁ καθένας. Ποιὸς ξέρει ; Μπορεῖ νὰ μίλησῃ ὁ Σάλεχ. Θάνατι μεγάλο κρίμα νὰ πέσω σὲ καμμιὰ παγίδα πρὶν προφθάσω νὰ ἐκδικηθῶ. Μονάχος μου θὰ πηδήσω καὶ φράχτῃ καὶ μανδρό-τοιχο. Οἱ «φελλαχίν» θὰ κοιμοῦνται σὰν ψοφήμια ὕστερα ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὸ λιποθυρὶ τῆς ἡμέρας καὶ «ἀρμυαντ» δὲν ἀπομένει στὴν «ἔξμπα» ζωντανὸ γιὰ νὰ γαυγίσῃ. Θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα τοῦ «σελαμλίκ» καὶ θὰ με δοῦν ξαφνικὰ στὸν «δόντᾳ» των.

Προχώρησαν καὶ οἱ ἔξπ ἀμίλητοι πρὸς τὴν «ἔξμπα» κ' ἐνῶ οἱ σύντροφοί του σκόρπαζαν σὰν σκίε, ἐκεῖνος πῆδησε σὰν σατανὰς τὸν ἀγκάθινο φράχτῃ χωρὶς κἄν ν' ἀγγυστρωθῇ τὸ κατάμαυρο «μπούρνουζ» του σ' ἕνα ἀγκασθᾶκι, δρασνέλισε τὸν μαντρότοι-χο χωρὶς νὰ ρίξῃ ἕνα πετροδάκι, ἔ-φερε τὸ χέρι του στὰ χεῖλη του, κατό-πι στὴν καρδιά του καὶ τοὺς φώναξε μετὰ ὑπόκωφῃ φωνῇ :

— «Σαλάμ αλέϊκουμ !» (*)

— «Ἀλέκ σαλάμ ραχτούμ-παρακάτ» ἀπήντησαν μετὰ τὴν ψυχὴ των οἱ πέντε σύντροφοί του καὶ σκόρπισαν γύρω ἀπὸ τὴν «ἔξμπα» ἀσυγκί-νητοι, σὰν μοιρολάτρες ποὺ σκέφτη-καν ὅτι αὐτὰ ἔγραψε γιὰ τὸν Ἀουαντ τὸ «κιτάμπ».

Δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀνοίξῃ τὴν ξε-χαρβαλωμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς τὰ χρόνια πόρτα τοῦ «σελαμλίκ» ποὺ οὐτε καὶ ἔτριξε στοὺς στρόφιγγές της καὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς εἶδε μιά χλωμὴ ἀ-χτίδα ποὺ θύγανινε ἀπὸ τὴν χαραμάδα μιάς ἄλλης πόρτας κ' ἔσχιζε σὰν φω-τεινὴ λάμπα τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι ἐνὸς διαδρόμου.

Ἡ χλωμὴ ἐκεῖνη ἀχτίδα δὲν μπορού-σε παρὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὸν «δόντᾳ» ἐ-κείνων ποὺ τὸν ἔστειλαν στὴν κόλαση τῆς Σαχάρας.

Ξαγρυπνοῦσαν λοιπόν ;

Τὸ μάτι του ἦταν συνηθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ προχώρησε μετὰ ἤμα στα-θερὸ χωρὶς νὰ φοβηθῇ μὴ σκοπτάξῃ σὲ κανένα ἐπιπλὸ καὶ προδοθῇ.

Ἐνα παχὺ ταπέτο ἔπνιγε τὸν θόρυ-βο τῶν θημάτων του ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ταπέτο αὐτό, τὰ θήματα του δὲν θὰ μαρτυροῦσαν τὴν παρουσίᾳ του. Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ποὺ τὴν περίμενε τρία ὁλόκληρα χρόνια, τὰ πόδια του μόλις ἀγγίζαν τὴ γῆ. Πετοῦσε σὰν πουπουλένιος, σὰν σκιά, σὰν μαῦρο φάντασμα παρσμουῖδ ἀπὸ κείνα ποὺ τοῦλεγε ἡ γιγαντία του ὅταν ἦταν ὁ-θῶο παιδάκι.

Τὰ αὐτιά του βοῦίζαν ὡστόσο καὶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν ἔ-σκυψε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὴν χαραμάδα. Ἐτριξε τὰ δόντια του μετὰ λύσσα ὁλέ-

πείσουν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἦταν κατὰ τὸ φυσικόν, κατὰ τὸ μοῖραϊόν, κατὰ τὸ ἀναπότρεπτον. Ἦταν ἄρθρο τοῦ ἀγραφοῦ νόμου τῆς ἐρήμου ἢ σκληρὴ τιμωρία μιάς ἀπιστίας στὴν ἀγάπῃ. Τὸ ὅτι θὰ πέθαινε κ' ὁ ἀρχηγός των ; Καὶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς πέντε αὐτοὺς δὲν ζήλευε ἕνα τέτοιο τέλος ποὺ θὰ τὸ τραγουδοῦσαν τὰ κορίτσια τῆς φυλῆς ;

— Σὺμφωνοί ἀρχηγέ.

Εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα ἐμπρὸς γιὰ τὴν ἀφασίαν εὐτυχία τῆς ἐκδίκησέως μου. Σεῖς θὰ σκορπίσετε στὴν «ἔξμπα» καὶ θάχετε τὰ μάτια σας δεκατέσσερα ὁ καθένας. Ποιὸς ξέρει ; Μπορεῖ νὰ μίλησῃ ὁ Σάλεχ. Θάνατι μεγάλο κρίμα νὰ πέσω σὲ καμμιὰ παγίδα πρὶν προφθάσω νὰ ἐκδικηθῶ. Μονάχος μου θὰ πηδήσω καὶ φράχτῃ καὶ μανδρό-τοιχο. Οἱ «φελλαχίν» θὰ κοιμοῦνται σὰν ψοφήμια ὕστερα ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὸ λιποθυρὶ τῆς ἡμέρας καὶ «ἀρμυαντ» δὲν ἀπομένει στὴν «ἔξμπα» ζωντανὸ γιὰ νὰ γαυγίσῃ. Θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα τοῦ «σελαμλίκ» καὶ θὰ με δοῦν ξαφνικὰ στὸν «δόντᾳ» των.

Προχώρησαν καὶ οἱ ἔξπ ἀμίλητοι πρὸς τὴν «ἔξμπα» κ' ἐνῶ οἱ σύντροφοί του σκόρπαζαν σὰν σκίε, ἐκεῖνος πῆδησε σὰν σατανὰς τὸν ἀγκάθινο φράχτῃ χωρὶς κἄν ν' ἀγγυστρωθῇ τὸ κατάμαυρο «μπούρνουζ» του σ' ἕνα ἀγκασθᾶκι, δρασνέλισε τὸν μαντρότοι-χο χωρὶς νὰ ρίξῃ ἕνα πετροδάκι, ἔ-φερε τὸ χέρι του στὰ χεῖλη του, κατό-πι στὴν καρδιά του καὶ τοὺς φώναξε μετὰ ὑπόκωφῃ φωνῇ :

— «Σαλάμ αλέϊκουμ !» (*)

— «Ἀλέκ σαλάμ ραχτούμ-παρακάτ» ἀπήντησαν μετὰ τὴν ψυχὴ των οἱ πέντε σύντροφοί του καὶ σκόρπισαν γύρω ἀπὸ τὴν «ἔξμπα» ἀσυγκί-νητοι, σὰν μοιρολάτρες ποὺ σκέφτη-καν ὅτι αὐτὰ ἔγραψε γιὰ τὸν Ἀουαντ τὸ «κιτάμπ».

Δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀνοίξῃ τὴν ξε-χαρβαλωμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς τὰ χρόνια πόρτα τοῦ «σελαμλίκ» ποὺ οὐτε καὶ ἔτριξε στοὺς στρόφιγγές της καὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς εἶδε μιά χλωμὴ ἀ-χτίδα ποὺ θύγανινε ἀπὸ τὴν χαραμάδα μιάς ἄλλης πόρτας κ' ἔσχιζε σὰν φω-τεινὴ λάμπα τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι ἐνὸς διαδρόμου.

Ἡ χλωμὴ ἐκεῖνη ἀχτίδα δὲν μπορού-σε παρὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὸν «δόντᾳ» ἐ-κείνων ποὺ τὸν ἔστειλαν στὴν κόλαση τῆς Σαχάρας.

Ξαγρυπνοῦσαν λοιπόν ;

Τὸ μάτι του ἦταν συνηθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ προχώρησε μετὰ ἤμα στα-θερὸ χωρὶς νὰ φοβηθῇ μὴ σκοπτάξῃ σὲ κανένα ἐπιπλὸ καὶ προδοθῇ.

Ἐνα παχὺ ταπέτο ἔπνιγε τὸν θόρυ-βο τῶν θημάτων του ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ταπέτο αὐτό, τὰ θήματα του δὲν θὰ μαρτυροῦσαν τὴν παρουσίᾳ του. Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ποὺ τὴν περίμενε τρία ὁλόκληρα χρόνια, τὰ πόδια του μόλις ἀγγίζαν τὴ γῆ. Πετοῦσε σὰν πουπουλένιος, σὰν σκιά, σὰν μαῦρο φάντασμα παρσμουῖδ ἀπὸ κείνα ποὺ τοῦλεγε ἡ γιγαντία του ὅταν ἦταν ὁ-θῶο παιδάκι.

Τὰ αὐτιά του βοῦίζαν ὡστόσο καὶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν ἔ-σκυψε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὴν χαραμάδα. Ἐτριξε τὰ δόντια του μετὰ λύσσα ὁλέ-

πείσουν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἦταν κατὰ τὸ φυσικόν, κατὰ τὸ μοῖραϊόν, κατὰ τὸ ἀναπότρεπτον. Ἦταν ἄρθρο τοῦ ἀγραφοῦ νόμου τῆς ἐρήμου ἢ σκληρὴ τιμωρία μιάς ἀπιστίας στὴν ἀγάπῃ. Τὸ ὅτι θὰ πέθαινε κ' ὁ ἀρχηγός των ; Καὶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς πέντε αὐτοὺς δὲν ζήλευε ἕνα τέτοιο τέλος ποὺ θὰ τὸ τραγουδοῦσαν τὰ κορίτσια τῆς φυλῆς ;

— Σὺμφωνοί ἀρχηγέ.

Εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα ἐμπρὸς γιὰ τὴν ἀφασίαν εὐτυχία τῆς ἐκδίκησέως μου.

Σεῖς θὰ σκορπίσετε στὴν «ἔξμπα» καὶ θάχετε τὰ μάτια σας δεκατέσσερα ὁ καθένας. Ποιὸς ξέρει ; Μπορεῖ νὰ μίλησῃ ὁ Σάλεχ. Θάνατι μεγάλο κρίμα νὰ πέσω σὲ καμμιὰ παγίδα πρὶν προφθάσω νὰ ἐκδικηθῶ. Μονάχος μου θὰ πηδήσω καὶ φράχτῃ καὶ μανδρό-τοιχο. Οἱ «φελλαχίν» θὰ κοιμοῦνται σὰν ψοφήμια ὕστερα ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὸ λιποθυρὶ τῆς ἡμέρας καὶ «ἀρμυαντ» δὲν ἀπομένει στὴν «ἔξμπα» ζωντανὸ γιὰ νὰ γαυγίσῃ. Θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα τοῦ «σελαμλίκ» καὶ θὰ με δοῦν ξαφνικὰ στὸν «δόντᾳ» των.

Προχώρησαν καὶ οἱ ἔξπ ἀμίλητοι πρὸς τὴν «ἔξμπα» κ' ἐνῶ οἱ σύντροφοί του σκόρπαζαν σὰν σκίε, ἐκεῖνος πῆδησε σὰν σατανὰς τὸν ἀγκάθινο φράχτῃ χωρὶς κἄν ν' ἀγγυστρωθῇ τὸ κατάμαυρο «μπούρνουζ» του σ' ἕνα ἀγκασθᾶκι, δρασνέλισε τὸν μαντρότοι-χο χωρὶς νὰ ρίξῃ ἕνα πετροδάκι, ἔ-φερε τὸ χέρι του στὰ χεῖλη του, κατό-πι στὴν καρδιά του καὶ τοὺς φώναξε μετὰ ὑπόκωφῃ φωνῇ :

— «Σαλάμ αλέϊκουμ !» (*)

— «Ἀλέκ σαλάμ ραχτούμ-παρακάτ» ἀπήντησαν μετὰ τὴν ψυχὴ των οἱ πέντε σύντροφοί του καὶ σκόρπισαν γύρω ἀπὸ τὴν «ἔξμπα» ἀσυγκί-νητοι, σὰν μοιρολάτρες ποὺ σκέφτη-καν ὅτι αὐτὰ ἔγραψε γιὰ τὸν Ἀουαντ τὸ «κιτάμπ».

Δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀνοίξῃ τὴν ξε-χαρβαλωμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς τὰ χρόνια πόρτα τοῦ «σελαμλίκ» ποὺ οὐτε καὶ ἔτριξε στοὺς στρόφιγγές της καὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς εἶδε μιά χλωμὴ ἀ-χτίδα ποὺ θύγανινε ἀπὸ τὴν χαραμάδα μιάς ἄλλης πόρτας κ' ἔσχιζε σὰν φω-τεινὴ λάμπα τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι ἐνὸς διαδρόμου.

Ἡ χλωμὴ ἐκεῖνη ἀχτίδα δὲν μπορού-σε παρὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὸν «δόντᾳ» ἐ-κείνων ποὺ τὸν ἔστειλαν στὴν κόλαση τῆς Σαχάρας.

Ξαγρυπνοῦσαν λοιπόν ;

Τὸ μάτι του ἦταν συνηθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ προχώρησε μετὰ ἤμα στα-θερὸ χωρὶς νὰ φοβηθῇ μὴ σκοπτάξῃ σὲ κανένα ἐπιπλὸ καὶ προδοθῇ.

Ἐνα παχὺ ταπέτο ἔπνιγε τὸν θόρυ-βο τῶν θημάτων του ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ταπέτο αὐτό, τὰ θήματα του δὲν θὰ μαρτυροῦσαν τὴν παρουσίᾳ του. Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ποὺ τὴν περίμενε τρία ὁλόκληρα χρόνια, τὰ πόδια του μόλις ἀγγίζαν τὴ γῆ. Πετοῦσε σὰν πουπουλένιος, σὰν σκιά, σὰν μαῦρο φάντασμα παρσμουῖδ ἀπὸ κείνα ποὺ τοῦλεγε ἡ γιγαντία του ὅταν ἦταν ὁ-θῶο παιδάκι.

πὸντὰς τὴν ἀπὸ τὴν χαραμάδα νὰ κᾶ-θεταὶ σταυροπόδι στὸ κρεβάτι τῆς κ' ἀρπάζοντας τὰ δύο φύλλα τῆς πόρ-τας μετὰ τὰ δύο τοῦ τὰ χεῖριά, τὴν ἀνοι-ξε διάπλαττῃ μ' ἕνα τρομερὸ κ' ἀπό-τομο σπρώξιμο καὶ στάθηκε σὰν γίγας στὸ κατῶφλι τῆς.

Μὲ τὸ ξαφνικὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας, ὁ Ἀουαντ ξύπνησε τρομαγμένος καὶ πετάχτηκε μονομιᾶς ὀρθὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Δὲν πρόφτασε ὡστόσο καὶ δὲν τόλμησε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του στὸ δίκανό του ποὺ θρισκόταν ἀ-κουμπισμένο στὸν τοῖχο.

Μιά δίκανη ἀσημοποίητη πιστόλα μετὰ σηκωμένους τοὺς δύο πετεινοὺς τῆς τὸν σκόπευε καὶ μιά φωνὴ ποὺ εἶχε τρία ὁλόκληρα χρόνια νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ποὺ τὴν ἀναγνώρισε στὴν στιγμὴ, τὸν ἔκανε νὰ ριγίσῃ.

— Λὲς νὰ λαθέψῃ τὸ μάτι μου καὶ

Οἱ καθάλλαρηδες φθάσανε με καλπσμό δαιμόνων

τὸ χέρι μου κ' ἀπόψε Ἀουαντ ; Κά-τσε φρόνιμα στὸ κρεβάτι σου...

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀουαντ καθόταν στὸ κρεβάτι του τρομοκρατημένος, ὁ Ἀουαντ ἔστρινε ὅλο πᾶν τοῦ τοῦ μαῦρο «μπούρνουζ» του, ἔρριχνε στὸν αὐχένα του μετὰ ἕνα τίναγμα τοῦ κεφαλοῦ του τὶς ἀκρες τοῦ μαῦρου μαντηλιοῦ του ποὺ τοῦ σκέπαζαν τὸ πρόσωπο, καὶ, δείχνοντας ἔτσι ὅλο τὸ ληστρικὸ μεγα-λεῖο του, στράφηκε πρὸς τὴν Ἀμαρ.

Ἡ ὁμορφὴ ἀραπὶνὰ δὲν εἶχε κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέση της κ' οὐτε καὶ εἶχεν ἀλ-λάξει στάση.

Καθισμένη σταυροπόδι στὸ δικό της τὸ κ

ΤΑ ΕΙΧΕ ΠΑΡΕΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΙΚΩΣ

Ένας πρίγκιψ, εύνοούμενος του Λουδοβίκου Ι3ου, είχε κάνει την διαθήκη του, στην οποία άφηνε διάφορα ποσά σ' όλους τους οικονομικούς, και την υπέβαλε στον βασιλέα.

—Μου φαίνεται, παρετήρησεν ο Λουδοβίκος Ι3ος μόλις την διάβασε, πώς ξεχάσατε τον οικονομό σας.

—Μεγαλειώτατε, απήντησε ο πρίγκιψ. Δεν τού άφηκα τίποτε γιατί αυτός έχει εισπράξει προκαταβολικώς το μερίδιό του. Τον έχω είκοσι χρόνια τώρα...

■ ■

ΠΩΣ ΓΙΝΟΤΑΝΕ ΚΑΛΑ

Ο Μολιέρους ήλθε μιά μέρα στις Βερσαλλίες συνοδευόμενος από τον γιατρό του για να πιασθή στο δείπνο του βασιλέως που έδιδετο εκείνο το βράδυ.

Μόλις τον είδε με το γιατρό του ο Λουδοβίκος Ι4ος απόρησε:

—Δεν αποχωρίζεσθε λοιπόν, έσείς, ποτέ από τον γιατρό σας, τού είπε.

Και ο συγγραφέας τού «Γιατρός με το στανιό»:

—Ω, Μεγαλειώτατε, συζητούμε διαρκώς για τις συνταγές, έρχομαι να γράφω και έτσι γίνονται καλά, χωρίς ποτέ να κάμω ούτε μία τους!

■ ■

ΤΟ ΕΙΔΕ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΨΕ

Στην Γαλλική Ακαδημία, γινόταν κάποτε ένας έρανος για φιλανθρωπικό σκοπό και κάθε «αθάνατος», έρχομε ένα σκυόδο στον δίσκο που περιέφερε ο γραμματεύς. Ο τελευταίος όμως αυτός ξεχνώντας ότι ένας από τους σαραντα, που ήταν τρομερά φιλάργυρος, είχε ήδη ρίξει την εισφορά του, τού παρουσίασε για δεύτερα φορά τον δίσκο.

Ο φιλάργυρος ακαδημαϊκός τον βεβαίωσε τότε ότι είχε δώσει ήδη.

—Τό πιστεύω, είπε τότε ο γραμματεύς, αλλά δεν το πρόσεξα.

—Και εγώ, απήντησε τότε ο Φοντενέλ, παρών στην στιχομυθία αυτή, το είδα αλλά...

■ ■

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Η Σάρα Μπερνάρ ήταν διάσημος για την ελευθεροστομία της, που δεν σταματούσε ούτε μπρος στους ισχυροτέρους, μπρος σ'ε πρίγκιπες.

Όταν ο Έδουάρδος Ζ' της Αγγλίας ήταν ακόμη πρίγκιψ της Ουαλίας, ζήτησε από την «θεία Σάρα» να παρουσιασθή στο καμπαρίνι της, στη Γαλλική Κωμωδία, όπου έπαιζε τότε.

Στην άρισμένη ώρα ο πρίγκιψ ήταν εκεί. Μπαίνοντας όμως στο καμπαρίνι παρέλειψε να βγάλει το καπέλλο του.

Η Σάρα Μπερνάρ τού είπε τότε με την γλυκύτητα της εκείνη φωνή και με το γλυκύτερό της χαμόγελο:

—Υψηλότητα, ένας βασιλεύς δεν μπορεί βέβαια να βγάλει το στέμμα που φορεί στο κεφάλι του, ένας πρίγκιψ όμως μπορεί να βγάλει το καπέλλο που φορεί!

Κάπως ο πρίγκιψ φρονιά έσπευσε να βγάλει το καπέλλο του ζητώντας συγγνώμη από την μεγάλη τραγωδία.

Είναι—τί άλλο!— Αμερικανός ο νεότερος αυτός Γαργαντούας της μπανάνας. Κάθεται στο Κεϋ Ουέστ της Φλωρίδας και λέγεται Σάμ Χάρτ... αν θέλετε να τού γράψετε.

Αλλά τί κάνει ο καταπληκτικός αυτός άνθρωπος; Τό πιά... άστειο πράγμα τού κόσμου: τρώγει μονοκοπανιά, δηλ. την μιά μετά την άλλη 168 μπανάνες. Και για να εμμεθα ακριβέστεροι, δεν τις τρώγει αλλά τις καταπίνει σ'ε μιά ώρα ακριβώς, χωρίς να δείξη την παραμικρή αηδία, ή την παραμικρή ενόχληση. Πάντα γελαστός και εύθυμος.

Πώς όμως τις καταπίνει; Ο Σάμ Χάρτ έχει την μεθοδό του, γιατί τίποτε χωρίς μεθοδό δεν γίνεται στον κόσμο, ούτε ακόμη και το φάγομα της μπανάνας. Ο Σάμ Χάρτ, παίρνει την μπανάνα, την ξεφλουδίζει, την κόβει στα δύο, βάζει τα κομμάτια στην φούχτα του δεξιού χεριού και ρίχνει με μιά κίνηση ταχυδακτυλουργού τα κομμάτια κατ'ευθείαν στον φάρυγγα. Μιά και κάτω δηλαδή. Η στοματική κοιλότης του, ή γλώσσα του, τ'ά δόντια του δεν έχουν καμιά σχέση με την υπόθεση αυτή. Ο ίδιος έξηγει τό πράγμα ως έξης:

—Δεν πρόκειται να δοκιμάση κανείς τί γεύση έχει ή μπανάνα, αλλά να την καταπιή!

Τί λαρόγγι πρέπει όμως νάχη ο άνθρωπος αυτός για να μισση να χωρή δυό κομμάτια μπανάνας μαζί, άμάσπητα; Και πώς δεν παθαίνει δυσπεψία; Μυστήριο!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΔΟΞΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ

Από θεούς και ανθρώπους μισημένοι, σαν άρχοντες που έξέπεσαν πικροί, μαραινούνται οι Βερλιάν-τούς άπομένει πλούτος ή ρίμα, πλούσια και άργυρή. Οι Ουγγά με «Τιμωρίες» την τρομερή των Όλμπιών έκδικητη μεθούνε. Μά εγώ θα γράφω μιά λυπητερή μπαλλάντα στους ποιητές άδοξοι πούναι.

Αν έζησαν οι Πόε δυστυχημένοι, κι' αν οι Μπωντλαίρ έζησαν νεκροί, ή Άθανασία τούς είναι χαρισμένη. Κανένας όμως δεν άνιστορεί και τό έρεβος έσκέπασε θάρυ τούς στιχοιργούς που άνάξια στιχοιργούνε.

Μά εγώ σαν προσφορά κάνω ιερή μπαλλάντα στους ποιητές άδοξοι πούναι.

Τού κόσμου ή καταφρόνια τούς θαράινει κι' αυτοί περνούνε αλύγιστοι κι' ώχροί στην τραγικήν άπάτη τους δομένοι πώς κάποια πέρα ή Δόξα καρτερεί, παρθένα θαυματούχαστα Ιλαρή. Μά ξέροντας πώς όλοι τούς ξεχνούνε, νοσταλγικά εγώ κλαίω τη θλιβερή μπαλλάντα στους ποιητές άδοξοι πούναι.

Και κάποτε οι μελλούμενοι καιροί : —Ποιός άδοξος ποιητής, θέλω να πούνε, την έγραψε μιάν έτσι πενιγρή μπαλλάντα στους ποιητές άδοξοι πούναι;

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

(Απ' τ'α «Νηπενθή»)

ΚΟΡΑ ΠΗΡΛ

Συμπληρώθηκαν αυτές τις μέρες 50 χρόνια που πέθανε ή Κόρα Πήρλ, ή γυναίκα που άνεστάτωσε την εποχή της για να πεθάνη μέσα στην φειχτότερη φτώχεια και δυστυχία.

Ποιά ήταν ή Κόρα Πήρλ; Μιά χαριτωμένη και έξυπνότατη Άγγλίδα, γεννημένη τό 1842 σ'το Πλυμμάθ του Ντεβονσάιρ, ένα από τ'α... 16 παιδιά τού πατέρα της, άγόρια και κορίτσια, που ήταν όλοι τους μουσικοί και λυρικοί καλλιτέχναι.

Η Κόρα προσωρίετο για τό καλλιτεχνικό στάδιο κι' αυτή έν τούτοις, με τό «φλαίρ» της φιλάρεσκης και φιλόδοξης γυναίκας που είχε, γρήγορα κατάλαβε ότι ή Άγγλία δεν θάταν γι' αυτήν τό στάδιο δράσεως που περίμενε, και γι' αυτό έφρονε κατά τό 1858 από την πατρίδα της για τό Παρίσι, για να ζήση όπως αυτή έννοούσε.

Εμφανίσθηκε λοιπόν μιά μέρα ξαφνικά στην Πόλη-Φώς με τό ψευδώνυμο Κόρα-Πήρλ, τό πατρωνυμικό της ήταν Έμμα Κρούς. Δεν πέρασε πολλή καιρός και ή Κόρα Πήρλ είχε τό μεγαρό της, όκτώ διάφορα άμάξια, και δώδεκα άλογα.

Η άξία των κοσμημάτων της υπερέβαινε τό ένα εκατομμύριο χρυσών φράγκων. Ζώδευε τον μήνα τις 100.000 φράγκα!

Όταν τό 1869 βρισκότανε στην Βάδη, έώδευε για την διαμονή της μόνο, χωρίς να λογαριασθούν τα χαρτιά, 30.000 φρ. την εβδομάδα. Στο Βισύ έμπαίναν σ'αίτη της άπό τό παρόθυρο, κατά τό δη λεγόμενο: οι διασκεδάσεις της άρχιζαν από τό μεσημέρι και διαστούσαν ως τα μεσάνυχτα.

Ήταν μιά άληθινή λεία των σαλονιών, ή μεγαλύτερη γλεντζού των τελευταίων αιώνων.

Οι ισχυρότεροι οι πιά σοβαροί και πλούσιοι άνδρες σέφνονταν στα πόδια της. Δεν ήταν ανάγκη νάχη κανείς και πολλές σχέσεις μαζί της για να προσκληθή στις έορτές της. Ή ίδια όμολογεί σ'α «Απομνημονεύματά» της ότι οι περισσότεροι από τούς καλεσμένους της της ήταν συχνά τελείως άγνωστοί. Κάποτε, ένας ήθικολόγος θέλησε να της κάνει μύθημα, άναφέροντας τ'α σόλια που γίνονταν έξω για την όργιώδη ζωή της:

—Γιατί να παραπονοούνται; ήταν ή απάντηση της Κόρας, αν δεν ύπήρχαν γυναικες σαν έμένα να κυκλοφορούν τόσο τό νόμισμα τού τόπου, πολλά καταστήματα πολυτελείας θα έκλειναν τις πόρτες των. Έν'ω χάρις σ' έμένα οι δουλειές των πάνε περίφημα. Είμαι μιά εύργétis της κοινωνίας!

Και για να δικαιολογήση περισσότερο τον τελευταίο αυτό τίτλο της ίδρυσε κατά τον πόλεμο τού 1870 σ'το μεγαρό της ένα νοσοκομείο όκτώ κλινών.

«Όλα γινόνταν με έξοδα μου, έγραψε σ'α «Απομνημονεύματά» της. Πλήρωνα ως και τ'α έξοδα τού ένταφισμού των νεκρών. Πρόσφερα για σάβανα τ'α πιά λεπτά μου σεντόνια. Αυτό μου σ'αίχισε 25.000 φρ. Δεν μου έδωκαν για όλα αυτά ούτε δίπλαμα τιμή. Άγανακτισμένη ζήτησα, έτσι άπό πείσμα, μιά άποζημίωση 1500 φρ. Ού κι' αυτήν δεν μου την έδωκαν. Κατέφυγα τότε στα δικαστήρια, και κέρδισα».

Και όμως ή γυναίκα αυτή που γνώρισε τον πλούτο και την γλιδή, την υπεργολυγία, όλα τέλος τ'α καλά τού κόσμου πέθανε άγνωσμένη και περιφρονημένη από όλους.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΛΛΕΣΚΑ

Τις όχτώ ακριβώς, ο Ναθαναήλ Τρυφόν σταματούσε τό αυτοκίνητό του μπροστά σ'το ρεστωράν «Η γάτα που έγινε λαγός», για να λάβη μέρος σ'το δείπνο των «Καλοφαγάδων».

Ακόμα δεν είχε σκοτεινιάσει σ' αυτή την εποχή. Είναι μιά λεπτομέρεια που πρέπει να συγκρατήσετε για την συνέχεια της Ιστορίας.

Ο Ναθαναήλ Τρυφόν ξαναβρήκε, στην συγκέντρωση αυτή, πολλούς λαμπρούς φίλους του που άγαπούσαν τό καλό φαί, μεταξύ των οποίων τον Λακόλ, φίλο παλιό.

Και τ'α πέρασαν ώραία. Τό καλό κρασί—και τ'α κρασιά ήταν περίφημα—εφφραίνει την καρδιά τού ανθρώπου, όπως λένε οι σοφοί της αρχαιότητας.

Κοντολογής, ήταν μεσάνυχτα περασμένα όταν ο Τρυφόν κι' ο Λακόλ άλαμπρα-ταίτια βγήκαν απ' τό περίφημο ρεστωράν. Ο Τρυφόν είχε προτείνει στον Λακόλ να τον οδηγήση με τό αυτοκίνητο ως τό σπίτι του.

Να πάρη ή όργη! Ψιθύρισε, τί διάβολο ζητά ο άστυφύλαξ κοντά σ'το αυτοκίνητό μου;

—Άπλούστατα! άποκρίθηκε ο Λακόλ, άφησες τό αυτοκίνητο χωρίς φώτα: δεν θ'α γλυτώσης απ' τό πρόστιμο.

—Αν είναι έτσι... άς τό αφήσουμε να φύγουμε.

Μά δεν φαίεται και τόσο άγριος ο άστυφύλαξ, είπε ο Λακόλ στενοχωρημένος γιατί δεν θ'α έπέστρεφε σ'το σπίτι του με αυτοκίνητο.

—Ίσως, άποκρίθηκε ο Τρυφόν, ποιος έχει όμως όρεξη να πληρώση πρόστιμο; Πάμε να πιούμε μιά μπόρα... Δεν φαντάζομαι να περιμένη ο άστυφύλαξ όλη νύχτα έδω...

—Πάμε! δέχτηκε ο Λακόλ χωρίς μεγάλο ένθουσιασμό.

Κι' οι δυό φίλοι, με αδιάφορο ύφος, διευθύνθηκαν πρ'ος ένα μπάρ που δεν άπείχε πολύ κι' απ' όπου μπορούσαν να παρακολουθούν τό αυτοκίνητο και τον φρουρό.

Ήταν πεισματάρης όμως ο άστυφύ-

Άλαμπρατάτα βγήκαν απ' τό ρεστωρά

λαξ... Κι' οι φίλοι δεν έπαυαν ν' αδειάζουν λικέρ και διάφορα άλλα ποτά, ώσπου άναγκάστηκαν να όμολογήσουν—μεταξύ τους, όμως—πώς τό είχαν τσούξει λιγάκι...

—Τι βλάκας, που είμαι! φώναξε ξαφνικά ο Τρυφόν. Να μην τό συλλογιστώ ναρίτερα! Κι' ώρμησε πρ'ος την τηλεφωνική καμπίνα τού καταστήματος.

Αφού συμβουλευθηκε τον οδηγό, πήρε τό άστυνομικό τμήμα της περιφέρειας:

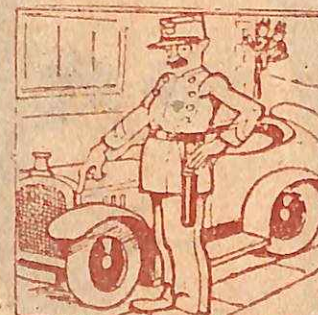
—Αλλά! Άλλά! Κύριε άστυνόμει! φώναξε με φωνή που έτρεμε λιγάκι, μου κλεισαν τό αυτοκίνητό μου!...

Κι' έδωκε τό όνομά του, την διεύθυνσή του και τον αριθμό τού αυτοκινήτου του.

—Περίμενε λίγο, άποκρίθηκε ο άστυνόμος, θ'α πάρω πληροφορίες...

Κι' ύστερα από λίγο, χτυπούσε τό κουδούνι:

—Τό αυτοκίνητό σας βρέθηκε. Άπό της ενάτης έσπερινής, ένας άστυφύλαξ στέκεται φρουρός μπροστά του. Ο άστυφύλαξ ήταν πεπεισμένος πώς ο Ιδιοκτήτης τού αυτοκινήτου βρισκόταν μέσα σ'το ρεστωράν «Η γάτα που έγινε λαγός» και περίμενε στην έξοδο για να τού καλ-

Ο άστυφύλαξ όμως ήταν πεισματάρης

λήση ένα πρόστιμο, λόγω τού ότι τό αυτοκίνητο δεν ήταν φωτισμένο. Είδοποιήσα πώς θ'α πάτε—με τ'α χαρτιά σας έννοείται—να λάβετε κατοχήν τού αυτοκινήτου.

—Σας ευ... ευχαριστώ, κύρ άστυνόμει... Τρέχω!

Και χαρούμενος ακράτητος πιά, ο Τρυφόν έσπευσε να συναντήση τον φίλο του Λακόλ που είχε άρχισει να άνησυχί για την άπουσία του.

—Εν τάξει, φίλε μου!... Θ'α λάβουμε κατοχή τού καρού μου!

Και διηγήθηκε, σκασιμένος σ'α γέλοια, την συνομιλία του με τον άστυνόμο.

—Δεν είναι κακό, τις λές τό κόλπο; —Κόλπο σαν τό αύτό τού Κολόμβου... έπρεπε μόνο να τό συλλογιστή κανείς.

Κι' οι δυό φίλοι σηκώθηκαν να φύγουν, αφού πλήρωσαν τ'α άναρίθμητα ποτά που είχαν καταπιή σ' όλο τό διάστημα.

Τότε μόνο άντελήφθησαν—άλλοιμονον!—πώς τ'α πόδια τους λυγίζαν, μιά στάλα και πώς αν ή ευθεία είναι συντομότερα πάσης άλλης, είναι δυσκολώτατο να την ακολουθήση κανείς όταν τ'α έχη κοπανίσει εύσυνειδήτως και έπαναληπτικώς.

Και όμως, με μεγάλη άξιοπρέπεια, διευθύνθηκαν πρ'ος τον άστυφύλακα που κοντά σ'το αυτοκίνητο, είχε άρχισει να πληττή.

—Ναί, ναί, είπε όταν ο κ. Τρυφόν τού έδειξε τ'α χαρτιά και την ταυτότητά του, ο κ. άστυνόμος μου έστειλε έναν συνάδελφο για να με είδοποιήση... Περίμενα τόσες ώρες... Ήμουν βέβαιος πώς είχατε τρικουβερτο τραπέζι μέσα σ' αυτό τό ρεστωράν!

—Καθόλου, καλέ μου φίλε... Μοι τό κλέψανε τό αυτοκίνητο κι' ώρες ολόκληρες ψάχνουμε να τό βρούμε... Γι' αυτό κι' όλας, βλέπετε, είμαστε τσακισμένοι απ' την κούραση και δεν στεκόμαστε σ'α πόδια μας!

Ο άστυφύλαξ τον κύταξε μ' ένα χαμόγελο δυσπιστίας... Άσφαλώς ή κούραση δεν έκανε τούς δυό κυρίους να σκουντουφλούν περπατώντας. Δεν έχει όμως σημασία, γιατί ή βάρδια του τελείωσε.

Ο Τρυφόν άνεβαίνει σ'το αυτοκίνητό του, κάβεται σ'το βολάν με τον φίλο του Λακόλ δίπλα του.

Ξεκινούν!

Υπέροχη έκκλιση. Πρέπει να άνακτήσουν τον άπωλεσθέντα χρόνο...

Ο Τρυφόν είναι σκασιμένος σ'α γέλοια:

—Όραία δεν τούς την έφερα, τού άστυνόμου και τού άστυφύλακος... Πρέπει να είναι κορόιδο κανείς για να πληρώση πρόστιμο!

—Λιγώτερες κουβέντες! συμβουλεύει ο Λακόλ, γιατί θαρρώ πώς πάμε... Λοξά! Πραγματικά, στην λεωφόρο, τό αυτοκίνητο προχωρεί έλικοειδώς κι' ύστερα όλοταχώς ρίχνεται άπάνω σ'το σιδερένιο ρολλό ενός μαγαζιού.

Τό ρολλό τραντάζεται δαιμονιωδώς απ' την σύγκρουση. Τό αυτοκίνητο ρίχνεται πρ'ος τ'α πίσω, ο Τρυφόν όμως κι' ο Λακόλ έκσφενδονίζονται μπροστά και πέφτουν άπάνω σ' ένα παληκάρι που έβγαίνει βιαστικός απ' τό μαγαζί, μ' ένα σ'οκ από γουναρικά που είχε κλέψει.

Τ'α γουναρικά ελάττωσαν την όρμη της πτώσεως των δυό φίλων, τό παληκάρι όμως έμεινε λιπόθυμο.

Έννοείται ότι έγινε μιά φοβερή φασαρία στον δρόμο με την θορυβώδη σύγκρουση τού αυτοκινήτου. Οι δυό αυτοκινιστά, που γλύτωσαν ως έκ θαύματος, έσπευσαν, φυσικά, να περιποιηθούν... όπως τού έπρεπε τό θύμα τους—αν μπορή κανείς να τό πη θύμα!

Κεφάλια φάνηκαν σ'α παράθυρα και σ'ε λίγο έφθασαν άστυφύλακες.

Στην άρχή, νόμισαν πώς είχαν να κάνουν με τρεις λαπούτες, τ'α πράγματα όμως έξηγήθηκαν κι' ο Τρυφόν δέχτηκε συγχαρητήρια για την έτοιμότητά (:): πνεύματος που έδειξε!

Τελείως ξεμέθυστοι πιά, ο Τρυφόν κι' ο Λακόλ βεβαίωσαν πώς βλέποντας τον κλέφτη να βγαίνει με τ'α κλοπιμαία... έβαλαν όλοταχώς κατεπάνω του!

Ο καταστηματούχος, από εύγνωμοσύνη για τό θάρρος τους, επέμενε άπολύτως να πληρώση την ζημία που είχε όποσά τό αυτοκίνητο.

Τυχερό... τό άτύχημα των κ.κ. Τρυφόν και Λακόλ!

ΡΟΛΛΕΣΚΑ

Ἡ φλογερή καὶ ἄγρια ζωὴ τῶν τριῶν ἀδελφῶν Μπροντέ

Υναῖκες ποὺ ἀνεδείχθησαν στὰ γράμματα, ποὺ ἔγιναν διάσημες καὶ ἐτιμήθηκαν κάποτε μάλιστα, περισσότερες καὶ ἀπὸ τοὺς ὅρρενες συναδέλφους των, ἡ ἱστορία ἔχει νὰ μᾶς ἀναφέρει πολλές.

Μοναδικὸ ὅμως, θὰ μείνῃ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ στὴν ἱστορία ὁλων τῶν ἐποχῶν τὸ παράδειγμα τῶν τριῶν ἀδελφῶν Μπροντέ, ποὺ ἔγιναν διάσημες μὲ τρία βιβλία των, χωρὶς ποτέ νὰ γνωρίσῃ κανεὶς ποιὲς ἦταν, χωρὶς καμμιὰ φορὰ νὰ φανερωθοῦν, νὰ ἀφήσουν τὸ ἐρημητήριό τους, στὰ βάρη κάποιας ἐπαρχίας, στὴν Ἀγγλία.

□ □

Αὐτὰ συνέβαιναν περὶ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ἡ ἀγγλικὴ λογοτεχνία ἦταν σ' ὅλη της τὴν ἀνθήση, ἡ φιλολογικὴ ἀτμόσφαιρα «ὑπερκορεσμένη» καὶ ἐν τούτοις τὰ ἔργα τῶν τριῶν ἀδελφῶν ἔκαναν κατάπληξη, ἀπετέλεσαν μιὰ ἀληθινὴ ἐπανάσταση, γιατί μιλοῦσαν γιὰ πράγματα ποὺ πρώτη φορὰ τότε γραφόταν μὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὰ εἶχαν γράψῃ οἱ τρεῖς ἀδελφές, μὲ τόση δηλ. ἀπλότητα καὶ κυριολεξία. Τόλμησαν πραγματικά, τὴν ἐποχὴ ἐκείνην τοῦ ἄκρτου πσυριτανισμού νέες κοπέλλες νὰ ποῦνε τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴν σκάφη σκάφη. Πράγμα ποὺ σκανδαλίσσε τρομερὰ τὶς σεβάσιμες κυρίες καὶ τὶς ἀκόμη πὺδ σεβάσιμες γεροντοκόρες τῆς ἐποχῆς, ποὺ ἐν τούτοις, ἐνθ' ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος φώναζαν καὶ δι' ἐρημνῶν τὰ ἱμάτιά των, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲν ἀπαξίωναν νὰ προσέξουν... τὰ σώματα τοῦ ἐγκλήματος, τὰ ἀμαρτωλὰ δηλ. βιβλία ποὺ τὰ διάβαζαν στὰ κρυφά.

□ □

Ὅκτὼ ἄτομα ζοῦσαν κατὰ τὸ 1822 στὸ πρεσβυτέριο τοῦ Χάουγουορθ. Καὶ πρῶτα πρῶτα τὸ πρεσβυτέριο, γιὰ νὰ σηματοποιεῖται μιὰ ἰδέα τοῦ περιβάλλοντος: ἓνας γκριζομαύρος πύργος, μὲ φιλὰκὴ καλλιτέρα, μὲ τὸ γετονικὸ κοίτηρι γιὰ κήπο. Γύρω, ἡ φύση γκριζὰ καὶ αὐτὴ, γυμνὴ, μονότονη. Ὁ σφραγὸς μαῦρος, καὶ ὅλο τὸ χρονο σχεδὸν θορόει, θορόει ἀκατάπαντα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Χάουγουορθ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸ αὐτὸ περιβάλλον, θεωροῦν τὸν θάνατο ὡς κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐλθῇ ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλην, καὶ κάμνουν ὅτι μποροῦν γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των: πηγαίνουν τακτικὰ στὴν ἐκκλησίαν, παρακολουθοῦν τὰ κηρύγματα τοῦ αἰδουσιμωτάτου Μπροντέ καὶ ἔχουν ὅλη μιὰ ὄψη ποὺ εἶναι κάτι μετὰ τὸν νεκροθάφτη, ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἱεροσύνη παρ' αὐτὸν. Ὁ πῶτος τὸ ἔξωτερον περιβάλλον τοῦ πρεσβυτερίου. Τὸ ἐσωτερικὸν τῶρα τοῦ πύργου: ὅτι θλιβερό καὶ πένθιμο. Πλήρης ἐναρμόνισις μὲ τὴν ἑξὼ φύση.

Ἐλάτε καλλιτέρα νὰ πάρομε μαζὶ μιὰ ἐμπόνησι-ἰδέαν. Μπαίνομε ἓνα γεμονιατικὸ βράδυ τοῦ 1823 στὴν μεγάλη σάλλα τοῦ πρεσβυτερίου. Ὁ πῶτος Μπροντέ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα των, τὴν μόνον πολιτικὴν ποὺ ἐπιτρέπεται στὸν ἑαυτὸ του. Δὲν μιλά ποτέ, δὲν γελᾷ ποτέ. Ὁ ἄνεμος σφυρίζει ἔξω. Σὲ μιὰ πολυθρόνα μιὰ γρηά, ἡ θεία Μπρόνγουελ, πλέκει.

Κοντὰ στὸ ἔξω εἶναι στριμωγμένα ἑπταπαιδιά, πέντε κοριτσάκια καὶ ἓνα ἄρρε. Ἡ πρωτότοκη Μαρία, εἶναι ὀκτώ ἐτῶν, εἶναι πολὺ σεβάση, διαβάζει μιὰ παλὰ ἐφη-

μερίδα, ἀφησμένη ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ πῇ τὴ γνώμη της γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὴν ἐπανάστασιν στὴν Ἰρλανδία. Ἡ δευτέρη κόρη, Ἐλίζαμπεθ ῥάβει: εἶναι ἓνα μικροκομμένο πλασματάκι, κυριό, μόλις 8 ἐτῶν. Ἡ τρίτη ἀδελφή, ἡ Σαρλόττα, μιλά μόνη της. Ἄν τὴν ρωτήσετε τί λέγει καὶ μὲ ποῖον μιλᾷ, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ σοβαρὰ ὅτι ἔχει ἀποβιασθῇ σ' ἓνα ἐρημικὸ νησί μὲ τὸν δούκα τὸν Οὐέλλινγκτον. Εἶναι μιὰ ρομαντικὴ. Τὸ τέταρτο παιδί εἶναι τὸ ἄρρε, ὁ Πάτρις. Εἶναι τὸ μόνον ὁμορφὸ ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά. Εἶναι μόλις 12 ἐτῶν. Δίπλα του εἶναι καθισμένη ἡ τέταρτη ἀδελφή, ἡ Ἐμιλν, καὶ τὸν ἀκούει μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια. Κά-

Σαρλόττα Μπροντέ

τι τῆς διηγείται ὁ Πάτρις. Τέλος, ἡ μικρότερη ἀδελφή, ἡ Ἄννα, ἓνα γλυκὸ καὶ ντροπαλὸ κοριτσάκι, κλαίει ποῖος ἔχει γιατί. Ἰσως ἀπὸ φόβο. Τὰ παιδιά μιλοῦν σιγὰ γιὰ τὸν φόβο τοῦ πατέρα των. Φοβοῦνται ὅμως καὶ τὴν θεία ποὺ σὲ λίγο θὰ ἀφήσῃ τὸ πλῆξμά της καὶ θὰ πάρῃ τὴν Βίβλο.

Τὶ ξέρον ἀπὸ τὴν ζωὴ οἱ ἑξ' αὐτῶν μικροὶ αἰχμάλωτοι; Ξέρουν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ παρὶ νῆξ καὶ μαμά, ὅτι τὸ χροδὶ εἶναι ἀμαρτία, ὅτι ἡ Βίβλος εἶναι τὸ μόνον βιβλίο ποὺ μπορεῖ νὰ πιάσῃ κανεὶς στὸ χέρι του, ὅτι ἓνας πατέρας πρέπει νὰ εἶναι ἀνταρχικός καὶ νὰ κρατᾷ σὲ ἀπόστασιν τὰ παιδιά του, ὅτι τέλος, πρέπει νὰ ἐργάζεται κανεὶς διαρκῶς γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

Σὲ λίγον καιρὸ πεθαίνει ἡ Μαρία, πεθαίνει καὶ ἡ Ἐλίζαμπεθ. Στὸ πρεσβυτέριο τοῦ Χάουγουορθ μένουν οἱ δύο γέροντες, ὁ Πάτρις καὶ τὰ τρία κοριτσάκια ποὺ τὸν λατρεύουν.

Ἄς ἐλθῶμε πάλιν σ' ἓνα ἄλλο χειμωνιά-

τικο βράδυ—θάλεγε κανεὶς πὼς στὸ θλιβερό αὐτὸ μέρος ὅλος ὁ χρόνος εἶναι χειμῶνας. Ἐχουν περάσει ἀπὸ τότε εἴκοσι δύο χρόνια. Εἴκοσι δύο χρόνια τὸ ἴδιο μονότονο, ἀπελπιστικὸ, ἀδειαν. Ὁ πῶτος εἶναι τυφλὸς καὶ μιλάει τώρα λιγότερο. Δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του παρὰ γιὰ νὰ παραπονεθῇ ἢ γιὰ νὰ μαλώσῃ τὶς κόρες του. Δὲν φρεῖται παρὰ μόνον τοῦ γυναιό του, τοῦ Πάτρις, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ μόνον ἐλπίζει. Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι ἓνας μεθύσις καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφές εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ δουλεύουν γιὰ νὰ κιντάρουν αὐτὸν καὶ τὸ σπῆνι τους.

Ἡ θεία Μπρόνγουελ, ἔχει πεθάνει καὶ αὐτὴ.

Περιμένοντας τὸν Πάτρις, τὰ κορίτσια κάτι κάνουν: ἡ Σαρλόττα διαβάζει φωνητὰ ἐφημερίδα γιὰ τὸν πατέρα της. Εἶναι τώρα 29 ἐτῶν, ἀλλὰ δείχνει μόνον 18. Ἡ Ἄννα πλέκει ἔχει παρὶ κοντὰ στὴν φωτιὰ τὴ θέση τῆς θείας Μπρόνγουελ, ἡ Ἐμιλν εἶναι στὴν κουζίνα. Εἶναι ἡ πὺδ ὥραία ἀπ' ὅλες καὶ ἡ πὺδ ἄγρια. Δὲν μιλά μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ εἶναι ἀφωσιωμένη σ' αὐτοὺς. Καλὰ ὅλη τὴν μέρα τὰ ὥραια της χέρια σὲς πὺδ σκληρὲς δουλειές, ἀλλὰ δὲν γρινιάζει. Μόλις αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸ της κοιρασμένο, παίρνει ἀμέσως πέννα καὶ χαρτί καὶ γράφει στίχους. Εἶναι μιὰ πρῶτης τάξεως ποιήτρια. Ὁ αἰδουσιμωτάτος Μπροντέ σηκώνεται καὶ χωρὶς νὰ πῇ οὔτε καληνύχτα, πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ. Μόλις ἐφυγε ἀμέσως ἡ ἀτιμωσφαιρα ἀλλάζει. Τὸ δωμάτιο, νομίζει κανεὶς ὅτι γίνεται πὺδ φωτεινὸ, ὁ ἀέρας ἐλασθερὸς καὶ ἡ ζωὴ ὥραία, πολλὰ ὥραία. Οἱ δύο ἀδελφές εἰδοποιοῦν τὴν Ἐμιλν, ποὺ τρέχει ἀπὸ τὴν κουζίνα σκουπίζοντας τὰ χέρια της στὴν ποδιά της, καὶ οἱ τρεῖς τότε βγάζουν ἀπ' ἓνα τετράδιο καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀπαγγέλλουν τοὺς στίχους ποὺ ἔχει γράψῃ ἡ καθεμιά.

Καὶ γιατί μιλοῦν στοὺς στίχους των αὐτοὺς τὰ τρία ἀγριοκόριτσα; Γιὰ τὸν ἑαυτὸ! Θὰ τὸ πιστεύετε ποτέ; Γιὰ τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐγνώρισαν ποτέ στὴ ζωὴ τους!

Κάποτε πεθαίνει ὁ γέρος, καὶ ὁ ἀδελφός. Τὰ τρία κορίτσια μένουν μόνα, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζονται. Ἐξακολουθοῦν νὰ δουλεύουν καὶ νὰ δοιοκουν παρηγοριὰ ἀλλήλοισι ἀδελφόντας τοὺς στίχους των. Κάποτε ἀποφασίζουν νὰ ἐκδώσουν οἱ τρεῖς μαζὶ σ' ἓνα βιβλίο τοὺς στίχους των. Ξοδεύουν τὶς οἰκονομίες των καὶ ἐκδίδουν τὸ βιβλίο τους οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Κούρρο, Ἐλλίς καὶ Ἀκτον Μπέλ. Ἀποτυχία. Δὲν ἀπελπίζονται καὶ πάλι καὶ ἀποφασίζουν νὰ γράψῃ ἡ καθεμιά τὴ ζωὴ της σὲ μυθιστορημα. Ἐτοί σὲ λίγον καιρὸ ἡ Σαρλόττα γράφει τὸ μυθιστορημὰ της ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ 3 ἐτῶν ποὺ ἔκαμε στὸ Βέλγιο ὡς δασκάλισσα. Ἐκεῖ ἔζησε καὶ ἀγάπησε ἀλλὰ καὶ περιφρονήθηκε... Τὸ μυθιστορημὰ της τιτλοφορεῖται «Τζαίνν Ἐντ». Ἡ Ἄννα εἰπετα, ἡ μικροῦλα καὶ ντροπαλὴ Ἄννα, τί μπορεῖ νὰ ἀφηγηθῇ παρὰ ὅτι ὑπῆρξε ἓνα κορίτσι, ἓνα ἀληθινὸ κοριτσάκι μὲ τὶς δειλὲς ἐπιθυμίες της, τὴν πίστη της στὸ μέλλον. Καὶ ὅμως γράφει ἓνα δυνατὸ ρομάντσο τὴν «Ἀντὴ Γκρέν». Τέλος ἡ Ἐμιλν, περιγράφει τὴν ζωὴ της στὸ Χάουγουορθ. Τὰ τρία χειρογραφα στέλλονται στὸ Λονδίνο, ἡ ἀπάντησις δὲν ἀργεῖ: ἡ πὺδ ἀπίστευτὴ ἐπιτυχία. Εἶναι τρία μεγάλα ἀριστουργήματα τοῖς γράφουν, καὶ οἱ ἐκδοτὰ σταματοῦν ὅλες τὶς ἄλλες δουλειές των γιὰ νὰ τὰ ἐκδώσουν.

Εἶναι ὁ θρίαμβος, ἡ δόξα! Ἡ δόξα! Ποτέ δὲν θὰ τὴν γνωρίσουν οἱ τρεῖς ἐρημητίδες τοῦ πρεσβυτερίου. Μένουν πάντα δειλὲς καὶ ἄτολμες, κλεισμένες στὸν ἑαυτὸ τους, ἄγνωστες, ἀλλὰ καὶ διάσημες, γιὰ νὰ πεθάνουν σὲ λίγα χρόνια ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς ποτέ νὰ μᾶθῃ ὁ κόσμος ποιὲς, ποιητικὰ ἦσαν.

Μιὰ ἐλπίδα στὶς 15.000

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Πὼς τὰ κατὰφερες νὰ ἐτοιμάσῃς ἓνα τόσο πλούσιο γεῦμα; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Μπόιντ Ντούγκαν βλέποντας τὸ μακροσκελὲς «μενού» ποὺ εἶχε συνθέσει ἡ γυναῖκα του.

—Μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶναι παραμονὴ Χριστουγέννων καὶ πρέπει νὰ περιποιηθῶμε ἰδιαίτερως τὸ πλήρωμά μας. Ἀλήθεια, τί θὰ γίνῃ μὲ τὰ δῶρα; Θὰ περιμένουμε ὡς αὐριο βράδυ ἢ θάρχισουμε ἀμέσως τὴν διανομὴ; ρώτησε ἡ Μίννι Ντούγκαν.

—Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, αὐτὸ ν' ἀκούγεται! Θὰ μαζέψουμε ὅλους γύρω μας στὸ τέλος τῆς βάρδιας καὶ θὰ κάνῃς διανομὴ. Πᾶμε τώρα στὸ κατὰστρωμα γιατί σκάνει κανεὶς ἐδῶ-μέσα! Ἐλπίζω ὅτι ὁ Λορέντζο θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ μοτέρ του γιατί χωρὶς ἀνεμιστήρες δὲν θὰ κλείσουμε μάτι ὅλη νύχτα, ἂν κοιμηθῶμε κάτω.

Βγῆκαν ἀπ' τὴν καμπίνα τους, σκαρφώσαν μιὰ σκάλα καὶ βγῆκαν στὸ κατὰστρωμα. Ὁ ἥλιος βασιλεῦσε στὸν ὀρίζοντα. Τὸ «Ἀλμπανός», μ' ἀνοιγμένα τὰ πανιά του, ἔτρεχε ἀπάνω στὴ γαλινεμένη θάλασσα. Στὸ τιμόνι ἦταν ἓνας ἰθαγενὴς τῶν νοτίων θαλασσῶν.

Ὁ Μπόιντ Ντούγκαν ἦταν ἓνας ἰδιότροπος ἄνθρωπος, κατὰ τὴν γνώμη τουλάχιστον τῶν φίλων του. Κάτοχος μιᾶς στρογγυλῆς περιουσίας ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζῇ χωρὶς νὰ κάνει τίποτα, εἶχε τὴν μανίαν τῶν περιπετειῶν καὶ γύριζε τὶς πέντε ἡμέρας μὲ ὅλα τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα—ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο ὡς τὸ ἔλκρηθο.

Γιὰ τὴν ὥρα ἔκανε μιὰ ἐκδρομὴ στὶς θάλασσες τοῦ Νότου μελετώντας ἐπιστημονικὰ τὸν σχηματισμὸ τῶν κοραλλίων, ἀπάνω στὸ γιῶτ του—ἓνα ὥραϊο σκάφος τριάντα τόνων.

Κι' ἡ γυναῖκα του, ἡ Μίννι Ντούγκαν, θεωροῦνταν ὡς «παράξενος τύπος». Συμμεριζόταν εὐθυσία τὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους τῶν περιπλανήσεων τοῦ συζύγου της γύρω ἀπ' τὸν κόσμο.

Τὸ πλήρωμα τοῦ γιῶτ ἀπαρτιζόταν ἀπὸ λίγα ἄτομα. Ὁ ἰπόιντ ἡ Μίννι κι' ὁ καπετᾶνος Ντένμαρ ἦσαν οἱ μόνον λευκοί, ὁ Λορέντζο πορτογάλος μὲ γὰς, ὁ μάγερρας γαλιανέζος κι' ὁ καμαρότος κινέζος. Οἱ ναῦτες ἦσαν ὅλοι ἰθαγενεῖς.

Ὁ Μπόιντ Ντούγκαν κυβερνοῦσε τὸ γιῶτ ἐκ περιτροπῆς μὲ τὸν καπετᾶνο Ντένμαρ.

Στὶς ὀχτὼ καὶ τέταρτο, ὅλο τὸ πλήρωμα μαζεύτηκε κοντὰ στὸ τιμόνι κι' ὁ Μπόιντ ἐμφανίστηκε μὲ μιὰ μπουκάλια ρομῆς. Ἐδῶσε στὸν κάθε ἄνδρα νὰ πῇ ἓνα ποτήρι. Ὅλοι τους τὸ ἀδειασαν μὲ ἀπληστία.

Ἐπὶ τοῖς οἱ ἄνδρες περίμεναν τὴν διανομὴ τῶν δῶρων. Μὲ χα-

ρούμενα παιδιὰστικά γέλοια οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Πολυνησίας πῆραν καθένας μὲ τὴν σειρά του, ἀπ' τὰ χέρια τῆς Μίννι, τὸ δῶρο τους: φθινὰ ρολόγια, σουγιάδες, ἀγκιστρία καὶ ὑφάσματα. Τὸ πλήρωμα λάτρευε τὸν κύριό του, Μπόιντ Ντούγκαν.

Ὁ Ντένμαρ, ἀκουμπισμένος στὸν τροχὸ τοῦ τιμονιό, παρακολουθοῦσε τὴν σκηνὴ μὲ βλέμμα ἀδιαφορίας. Τὸ χλωμὸ πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ ἓνα χαμόγελο μόνον ὅταν τὰ μάτια τοῦ προῖσταμένου του διασταυρώνονταν μὲ τὰ δικά του. Δυὸ φορές ἔγινε ἄφαντος καὶ κατέβηκε στὰ βάθη τοῦ βαποριοῦ ὅπου δὲν ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὅσο χρειάζονταν γιὰ νὰ ἀδειάζῃ κάθε φορὰ δυὸ τρία ποτήρια οὔτσου.

Τὸ βράδυ, ὁ Ντούγκαν μὲ τὴν γυναῖκα του βρίσκονταν στὸ κατὰστρωμα καὶ ἐξέταζαν τὸν ὁρανό γιὰ λογάριαν νὰ βγάλουν δυὸ κρεβάτια ἐκστρατείας ἔξω γιὰ νὰ δροσιστοῦν καὶ φοβόνταν μὴν ξεσπάσῃ καμμιὰ θύελλα.

Ἐκείνῃ τὴν στιγμῇ, ὁ καπετᾶνος Ντένμαρ ποὺ πλησίαζε, τοὺς ἔρριξε ἓνα βλέμμα ὑποψίας καὶ τοὺς εἶπε:

—Εἶμαι βέβαιος πὼς καὶ πάλι κάτι κακὸ λέγατε γιὰ μένα;

Ἡ φωνὴ του ἦταν φωνὴ μεεθυσιμένου, μολις-ὅτι ὁ ἴδιος δὲν τρῖκλιζε.

—Μίννι, εἶπε ὁ Ντούγκαν στὴν γυναῖκα του, κατέβη. Νὰ πῇς τοῦ Λη Γκούμ

—Ἐκανα τὰ ἀδύνατα—δυνατὰ γιὰ νὰ σᾶς σώσω κύριε, ἀρχισε.

πὼς θὰ κοιμηθῶμε κάτω. Ἡ θύελλα δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ξεσπάσῃ.

Ἐκείνη κατὰλαβε καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ ἔρριξε ἓνα ἀνίσχυο βλέμμα στοὺς δυὸ ἄνδρες.

Ὁ Ντούγκαν κάπνισε σιωπηλὰ τὸ ποῦρο του ὅπου ἄκουσε κάτω τὴν γυναικα του νὰ μιλά μὲ τὸν καμαρότο.

—Λοιπὸν; ρώτησε τὸν Ντένμαρ ἀπότομα.

—Σᾶς ξαναλέω πὼς μὲ κακολογεῖτε! Δὲν εἶμαι κουφός. Ξέρω πὼς ἀποφασίσατε νὰ μὲ ξεφορτωθῆτε μόλις φθάσετε στὸ Ἄτου-Ἄτου!

—Γιατὶ παίρνετε ἔτσι τραγικὰ τὰ πράγματα; ρώτησε ὁ Ντούγκαν, γαλήνια.

—Θέλω νὰ ξέρω θετικὰ τί ἀποφασίσατε γιὰ μένα;

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἰδοῦ: θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν σας στὸ Ἄτου-Ἄτου.

—Πόσον καιρὸ συνωμοτοῦσατε γι' αὐτὸ τὸ κόλπο σας;

—Ἡ τωρινὴ σας διαγωγή μοῦ ὑπαγορεύει αὐτὴ τὴν ἀπόφαση.

—Αὐτὰ νὰ τὰ πῆτε σ' ἄλλους! Δὲν περνῶν σὲ μένα!

—Ἐνας λόγος παραπάνω τώρα: δὲν ἐννοῶ νάχω ἓνα καπετᾶνο ποῦ μὲ θεωρεῖ ψεύτη!

Ὁ καπετᾶνος Ντένμαρ, κατὰπληκτος, δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Τέλος, μιλῶν:

—Ὁ Λη Γκούμ, εἶπε, ἔφερε τὸ ταχυδρομεῖό μας στὴν Ταϊτή. Ἡμῶς ὅλοι ἀπασχολημένοι, ἔτοιμοι νὰ σηκώσουμε τὴν ἀγκυρα. Διαβάσατε τὰ γράμματά σας ἀφοῦ σαλπάρουμε καὶ τότε ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Γι' αὐτὸ δὲν μὲ κατεβάσατε στὴν Ταϊτή. Περιττὸν νὰ τὸ ἀρνηθῆτε. Παρατήρησα τὸν μακρὸ φάκελλο δταν ἀνέβηκε στὸ πλοῖο ὁ Λη Γκούμ. Ἐρχόταν ἀπ' τὸν διοικητὴ τῆς Καλιφορνίας—εἶχε τὴν ἐπικεφαλίδαν τῆς διοικήσεως. Μοῦ στήσατε ὁλόκληρη πλεκτάνη. Κανένας πειρατὴς θὰ φλυάρησε γιὰ μένα στὸ Χονολουλού, ἐσεῖς ρώτησατε τὸν διοικητὴ ἂν ἦσαν βάσιμες οἱ κατηγορίες. Κι' ὁ Λη Γκούμ σᾶς ἔφερε τὴν ἀπάντησιν. Γιατὶ νὰ μὴν ἀποταθῆτε ἀπευθείας σὲ μένα, σὰν ἄνδρας; Ὅχι, ὅμως! προτιμήσατε νὰ ἐνεργήσετε ὅπουλα, σὰν νὰ ἀγνοοῦσατε πὼς ἡ θέσις ποὺ ἔχω τώρα εἶναι ἡ μόνη σωτηρία σας. Μόλις διαβάσατε τὸ γράμμα τοῦ διοικητοῦ, ἀποφασίσατε ἀμέσως νὰ μὲ διώξετε. Σᾶς πρόσεξα καὶ τοὺς δυὸ: μοῦ κάνατε τὸν ἐντιμοῦ κι' ὅλο κρυφομιλοῦσατε μετὰ ὑμᾶς γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις.

—Ὁ λόγος ποὺ δὲν σᾶς ἀπέλυσα στὴν Ταϊτή ἦταν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ Σάν-Φραντσκο. Ἦθελα νὰ σᾶς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξαγνίσετε τίμιος ἄνθρωπος. Ἄν δὲν σᾶς βάραινε τὸ παρελθόν, θὰ σᾶς εἶχα διώξει ἀ-

μέσως μόλις πληροφορήθηκα ότι με κλέβατε... Ναι, ναι, μην διαμαρτύρεσθε: με κλέβατε. Οι επισκευές του γιάτρου που τις χρεώσατε με 20,610 φράγκα στοιχίσαν στην πραγματικότητα μόνο 12,500 φράγκα. Ο Φλωμπέν, ο συνενοχός σας, ωμολόγησε μπροστά στον διοικητή πως είχε προσθέσει 8000 φράγκα επί πλέον στο τιμολόγιο. Το μερδιό σας στην άπότη ήταν 6000 φράγκα. Τα 2000 που περίσσευαν ήταν γι' αυτόν Μη με διακόπτετε, Έχω τις εγγράφους αποδείξεις. Σας έδωκα την ευκαιρία να εξιλεωθήτε.. ή να πάτε στον διάβολο! Τι έχετε να απαντήσετε τώρα;

—Κι' ο διοικητής τι είπε; ρώτησε με ανάβει ο καπετάνιος Ντέτμαρ.

—Ποιός διοικητής; Ασφαλώς θα σάς είχε πείσει, όπως όλοι οι άλλοι.

—Μ' έπληροφόρησε πως δεν υπήρχαν αποδείξεις για την ένοχλή σας: γι' αυτόν τον λόγο, άλλωστε, καταδικαστήκατε στα κάτεργα και δεν σάς κρέμασαν. Ύστερα από έφτά χρόνια, ο ίδιος ο διοικητής, ως δημόσιος κατηγορός, υπέκρινε στις παρακλήσεις των συγγενών σας, επέτρεψε να σάς απονεμηθεί χάρις γιατί αντιμετώπιζε έναν ήσασταν ο δολοφόνος του Μάκ Σουήν.

—Ε λοιπόν! είπε ο Ντέτμαρ, με κυνισμό, ο διοικητής δεν ξέρει τι του γίνεται. Έγώ σκότωσα τον Μάκ Σουήν απάνω στην κουκέττα του, χωρίς να προλάβω να βγάλω άχνα! Τον έκανα λυώμα. Μήπως θέλετε κι' άλλες λεπτομέρειες; Ο Ντούνκαν τον κύτταξε κατάπληκτος όπως κυττάζει κανείς ένα τέρας, δεν είχε όμως λέξη...

—Ω! δεν φοβούμαι να μιλήσω, συνέχισε ο άπαίσιος Ντέτμαρ. Είμαστε δίχως μάρτυρες. Τώρα, είμαι λεύτερος άνθρωπος! Πήρα την χάρη μου και κανείς δεν θα μπορέσει να με ξαναρρίξει σ' εκείνη την κόλαση. Με το πρώτο χτύπημα, τσάκισα το σαγόνι του Μάκ Σουήν, που κοιμόταν.

—Τίποτε άλλο δεν έχετε να πείτε; —Δεν νομίζετε πως είναι αρκετά; —Άρκοι πάντως! —Και τι θα κάνετε τώρα; —Θα σάς αποβιβάζω στο "Ατου - Ατου".

—Στο άναμεταξύ δε; —Στο άναμεταξύ...

Ο Ντούνκαν σώπασε. Ένα δυνατό φύσημα ανέμου του ανάκατσε τα μαλλιά.

—Στο άναμεταξύ, κατεβάστε τα πανιά και προσοχή στο τιμόνι! Μονομιάς, ή θύελλα ξέσπασε πάνω τους. Ο καπετάνιος Ντέτμαρ έτρεξε πίσω και διέταξε να κατεβάσουν τα πανιά. Σε λίγο άρχισε να πέφτει μια κατακλυσμιαία βροχή επάνω στο "Αλμπάτρος".

Η βροχή δεν βόσταζε πολύ. Ο Μπόουντ Ντούνκαν κατέβηκε στις καμπίνες.

—Έν τάξει! είπε εσύμα της γυναίκας του, Συννεφάκι ήταν!

—Κι' ο καπετάνιος Ντέτμαρ; ρώτησε εκείνη.

—Πήγε να πιή, όπως συνήθως. Θα τον ξεφορτωθώ στο "Ατου - Ατου".

Πάντως, προτού να σκαρφιάσει μέσα στην κουκέττα του, ο Ντούνκαν πέρασε στη ζώνη του, κάτω απ' την πιτζάμα του, ένα ρεβόλβερ. Αποκοιμήθηκε σχεδόν αμέσως.

Ξύπνησε με το συναίσθημα ότι πινγέ

ταν. Οι ηλεκτρικοί άνεμιστήρες είχαν πάψει να λειτουργούν κι' η ατμόσφαιρα ήταν άποπτική. Έτοιμαζόταν να καταραστή όλους τους Λορέντζους κι' όλες τις ηλεκτρικές μηχανές του κόσμου, όταν άκουσε την γυναίκα του να κινείται στο διπλανό δωμάτιο και σε λίγο να βγαίνει έξω.

Θα πάω ν' αναπνεύσω λίγο πιο πολύ δροσιά σκέφθηκε και για να την μιμηθεί, φόρεσε τις παντούφλες του, πήρε ένα μαξιλάρι και μια κουβέρτα κάτω απ' την μασάλη του και την ακολούθησε. Ένώ ανέβαινε την σκάλα, το ρολόι της καμπίνας χτύπησε την δεύτερα πρωινή.

Μόλις είχε πατήσει το πόδι του στο κατστραμα κι' άκουσε την γυναίκα του να μιμνήται μια κραυγή φρίκης που την διεδόχετο ο παφλασμός της θάλασσας όταν δέχεται ένα κορμί. Ώρμησε στην πρόμνη. Στην άμυδρά λάμψη των άστερων, διέκρινε το κεφάλι και τους ώμους της Μίνι στο αλάκι που άφηνε πίσω του το γιάτ:

—Ποιός έπεσε στην θάλασσα; ρώτησε ο καπετάνιος Ντέτμαρ που κρατούσε το τιμόνι.

—Η κ. Ντούνκαν! αποκρίθηκε ο Ντούνκαν απρόσχετα την ναυγοσωστική κουλούρα και ρίχνοντάς την πίσω απ' το γιάτ. Τιμόνι δεξιά! διέταξε.

Ο Μπόουντ τότε έκανε ένα λάθος: πήρε μια μεγαλοπρεπή βουτιά.

Μόλις ξαναήρθε στην επιφάνεια, ξεχώρισε το μικρό μπλέ σημάδι που είχε ανάψει αυτόματα στην κουλούρα μόλις ήρθε σε έπαφή με την θάλασσα. Κολύπησε εκεί κι' είδε την Μίνι που είχε φθάσει πρώτη.

—Ε λοιπόν! φώναξε. Δροσίζεσαι;

—Ω! Μπόουντ! του είπε αγγίζοντας με το ύγρό της χέρι το μέτωπο του συζύγου της.

Η μπλέ λάμψη έσβυσε απότομα—συνείπεια βλάβης του μηχανήματος, ασφαλώς. Ο Ντούνκαν στράφηκε προς το "Αλμπάτρος" του οποίου η άμυδρά σιλουέττα γινόταν στο μισοσκόταδο. Κανένα φως δεν έλαμπε εκεί, ακουγόταν όμως μεγάλη φασαρία. Οι φωνές του καπετάνιου Ντέτμαρ σκέπαζαν όλες τις άλλες.

—Με το πάσο του, ο καπετάνιος! μουρμούρισε ο Ντούνκαν. Γιατί δεν γυρνά προς το μέρος μας; "Α τον ήλιθο! Γυρίζει άριστερά το τιμόνι, την στιγμή που του είπα δεξιά!

Τους σήκωσε ένα κύμα, ύστερα άλλα πολλά και διέκριναν πολύ μακριά την άμυδρή λάμψη του πρασίνου φωτός της δεξιάς κουπαστής του "Αλμπάτρος". Το φως απομακρυνόταν.

Ο Ντούνκαν έπνιξε μια βλαστήμια: —Πού πάει από εκεί ο βλάκας; Αφού έχει την πυξίδα του και ξέρει που βρίσκεται!

Το πράσινο φως, όμως—αυτό που έβλεπαν όλο-όλο όταν ανέβαιναν στην κορυφή ενός κύματος απομακρυνόταν άργα από αυτούς και γινόταν ολοένα και πιο άμυδρό. Ο Ντούνκαν ξεφάνιζε με όλη του την δύναμη και κάθε τόσο, άκουγε την φωνή του καπετάνιου Ντέτμαρ που έδινε διαταγές:

—Πώς θέλεις να μ' άκούση μέσα σε όση φασαρία; είπε παραπονιάρικα.

—Φωνάζει για να μην σ' άκούση το

πλήρωμά του, αποκρίθηκε η Μίνι.

—Τι έννοεις; ρώτησε έκπληκτος ο σύζυγός της.

—Πώς δεν θα κάνη τίποτα για να μās σώση, απεναντίας μάλιστα, συνέχισε εκείνη με την γαλήνια φωνή της. Ο ίδιος μ' έσπρωξε μέσα στη θάλασσα..

—Είσαι βέβαιη; Μην κάνης λάθος; —Πώς να κάνω λάθος; Άκουμπισμένη στο μεγάλο κατάρτι, κύτταζε τον ούρανό για να δω αν θάβρεχε και πάλι. Έκείνη την στιγμή, ο Ντέτμαρ άφησε το τιμόνι και σύρθηκε κρυφά πίσω μου. Γαντζώθηκα με το ένα χέρι στα σκονιά.

Άρπαξε το χέρι μου από πίσω, μ' έκανε να άφισω τα σκονιά και μ' έσπρωξε στην θάλασσα. Κρίμα που δεν κατάλαβες τα σχέδιά του γιατί θα βρισκόσουν ακόμα στο κατστραμα.

Ο Ντούνκαν για λίγα λεπτά δεν πρόφερε λέξη...

Το πράσινο φως δεν άργησε να εξαφανιστεί. Τώρα το αντικαθιστούσε ένα κόκκινο, άπδειξε ότι το γιάτ σταματούσε τις αναζητήσεις και συνέχιζε τον δρόμο του.

—Μίνι, της είπε τέλος βραχνιασμένος απ' τα ξεφνητά, είμαι ύποπτος να σου έξιμολογηθώ πως παντρεύτηκες έναν ήλιθο. Μόνο ένας ήλιθος θα ήταν ικανός να πέση στην θάλασσα, όπως έπεσα εγώ.

—Υπάρχει πιθανότητα να μās περιουλήξει κανένα άλλο βαπόρι; ρώτησε εκείνη.

—Μια στις 15, ιλιάδες ή στο ένα δισεκατομύριο! Το μέρος αυτό του άκεανου δεν συχνάζεται από κανένα βαπόρι. Το πολύ-πολύ, να συναντήσουμε καμιάν έμπορική γολέττα απ' την Τουτουβάγκα. Μια φορά τον χρόνο όμως συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα.

—Ε λοιπόν, είπε εκείνη γενναία θα δοκιμάσουμε την τύχη μας.

—Μπράβο, Μίνι! φώναξε ο Μπόουντ και της σήκωσε ψηλά το χέρι για να το φιλήσει. Κι' όσο συλλογιέμαι πως ή θεία Έλισάβετ με ρωτούσε διαρκώς τι με κάνει να είμαι γοητευμένος με σένα; Φυσικά, θα άγωνιστούμε! Και να δής πως θα νικήσουμε! "Ας έλαφρώσω λιγάκι.

Κι' έβλεπε το ρεβόλβερ απ' την ζώνη του ρίχνοντάς το στο βάθος του άκεανου. Φύλαξε μόνο την ζώνη του.

—Και τώρα, χώσου μέσα στην κούρα και κύτταξε να κοιμηθής!

Εκείνη υπάκουσε, βούτηξε και σε λίγο ξαναφάνηκε μέσα στο έσωτερικό της πλωτής κουκούρας. Την έδεσε μέσα με τα σκονιά και με την ζώνη του δέθηκε ο ίδιος απόξω, απ' τον άμο του.

—Θα βαστάξουμε όλη την αύριανή μέρα, είπε. Εύτυχως, το νερό είναι ζεστό. Θα ύποστούμε όπωσδήποτε με αρκετή ευχέρεια τις πρώτες 24 ώρες. Κι' αν δεν μās περιυλλάξουν πριν νυχτώση, θα κυττάζουμε να κρατηθούμε ακόμα μια μέρα!

Μισή ώρα, σώπασαν. Ο Ντούνκαν, με το κεφάλι άκουμπισμένο άπάνω στο μπράτσο της γυναίκας του φαινόταν να λαγοκοιμάται...

—Μπόουντ: υπήκουσε η Μίνι.

—Σε νόμιζα κοιμισμένη της είπε.

—Μπόουντ, αν δεν γλυτώσουμε...

—Σιωπή της είπε απότομα. Θα γλυτώσουμε, δεν χωρεί καμιά άμφιβολία σ' αυτό. Κάπου, σ' αυτόν τον άκεανό, ένα βαπόρι έρχεται κατ' ευθέαν άπάνω μας—έχω την προαίσθηση. Ύπομονή και θα δής... Πάντως, θα ήθελα να είχα μέσα

στο μυαλό ένα μηχανήμα άσυρμάτου... Τώρα, αν δεν κοιμάσαι εσύ, θα κοιμηθώ εγώ!

Και πάλι όμως δεν έρχόταν ο ύπνος. Πέρασε μια ώρα. Άκουσε την Μίνι να κινείται και κατάλαβε πως κι' αυτή δεν έκλεινε μάτι.

—Ξέρεις τι σκέπτομαι; του είπε. —"Οχι. Τι;

—Πώς έτοιμαζόμουν να σου εύχηθώ εύτυχισμένα Χριστούγεννα!

—Να πάρη ή όργη! Το είχα ξεχάσει. Είναι Χριστούγεννα, αλήθεια! Έγνοια σου όμως και θα σου εύχηθώ καλά Χριστούγεννα, πολλές ακόμη φορές, Μίνι! "Ας πιάσουν τον Ντέτμαρ... και θα μου το άκριβοπληρώση! Έμένα οι γροθίες μου άξίζουν παραπάνω απ' όλα τα φονικά όπλα του!

Παρά το θάρρος του ο Μπόουντ Ντούνκαν διατηρούσε μόνο μια άμυδρά έλπιδα.

Ο ήλιος των τροπικών άνέτειλε σ' έναν άσυνέφιαστον ούρανό. Το "Αλμπάτρος" είχε χαθεί στον όρίζοντα και τίποτα άλλο δεν φαινόταν. Όταν ο ήλιος έγινε πιο καυστικός, ο Ντούνκαν ξέσκισε στα δύο το πανταλόνι της πιτζάμας του και έφτιαξε δυο τουρμπάνια: βρεγμένα. Τους προστάτευαν εν μέρει απ' τον ήλιο.

—Όσο συλλογιέμαι αυτό το γεύμα, σκυλιάζω, είπε γιατί παρατηρούσε μιαν έκφραση άγνίας στα χαρακτηριστικά της γυναίκας του. Και θα έπιμείνω να βρίσκεσαι μπροστά την στιγμή που θα λογαριαστώ με τον Ντέτμαρ. Πρέπει το ύλοφόρτωμά του να μείνη ιστορικό.

Πέρασε το πρώτο κι' έξακολουθούσαν ά πλέον άπάνω στην μικρή κουλούρα. —Μίνι! φώναξε έξαφνα ο Ντούνκαν.

Καθώς εκείνη δεν άπαντούσε, φώναξε το όνομά της κατ' επανάληψιν με όλες του τις δυνάμεις. Τέλος, η Μίνι ξανάνοιξε σ' εκείνο το μέρος κι' ύστερα, όλη την μέρα της έπομένης, έβαλα δυο σκοπιωρούς να έρευνούν την επιφάνεια της θάλασσας. Είναι φριχτό... Η καρδιά μου σπαράζει. Ο κ. Ντούνκαν ήταν έξαιρετικός άνθρωπος... Και ποτέ δεν θα...

Δεν πρόλαβε να τελειώση την φράση του, γιατί εκείνη την στιγμή, ο έξαιρε-

τουβάγκα!

Ο κ. Αλγκορντ, πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών, άκουγε κατάπληκτος τον Μπόουντ Ντούνκαν. Ο νεαρός Άμερικανός κι' η γυναίκα του είχαν άποβιβασθής στο "Ατου - Ατου με το "Αννάπολις".

—Πρόκειται περί άποπείρας φόνου εκ προμελέτης, είπε ο πρόεδρος Αλγκορντ στον Ντούνκαν. Η δικαιοσύνη πρέπει να έπιληφθής της ύποθέσεως. Άγνοώ τι μέτρα πρέπει να ληφθούν εναντίον αυτού του καπετάνιου Ντέτμαρ, αν όμως παρουσιασθής στο "Ατου - Ατου, τον αναλαμβάνω ύπευθύνως. Εν τώ μεταξύ, πρέπει να συμβουλευθώ τον κώδικα. Θα μου κάνετε την ευχαρίστηση, ή κ. Ντούνκαν κι' έσείς, να δεχθής να γευματίσουμε μαζί;

Ο Ντούνκαν δέχτηκε ευχαριστώντας. Την στιγμή εκείνη η Μίνι κάλεσε τον σύζυγό της και του έδειξε απ' το παράθυρο το "Αλμπάτρος" που με την σημαία μεσ'ότι, μόλις είχε άγκυροβολήσει.

—Να το γιάτ μου, είπε ο Ντούνκαν στον πρόξενο. "Αν δεν άπατώμαι, ο παληάθρωπος έρχεται να σάς άναγγείλη τον θάνατό μας!

Ο Ντέτμαρ είχε άποβιβασθής στην στεριά και προχωρούσε προς το προξενείο:

—Άφήστε τον να κάνη την έκθεσή του, είπε ο Ντούνκαν. Έμεις θα περάσουμε στο διπλανό δωμάτιο για να άκούσουμε τι θα πής.

Σε λίγο, απ' την μισάνοιχτη πόρτα, ο Ντούνκαν κι' η γυναίκα του άκουγαν την άφήγηση του καπετάνιου, που με κλαψαδική φωνή περιέγραφε το δυστύχημα.

—Άρχισα να κόβω βόλτες απ' το μέρος όπου είχαν πέσει, είπε τελειώνοντας. Φώναξα με όλες μου τις δυνάμεις, χωρίς όμως ν' άκούσω άπάντηση. Δυο ώρες γύριζα σ' εκείνο το μέρος κι' ύστερα, όλη την μέρα της έπομένης, έβαλα δυο σκοπιωρούς να έρευνούν την επιφάνεια της θάλασσας. Είναι φριχτό... Η καρδιά μου σπαράζει. Ο κ. Ντούνκαν ήταν έξαιρετικός άνθρωπος... Και ποτέ δεν θα...

Δεν πρόλαβε να τελειώση την φράση του, γιατί εκείνη την στιγμή, ο έξαιρε-

τικός άφεντης του προχώρησε κατ' ευθείαν προς το μέρος του, αφήνοντας την Μίνι στην πόρτα. Το χλωμό πρόσωπο του Ντέτμαρ έγινε κατακίτρινο.

—Έκανα τα άδύνατα—δυνατά για να σάς σώσω, κύριε, άρχισε.

Η άπάντηση του Ντούνκαν δεν άργησε καθόλου.

Οι δυο γροθίες του καταφέρθηκαν με δύναμη ή μια δεξιά ή άλλη άριστερά, άπάνω στο πρόσωπο του καπετάνιου Ντέτμαρ. Αυτός όπισθοχώρησε τρικλίζοντας άπάνω στον προϊστάμενό του που τον περίμενε με μια καινούργια γροθιά άναμεσα στα μάτια του. Αυτή τη φορά ο καπετάνιος σωριάστηκε χάμω, παρσσύροντας στην πτώση του την γραφομηχανή.

Αυτό είναι άνω-ποταμών! φώναξε ο πρόξενος Αλγκορντ σκαδαλισμένος. Πάψτε! πάψτε, σάς παρακαλώ!

—Θα πληρώσω όλες τις ζημιές που θα σάς κάνω, αποκρίθηκε ο Ντούνκαν εξακολουθώντας να χτυπά με τις γροθίες του τα μάτια και την μύτη του Ντέτμαρ.

—Είναι σκανδαλώδες! φώναξε ο πρόξενος που τραβόταν παραμέρα μην έτών πάρουνε τα σκάγια. Είναι προσβολή εναντίον της κυβερνήσεώς μου! Θα γνή τρομακτικό σκάνδαλο! Πάψτε, κ. Ντούνκαν, σάς ίκετεύω! Θα σκοτώσετε αυτόν τον άνθρωπο! Σας ίκετ...

Η πτώση ενός μεγάλου βάζου με λουλούδια των Τροπικών που έγινε χλια κομματάκια, τον διέκοψε.

—Μπόουντ! είπε σιγανά η Μίνι απ' την πόρτα.

Ο νέος άφησε τον Ντέτμαρ να σωριασθής χάμω και στράφηκε προς το μέρος της κυττάζοντας την γυναίκα του κατάματα.

—Μπράβο, Ντούνκαν! Καλά τον τριάρησε τον κανάγια! είπε η Μίνι. Τώρα, μπορούμε να φάμε, που μās περιμένει το γεύμα...

—Και νάξερεις πόσο μου άνοιξε την όρεξη αυτό τό... σπόρ! γέλασε ο Μπόουντ. Παρ' όλα τα τραγικά χάγια του Ντέτμαρ, ο πρόξενος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα χαμόγελο...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ...

1870

—Τί θαμνοί είναι αυτοί πάλι! Έγώ στην ηλικία σου ήμουν πάντα πρώτος!..

1900

—Πάλι οι ίδιοι οι θαμνοί! Έγώ στην ηλικία σου ήμουν πάντα πρώτος!..

1936

—Μά επί τέλους, πάντα οι ίδιοι και οι θαμνοί! Έγώ στην ηλικία σου ήμουν πάντα πρώτος!..

Τό πρώτο βήμα

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΚ ΜΟΛΝΑΡ

(Βράδυ του Φλεβάρη. Κάτω απ' τα γιγνὰ δέντρα του πάρκου, περπατούν αλαμπρασέ-τα ΕΚΕΙΝΟΣ (21 χρονών) κι' ΕΚΕΙΝΗ (15 χρονών). Στο μπράτσο της κρέμονται πατίνια. Ακούγεται ένα ρολόι).

ΕΚΕΙΝΗ.— "Άγιοι Πάντες! Έφτά-μιση ή ώρα... (Κάνει ν' απαλλαγί απ' το μπράτσο του νέου). ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Όχι όχι, μείνε ακόμα."

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν μπορώ. "Άφησέ με.. Θά μου βάλουν τις φωνές αν άργήσω στο δείπνο."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι ώρα είναι το δείπνο; ΕΚΕΙΝΗ.— Στις όχτώ. "Άφησέ με νά φύγω."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Όστε θέλεις νά φύγης χωρίς νά μου δώσης ούτε ένα φιλή; ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά).— Δεν τολμώ νά σέ φιλήσω."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Έγνοια σου και σέ φι-λώ ήγώ."

ΕΚΕΙΝΗ.— Ποτέ δεν με φίλησε άν-δρας."

ΕΚΕΙΝΟΣ (περήφανα).— Θά είμαι ήγώ ο πρώτος."

ΕΚΕΙΝΗ.— "Όχι... όχι... μή με φι... (Παρατεταμένο φιλή)."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Βλέπεις;

ΕΚΕΙΝΗ.— Σ' άγαπώ τόσο πολύ, Πά-ολο. Θά μπορούσα νά σου χαρίσω όλη μου την ζωή. (Καινούργιο φιλή, πιο πα-ρατεταμένο απ' το πρώτο). Τώρα, άφη-σέ με, πρέπει νά φύγω στά σοβαρά."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σέ συνοδεύω. (Προχω-ρούν)."

ΕΚΕΙΝΗ (στον δρόμο).— Μ' άγα-πας πολύ, Πάολο;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά γιατί νά ρωτάς;

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί διαρκώς αυτό θά ήθελα νά μου επαναλαμβάνης... τίποτε άλλο..."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σ' άγαπώ, σ' άγαπώ, σ' άγαπώ, σ' άγαπώ..."

ΕΚΕΙΝΗ.— Φοβούμαι μήν με μαλώ-σουν."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν θά ήθελα ποτέ νά υποφέρης έξ αίτίας μου, αν οί δικοί σου μάθουν πώς ήσουν μαζί μου. Όταν θά γίνης γυναίκα μου, θά σέ κάνω τρελλά εύτυχισμένη. Θάχης αυτόκίνητα, άμάξια, μέγαρα, ύπηρέτες..."

ΕΚΕΙΝΗ.— Καί θά μ' άγαπάς πάντα όπως τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Αν θά σ' άγαπώ! Κάτι παραπάνω: θά σέ λατρεύω!"

ΕΚΕΙΝΗ.— Κι' αν σέ άπατούσα ή-γώ... με κανέναν άλλον;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά έσύ ποτέ δεν θά μπορούσες νά με άπατήσης!"

ΕΚΕΙΝΗ (με ειλικρίνεια).— "Όχι. Είμαι τίμια ήγώ. (Με μιά λάμψη στά μά-τια) Ποτέ δεν θά μπορούσα ν' άγαπήσω έναν άλλον άνδρα..."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι θά πής στο σπίτι;

ΕΚΕΙΝΗ.— "Έξαρτάται απ' το μέρος όπου θά μ' έχουν δη. "Αν μ' έχουν δη στο ώδειο, θά πω πώς ήμουνα εκεί. "Αν μ' έχουν δη στο πάρκο, θά πω πώς είχα πεί νά πατινάρω."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι είπες φεύγοντας απ' το σπίτι;

ΕΚΕΙΝΗ.— "Η μαμά δεν ήταν. Είπα στή μαγειρίσσα πώς πήγαινα στο μάθη-μα του πιάνου, αλλά θάπαίρνα μαζί μου και τά πατίνια μου. "Όταν θά τó αναφέ-ρη αυτό ή μαγειρίσσα, ή μαμά θά τής πη: «Η πονηρή πάει ξανά νά πατινάρη άντί νά πάη στο 'Ωδειο». "Αν δεν με εί-δαν όμως στο πάρκο, θά πω πώς είχα πάει στο 'Ωδειο κι' είχα πάρει μαζί μου τά πατίνια με την έλπίδα πώς θά είχα καιρό νά πάω στο πάρκο. Καταλαβαί-νεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκεπτικός).— Καταλα-

—Ποτέ δε με φίλησε άνδρας...

βαινώ. Τότε όμως γιατί έχεις τά πατίνια; ΕΚΕΙΝΗ.— Τι στενοκέφαλος! "Αν μάς είδε κανείς στο πάρκο, θάχω πάντα πρόχειρη την δικαιολογία ότι πήγα νά πατινάρω κι' ή μαμά τó πολύ-πολύ νά ξεφωνίση γιατί τής είπα ψέμματα πώς πήγα στο 'Ωδειο."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θεέ μου! Θεέ μου! Τι συνδυασμοί!

ΕΚΕΙΝΗ.— (Παύση).

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι σκέπτεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σκέπτομαι τι έξυπνη πού είσαι και τι τεχνίτρα στις ψευτιές."

ΕΚΕΙΝΗ.— Μόνο στην μαμά. (Περή-φανα) Στόν μπαμπά δεν είπα ακόμα ψέμ-ματα."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Φοβούμαι ότι όταν θά παντρευτούμε, θά μου λές κι' έμένα ψέμ-ματα. Θά με άπατάς όποτε θέλεις. (με πικρία) Γιατί είμαι ένας ήλιθιος, ένας βλάκας, ένα γαϊδούρι. (Παρηγοριέται). "Ένας τίμιος άνθρως."

ΕΚΕΙΝΗ.— Μήπως ήγώ δεν είμαι τί-μια;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είσαι ή πιο γλυκειά κι' ή πιο τίμια κοπέλλα στόν κόσμο... μολο-νότι είσαι πρωταθλήτρια στίς ψευτιές!"

ΕΚΕΙΝΗ (λυπημένα).— Πάολο, έπα-ψες νά μ' εκτιμάς!"

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θέλω νά μου ύποσχε-θής κάτι. Νά μου ύποσχεθής σήμερα, μέ-ρα πού ανταλλάξαμε το πρώτο μας φιλή, πώς δεν θά ξαναπής ποτέ πιά ψέμματα."

ΕΚΕΙΝΗ.— Ούτε σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ούτε σήμερα. Θά πής άπλούστατα πώς πήγες περίπατο στο πάρκο. Κι' έτσι, δεν θά μαρτυρήσης τίπο-τα... κι' ούτε θά πής ψέμματα. Κι' αν βάλουνε τις φωνές... άς τις βάλουνε! Θά ήποφέρης γιά χατήρι μου, ψέμματα;"

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω ναι, άγάπη μου. Σου τó ύπόσχομαι."

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ούτε σήμερα;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ούτε σήμερα."

ΕΚΕΙΝΗ.— (Στό σπίτι, ένφ οι άλλοι δειπνούν. Μπαίνει εκείνη άρκετά διστακτική, κα-θώς διακρίνει τά πρόσωπα και τών δύο τών πού δεν φαίνεται νάχουν καλές δια-θέσεις).

Μαμά.— Είναι ώρα αυτή γιά νά γυρνάς στο σπίτι;

Μπαμπάς.— Τι μοντερνισμοί είναι αυτοί;

("Όλοι τρώνε σιωπηλοί").

Μπαμπάς (σε λίγο, βροντερά).— Τέτοια ώρα έρχεσαι σπίτι;

Μαμά.— Πού πήγες;

ΕΚΕΙΝΗ (κατόπιν δεινού έσωτερι-κού άγώνος).— Στο 'Ωδειο...

Μπαμπάς.— Καί τó πιάνο διαρκεί ως τις όχτώ;

ΕΚΕΙΝΗ.— "Όχι... ύστερα πήγα στο πάρκο νά πατινάρω, ήταν όμως άργά..."

(Στήν άρχή με λίγο δισταγμό ύστερα με όλοένα αυξανόμενη αυτοπεποίθηση λέγει τά ψέμματα πού είχε προετοιμάσει με καταπληκτική μαεστρία).

ΕΚΕΙΝΗ.— (Τήν επομένη).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πώς τά πήγες λοιπόν χθές; Είπες ψέμματα;

ΕΚΕΙΝΗ (κατόπιν δεινού έσωτερικού άγώνος).— "Όχι, είπα πώς είχα βγίη πε-ρίπατο. (Κατεβάζει τά βλέφαρα με την συναισθηση πώς πρόδωσε πιά τόν μπα-μπά, την μαμά και τόν Πάολο άκόμα. Σκέπτεται γιά δικαιολογία πώς ήταν καταναγκαστικό ψέμμα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Έβαλαν τις φωνές;"

ΕΚΕΙΝΗ.— "Όχι."

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήδη τυφλός σάν σωστός σύζυγος).— Βλέπεις πώς μπορεί νά ζήση κανείς και χωρίς ψευτιές; ("Αμφιβάλλου-τας) "Αλήθεια, είπες αυτά;"

ΕΚΕΙΝΗ (ήδη με αυτοπεποίθηση σάν σωστή σύζυγος).— Φυσικά, αυτά είπα! Καί σέ σένα άκόμα ήθελες νά πω ψέμ-ματα;"

ΦΡΑΝΚ ΜΟΛΝΑΡ

ο σκηνοдеτης

διατάζει...

ΔΥΟ ΧΩΡΙΣΜΕΝΟΙ ΣΥΖΥ-ΓΟΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΑΖΙ.

Ο Χένρυ Φόντα.

Η Μάργκαρετ Σούλλαβαν

ή θριαμβευτική άνεξαρτησία της (Αυτό τó λένε πάντοτε οί στάρ και όταν άκό-μη είναι λνκόγνιτο).

Μόνο ύστερα από έπανειλημμένες από-πειρες και παρακλήσεις ο Σάμ κατορθώ-νει νά την πείση ότι μπορεί νά είναι παν-τρεμένοι και νά διατηρήσουν την άπόλυ-τη άνεξαρτησία τους. Τής ύπόσχεται ότι τó σπίτι τους θά τó κάνουν «στό φεγγά-ρι» και ότι ποτέ δεν θά δεομευθούν έδω κάτω στή γή!

Μολαταύτα τσακώνονται άμέσως μετά τόν γάμο τους και εκείνη τόν εγκαταλεί-πει... Στο τέλος όμως τά πράγματα κα-νονίζονται, ή Τσέρυ επιστρέφει στο σπίτι της και ζούν εύτυχισμένοι, όπως συμβαί-νει στά περισσότερα φιλμ.

Αυτό είναι τó σενάριο... "Όμως ή πραγματική ιστορία του Χέν-ρυ Φόντα και της Μάργκαρετ Σούλλαβαν δεν άπέχει πολύ από τó σενάριο τής ται-νίας τους:

Κι' εκείνοι οί δυο συνητηθήσαν σέ μιά άγγλική έξοχή κι' εκείνοι οί δυο ήταν σκεδόν «λνκόγνιτο». Δηλ. δεν ήξεραν ότι και οί δυο τους θά γινόταν μιά μέρα διά-σημοί. "Όπως και οί πρωταγωνιστά τής ταινίας έρωτευθήκαν άμέσως ο ένας τόν άλλο, και όπως στο φιλμ ή Μάργκαρετ άρνήθηκε νά παντρευτή στήν άρχή τόν Χένρυ, ώστόσο κατόρθωσε νά την πείση."

Εδω τελειώνει ή όμοιότης τής ζωής τους με τó σενάριο. Γιατί στο μυθιστό-ρημα τής Φαίηθ Μπάλντουιν οί έρωτευ-μένοι ξανασημίγουν πάλι. Ένφ ο γάμος Φόντα-Σούλλαβαν κατέληξε στο διαζύ-γιο άπλούστατα.

Τήν πρώτη φορά πού συναντήθηκαν στο Φάλμουθ τής Μασσαχουσέτης ο Χέν-ρυ ο όποιος ήταν φοβερά άπισχολημένος με τόν ρόλο τόν όποιο γύριζε τότε και με τó θέατρο στο όποιο καταγινόταν τó βράδυ, ότε παρατήρησε καν την Μάρ-γκαρετ Σούλλαβαν.

Η Μάργκαρετ έπαιρνε μέρος στή δεύ-τερη πράξη του θεατρικού έργου. "Έπαι-ζε τόν ρόλο μιάς νοσοκόμας πού περι-ποιόταν έναν πληγωμένο άεροπόρο-τόν όποιο ύποδυόταν ο Φόντα-και συνίστατο όλο κι' όλο στίς λέξεις αυτές:

—Τώρα, άγαπητέ, θά σάς σκεπάσω με μιά όραία κουβέρτα και θά σάς άφήσω ν' άναπαυήθε."

Πράγματι, ή Μάργκαρετ είπε τις λέ-ξεις αυτές. Μά όταν γύρισε νά πάρη την κουβέρτα είδε ότι ή κουβέρτα δεν ύπήρ-χε, γιατί άπλούστατα είχαν άμελήσει νά την βάλουν δίπλα της. Ο διεθυντής του

θεάτρου, πού παρακολουθούσε την πα-ράσταση, ο Χένρυ κι' οί άλλοι ήθοποιοί κατατρόμαξαν μόλις άντελήφθησαν τó λάθος αυτό, μά ή ξευπνάδα τής Μάργκα-ρετ έσωσε την περίπτωση. Δεν τάχασε κα-θόλου. Κύτταξε τόν πληγωμένο άεροπό-ρο σάν νά θυμόταν κάτι εκείνη τη στιγμή και πρόσθεσε ήσυχα-ήσυχα:

—"Η μάλλον θάπρεπε νά σάς άφήσω ξεσκεπαστο γιατί κάνει πολλή ζέστη!"

Τό πλήθος δεν κατάλαβε τίποτα. Μά ο Χένρυ Φόντα στο όποιο έκανε έντύπω-ση ή ξευπνάδα και τó ταλέντο τής νεα-ρής νοσοκόμας από τó ίδιο εκείνο βράδυ έρωτεύθηκε την Μάργκαρετ.

"Υστερα γύρισαν μαζί τó φιλμ «Κοκέ-τα», όπου έπαιζαν τόν ρόλο δυο μελαν-χολικών έρωτευμένων. Καί οί δυο έπα-ξαν τόν ρόλο τους τόσο ζωντανά πού δεν μπορούσαν πιά ν' άμφιβάλλουν γιά τά αισθήματά τους. Τό φιλμ είχε έπιτυχία παντού όπου προεβλήθη."

Μιά έβδομάδα άφού τελείωσε, ο Χέν-ρυ ζήτησε από την Μάργκαρετ νά γίνη γυναίκα του. Εκείνη άρνήθηκε. Το έξη-γησε ότι δεν είχαν κανένα συμβόλαιο έρ-ωσίας γιά τόν χειμώνα, ότι δεν είχαν άρκετά χρήματα κ.τ.λ. Μά ο Χένρυ έσκα-σε στά γέλια: Τι σημασία μπορούσε νά-χουν ή έργασία, τά χρήματα, ή έξασφά-λιση του μέλλοντος μπροστά στόν έρωτά τους!

Και παντρεύτηκαν... Μονάχα πού ή Μάργκαρετ έμαθε πολύ γρήγορα τι σημασία είχαν ή έργασία, τά χρήματα, κι' ή έξασφάλιση τής ζωής! Είναι αλήθεια ότι ο Χένρυ δεν παραπο-νιόταν γιά την φτωχική ζωή πού ήταν ύ-ποχρεωμένοι νά περνούν και γιά τις αι-ματηρές οικονομίες στίς όποιες υπεβάλ-λοντο και έξακολουθούσε πάντα νά είναι γελαστός, εύθυμος κι' αισιόδοξος. "Η Μάργκαρετ όμως υπέφερε σιωπηλά."

Τέλος, μιά μέρα ή Μάργκαρετ πίστεψε ότι τελείωναν τά δεινά τους. Μιά κινη-ματογραφική εταιρία του Σικάγου τής πρότεινε ένα καλό συμβόλαιο κι' εκείνη δέχτηκε. "Όταν όμως άνεκοίνωσε την εύ-χάριστη είδηση στόν Χένρυ, γιά νά έ-τοιμασθούν νά φύγουν γιά τó Σικάγο, έ-κείνος άρνήθηκε. Τής έδήλωσε ότι δεν σκοπεύει καθόλου νά πάη στο Σικάγο γιά νά ύποσκελισθή από κεινην! "Εκείνος είχε πιθανότητες έπιτυχίας έδω, στή Νέα Υόρκη, και συνεπώς έδω θάμειναν!"

Η σκηνή αυτή ήταν τó τέλος του χάρ-

μου τους. Ή Μάργκαρετ σκέφθηκε ότι αν ο Χένρυ δεν ήταν εις θέσιν ν' αντιμετώπιζε την πραγματικότητα τότε, δεν θα το κατάρθωνε ποτέ. Έκείνος μπορούσε να ζη στα σύννεφα και στο φεγγάρι σαν δνειροπαρμένος, εκείνη όμως όχι.

Νά γιατί το ρομάντσο τους τελείωσε έτσι γρήγορα. Όχι γιατί δεν αγαπούσαν ο ένας τον άλλο, μά γιατί οι χαρακτήρες τους ήταν εντελώς διαφορετικοί. Ή Μάργκαρετ ήταν μια γυναίκα πρακτική, θετική, που αντιμετώπιζε τα γεγονότα όπως την πραγματικότητα. Ο Χένρυ ήταν ένας αθεράπευτος δνειροπόλος. Και η Μάργκαρετ επέτυχε το διαζύγιο της...

■ ■

Όμως εξακολουθούσαν ακόμη ν' αγαπιούνται. Και όταν η Μάργκαρετ είχε μεγάλη επιτυχία με το φιλμ «Χθες μονάχα», προσκάλεσε τον Χένρυ στο Σικάγο. Τους έβλεπαν συχνά να πηγαίνουν στα διάφορα κέντρα μαζί και η Μάργκαρετ έκανε τ' αδύνατα δυνατά για να του βρή έγκρασία σε κανένα στούντιο. Μά δεν έγινε τίποτα κι' ο Χένρυ ξαναγύρισε πίσω στη Νέα Υόρκη. Το επόμενο καλοκαίρι η Μάργκαρετ πήγε στη Νέα-Υόρκη και έπαιξαν μαζί διάφορα θεατρικά έργα. Όλοι νόμιζαν ότι το παλιό τους ειδύλλιο είχε άναστηθί.

Πάντως, εάν ο Χένρυ είχε έλπιδες να ξαναπάρη την γυναίκα του, τις έχασε εντελώς τον επόμενο χρόνο όταν έμαθε ότι η πρώην γυναίκα του άρραβωνιάστηκε τον Ουίλλιαμ Βύλερ τον σκηνοθέτη του «Πώς έσβυσε μια άγάπη» που την έκανε ένδοξη.

Εν τώ μεταξύ όμως ο Χένρυ είχε μεγάλη επιτυχία στο θέατρο της Νέας Υόρκης και ο Ουίλλιαμ Βάνγκερ τον προσκάλεσε στο Χόλλυγουντ για να γυρίσει μια σειρά φιλμ. Έτσι, ο Χένρυ έφθασε στο Χόλλυγουντ ακριβώς για να προφθάσει να χορέψει στον γάμο της πρώην συζύγου του με τον Βύλερ.

Για άρκετον καιρό ο Χένρυ ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά. Ούτε μια βραδυά δεν τον έβλεπαν έξω. Και ο κόσμος έλεγε: «Εξακολουθεί να είναι έρωτευμένος με την Μάργκαρετ!». Ύστερα όμως αυτή έναυάγησε γιατί ο Χένρυ άρχισε να διασκεδάει παντού με την Σίρλεϊ Ρόες.

Έως ότου οι δυο πρώην σύζυγοι βρέθηκαν πάλι αντιμετώπι και φαίνονται πιο έρωτευμένοι παρά ποτέ.

Εν τώ μεταξύ η Μάργκαρετ Σούλλαν βαν χώρισε από τον Βύλερ. Ο γάμος των μόλις διήρκεσε ένα χρόνο...

Και τώρα το Χόλλυγουντ βλέποντας πάλι μαζί αδιάκοπα τους δυο πρώην συζύγους διρωτάται μήπως ο Χένρυ και η Μάργκαρετ τώρα που νίκησαν τις δυσκολίες της ζωής, ξαναπαντρευτούν πάλι για ν' απολαύσουν την άγάπη τους που δεν μπόρεσε να σβύσει ακόμη...

Όταν ρωτούν τους δυο πρώην συζύγους για τα μελλοντικά σχέδια τους άποφεύγουν ν' άπαντησουν. Και οι δυο δηλώνουν ότι αίσθάνονται μια μεγάλη συμπάθεια και έκτιμηση ο ένας για τον άλλο. Άλλά δεν λένε τίποτα περισσότερο.

Όμως όσοι τους βλέπουν πάλι μαζί αδιάκοπα καταλαβαίνουν ότι δεν είναι μόνο η «συμπάθεια» και η «έκτιμηση» που τους ένώνει...

ΚΑΘΡΙΝ ΧΑΡΤΛΕΥ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΛΛΙΜΠΩ

Έγινε ακριβώς ένας αιώνας.

Εναντίον του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου Φιλίππου διαπράττεται μια άποπειρα. Δεν είναι η πρώτη κατά τα 18 έτη της βασιλείας του, αλλά κι' αυτή την φορά ο βασιλεύς την γλιτώνει. Ένας νέος και ρομαντικώτερος την ώρα που ο Λουδοβίκος-Φίλιππος έμπαινε μέσα στ' άμαξι του από τα ανάκτορα του Κεραμεικού, για να πάει στο έξοχό του άνακτορο του Νεγύ, τον πυροβολεί. Ο βασιλεύς δεν πληττείται ο νέος όμως συλλαμβάνεται και υποβάλλεται σε αστηροτάτη άνάκριση.

Όνομάζεται Λουί Άλλιμπώ. Είναι ηλικίας 26 ετών και γιός ενός πανδοχέως του Παρισιού. Τι ήλθε να κάνει στο Παρίσι; Να σκοτώσει τον βασιλέα! Για ποιά λόγο; Για κανέναν! Η μάλλον από μια ιδεολογία δικής του έφευρέσεως. Ήταν ένα παχό κεφάλι γεμάτο κακοχωνευμένα ξαναασιατικά δόγματα. Ο γόνος του βασιλέως του παρουσιάζετο μπροστά στα μάτια του ως η άπολύτρωση... της ανθρωπότητας. Όλα τα κακά απ' αυτόν προήχοντο και έπρεπε να σκοτωθί. Όλα αυτά τα ώμολόγησε ο Άλλιμπώ στον άνακριτή προσθέτοντας: «Ένα μονάχα τώρα με λυπεί: ότι δεν τον πέτυχα!».

Όπωςδήποτε, αφού απέδειξε ότι δεν έπρόκειτο περί συνουσίας, ο νέος, αντί να σταλή σε κανένα άσυλο, καταδικάζεται σε θάνατο.

Ο βασιλεύς, που είχε καταλάβει καλά περί τίνος έπρόκειτο, θέλει να του δώσει χάρη. Είναι τόσο νέος!...

Η κυβέρνηση όμως επιμένει. Πρέπει να δοθί ένα μάθημα στους διαφόρους θερμοαίμους.

Έτσι λοιπόν, ύστερ' από δώδεκα μερών άνάκριση και μιά μέρα διαδίκασια, ο Άλλιμπώ αναβαίνει στην λαμυήμο. Δεν πρόκειται να καρατομηθί άπλώς, αλλά και να διαπομπευθί. Θα κ'κατομηθί όπως οι πατριότνοι. Δηλ. με το πονκίμιο, ξυπόλυτος και με το κεφάλι σκεπασμένο μ' ένα μαύρο πέπλο.

Ο Άλλιμπώ βέβαια πέθανε, αλλά για να γίνει ένας ήρωας για τους δημοκράτες, και τις ρομαντικές γυναίκες ένα είδος ήμιθέου.

Όταν άποκεφαλίσθηκε, μετέφεραν το πτώμα του στο νεκροταφείο, όπου παρέστη και ο ένας από τους συνηγούς του, ο μαίτρο Λεδρύ. Παρετήρησε όμως ότι έλειπε το κεφάλι και ρώτησε που βρισκόταν. Ο φύλας τον πήγε τότε στο περίπτερό του και άνοιξε ένα μπουφέ, μέσα στην κουζίνα. Έκει έπάνω σε ένα ράφι ήταν τρία πιάτα: το ένα είχε ένα κομμάτι τυρί «καμαμπέρ», το άλλο ψωμί και ένα κομμάτι σαρδές, και το τρίτο... το κεφάλι του Άλλιμπώ.

Γύρωψαν να μιά το πάρουν, έξηγησε ο φύλας, ένας φανατικός θαυμαστής του Άλλιμπώ, για να το διαπομπέψουν, χρειάσθηκε λοιπόν να το κρύψουνε εδώ για να μην το βρουν...

Άλλά το κεφάλι του Άλλιμπώ δεν κινδύνεψε μόνο από τους παραβιοφόρους του Βασιλέως, αλλά και από τους γύπτες που ήθελαν να του πάρουν το έκαμαγίλο του, και από τις φανατικές θιασώτιδες και δπαδόδες του, που δεν θα του άφηναν άσφαλώς τρίχα για τρίχα, κόθοντας τις ώρες μπουκλές του νεαρού δνειροπόλου για ένθυμο!

ΜικράΠερίεργα

ΠΟΤΕ ΠΡΩΤΟΒΗΓΗΚΑΝ ΤΑ ΜΑΝΤΗΛΙΑ

Το λάνσαρε το απαραίτητο αυτό άξισον άρ της τουαλέτας μας μια Βενετσιάννα κατά το 1570. Αυτή είχε μια μέρα ξαφνικά την έμπνευση να κόψει από ένα κομμάτι λινό, ένα τετράγωνο κομματάκι και να το γαρνίρη με δαντέλλα.

Πριν από αή ή, οι πιο λεπτοί και καλομαθημένοι ή αν ύποχρηστοί να καταφεύγουν στα δυο δάχτυλα του δεξιού χεριού τους για να άπαλλαγούν από τα προόντα της μήτης των. Η έφευρέση έπιασε άμέσως και έκαμε πάταγο. Δεν άργησε να περάσει τις Άλπεις και να διαδοθί στην Γαλλία μεταξυ των κυριών αυλής του Ερρίκου Β'.

Τα μαντήλια όμως της εποχής, δεν ήταν εντελώς και πανομοιότυπα τετράγωνα, όπως τα σημερινά.

Μόλις τον Ιανουάριο του 1785 ο βασιλεύς Λουδοβίκος 16ος πιεζόμενος και από τους λινούφαντουργούς έέδωσε διάταγμα δια του οποίου καθορίζεται ότι «το μήκος των μαντηλίων που κατασκευάζονται στο βασίλειο, πρέπει να είναι στο έξης ίσο προς το φάρδος».

■ ■

ΜΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Στις 29 Ιουλίου, το Παρίσι θα εορτάσει την εκατονταετηρίδα ενός μεγάλου μνημείου του: της Άψίδας του Θριάμβου, που βρίσκεται στο κέντρο της πλατείας του Έτουαί.

Ο θεμέλιος λίθος τ' μνημείου αυτό έμπαινε στις 25 Αύγουστου 1806, και μετά 30 χρόνια το όλον έργο ήταν έτοιμο, επί βασιλείως Λουδοβίκου Φιλίππου.

Ξέρете πόσα ακριβώς στοιχισε: 3.200.713 φρ. και 56 έκατοστά του φράγκου, στην Αύτοκρατορία, 3.000.778 φρ. και 68 έκατοστά στην Μοναρχία του Ιουλίου.

Έχει ύψος 49 μ. 54. Έν' ή άψις του Σεπτίμου Σεδήρου στην Ρώμη έχει ύψος 21 μ. 20. Το μεγάλο κεντρικό τόξο έχει ύψος 29 μ. 42, και τα δυο μικρά δίπλα του 18 68. Το όλικό βάρος των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν, συμπεριλαμβανομένων και των θεμελίων, είναι περί τα 100 έκατομμύρια.

■ ■

ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Η Άβησσυνία είναι πάντοτε έπικαιρη. Έτσι άναφέρουμε και το έξης περίεργο που σχετίζεται με τον άλλο Ιταλοαιθιοπικό πόλεμο, που κατέληξε με την ήττα των Ιταλών στην Άδουα.

Ο τότε άυτοκράτωρ της Άβησσυνίας Μενελίκ, για να πανηγυρίσει την νίκη του έκείνη έκοψε στο Παρίσι άναμνηστικό νόμισμα, που είναι σήμερα περιζήτητο από τους νομισματολόγους και τους συλλέκτες.

Το νόμισμα αυτό έχει στη μια του όψη το κεφάλι του Μενελίκ: με την τιάρα και την επιγραφή ολόγυρα «Μενελίκ Β' βασιλεύς της Αιθιοπίας».

Στην άλλη δέ όψη του έχει το κεφάλι ενός λεονταριού, που φορεί επίσης τιάρα. Γύρω-γύρω δέ, αντί για δόντια το νόμισμα έχει την έξης επιγραφή: που μπορεί να της δώσει κανείς με τα σημερινά γεγονότα, τι έρμηνεία θέλει: «Η Αιθιοπία, μόνον στον Θεό δίνει το χέρι».

Λουλούδι του βούρκου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΦΦΑΕΛΕ ΝΤΙ ΜΟΥΡΟ

Στο Ένεχυροδανειστήριο της πόλεως αυτής υπάρχει κάποιος γυναικειό ενέχυρο: μια μπλουζίτσα λιλά από κρέπ μαροκαίν, παραδοθείσα για το ποσόν των 9 λιρεττών και 50 λεπτών. Την κατέθεσε εκεί μια νέα γυναίκα πριν από τρία χρόνια. Και όμως η γυναίκα εκείνη δεν χρειαζόταν το μηδαμινό αυτό ποσό για τον έαυτό της. Πάντως, κανείς δεν ξαναπήγε στο Ένεχυροδανειστήριο να ζητήσει πίσω το ενέχυρο που κοιμάται άποξεδασμένο σε κανένα σκουμένο συρτάρι κρύβοντας διπλωμένη μαζί του την μελαγχολική του ιστορία.

■ ■

Αυτή την λιλά μπλουζίτσα την φορούσε η Μίνα Μπέλε το βράδυ που την πρωτογνώρισα στο «Καφέ Μαντάμ», ένα άποκέντρο καφεενάκι όπου σύχναζαν φτωχοί άρτίστες και εύκολες γυναίκοι. Η Μίνα ήταν η φιλεναδούλα του Χόπκερ, ενός γλύπτου, τολμηρού καλλιτέχνου με άρκετο ταλέντο που καταγόταν από τσιγγάνους. Γι' αυτό ο Χόπκερ περιπλανιόταν αδιάκοπα από τον ένα τόπο στον άλλο σαν άνθρωπος που δεν γνώρισε ποτέ του ήσυχία. Κι' ο Θεός μονάχα ξέρει πώς τα κατάρθωνε να πληρώνη τα ταξίδια του με τη Μίνα.

Την εποχή εκείνη η φτώχεια μου που ήταν χρόνια κατάσταση για μένα είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Πρό πάντων με στενοχωρούσε τρομερά ένα χρέος 309 λιρεττών. Η άπόγνωσή μου υφειλόταν στο γεγονός ότι αν δεν πλήρωνα το χρέος αυτό σε δυο μέρες θα έέθετα μια κυρία καλής τάξεως. Πού να σάς λέω τώρα την ιστορία, είναι μεγάλη και έχασαρόνη σχεδόν. Το βέβαιον είναι ότι με είχε συντριψει τότε κυριολεκτικά.

Δεν πατούσα το πόδι μου από άρκετον καιρό στο «Καφέ Μαντάμ» γιατί ο ιδιοκτήτης του Πφάφ, ένας έλεινός τοκογλόφος είχε άρνηθί την τελευταία φορά να με βοηθήσει. Έκείνο το βράδυ όμως, μαθαίνοντας ότι ο Χόπκερ ήταν περαστικός από δω, άναγκάστηκα να πάω στο καφεενάκι γιατί ήθελα να τον γνωρίσω. Βρισκόταν εκεί με φίλους και κάθισα δίπλα στην Μίνα που μέσα στη συζητήσή τους είχαν ξεχάσει να μου την συστήσουν. Μά εκείνη μου έτεινε το χέρι της μ' ένα άγγελικό χαμόγελο.

Την κύτταξε με συμπάθεια. Είχε δυο γλυκύτατα γαλάζια μάτια, μεγάλα κι' έκφραστικά που σαν δυο έξαισια άστρα. Και φορούσε ακριβώς την λιλά μπλουζίτσα από κρέπ μαροκαίν.

Άνάμεσα σε μένα και σε κείνη γεννήθηκε άμέσως μια αλόθρημη συμπάθεια. Συχνά έσκυβε δίπλα μου καθώς μου μιλούσε σαν ναθελε να μου προσφέρει ολόκληρη την ψυχή της μ' ένα χαμόγελο.

Αυτό δεν διέφυγε την προσοχή του

Πφάφ. Νάταν από ζήλεια, νάταν από μοχθηρία; Δεν ξέρω. Το βέβαιο είναι ότι ήρθε κοντά μας κι' έκανε διάφορους προσβλητικούς ύπαινιγμούς για την φτώχεια μου, για τις 309 λιρέττες, και για τα λεπτά που του χρωστούσα ακόμη. Δεν βάσταξα πολύ κι' άρμηση πάνω του. Δεν μ' άφησαν να του σπάζω τα μούτρα και με ώδήγησαν έξω δια της βίας. Έτσι έχασα την Μίνα και την πιθανότητα να με βοηθήσει ποτέ ο Πφάφ σ' ένα μέλλον.

Αυτά δεν μ' ένδιέφεραν και πολύ. Έκείνο που με συνέτριβε ήταν η σκέψη ότι την άλλη μέρα δεν θα μπορούσα να πληρώσω το χρέος μου που το θεωρούσα ιερό.

—Μίνα, γιατί τόκανες αυτό; Μονάχα αν μ' αγαπούσες...

Σωριάστηκα στο κρεβάτι μου, άποκαμωμένος...

Όταν το πρωί είδα τη Μίνα να μπαίνει στο δωμάτιό μου με το ανάλαφρο περιπάτημά της, πίστεψα πως δνειρευόμουν. Έκείνη με χαίρετσε με μια κλίση του κεφαλιού. Ύστερα άφησε κάτι στο κρεβάτι μου.

—Νά τα χρήματα που σου χρειαζόταν, μου έπεσε χωρίς να με κυττάει. Είναι ακριβώς 309 λιρέττες. Πάρτες.

—Ποιος σου δωσε τα χρήματα αυτά; φώναξα πηδώντας από το κρεβάτι.

—Έκείνη σιωπούσε. Συνέχισα νευριασμένος:

—Όχι ο Χόπκερ βέβαια, που είναι πιο φτωχός από μένα. Ποιος λοιπόν;

Με κύτταξε παράξενα. Ύστερα με κάποιια ντροπή μου ώμολόγησε ότι άναγκάστηκε να φιλήσει δημοσία το χονδρό και άποκρουστικό πρόσωπο του Πφάφ.

—Λές ψέμματα! ψέμματα! Ο Πφάφ δεν είναι από τους ανθρώπους που δίνουν 300 λιρέττες για ένα φιλιό μόνο!

—Κι' αν ήταν έτσι; με ρώτησε κυττάζοντάς με τα γαλάζια μάτια της.

Άγωνίστηκα πολύ ως που να της άποσπάσω όλη την ιστορία. Για να άποκτήσει τις 300 λιρέττες η Μίνα κατέφυγε σ' ένα εύφύεστατο στρατήγημα. Πρώτα απ' όλα κατάρθωσε να την έρωτευθί ο Πφάφ σε τέτοιο σημείο ώστε από της χάρισης ένα βραχιόλι που κόστιζε 600 λιρέττες. Ύστερα, αφού άφησε τον Πφάφ, πήγε στον χρυσόχοο—με τον όποιο είχε συνεννοηθί από πριν—του έδωσε πίσω το βραχιόλι και πήρε τις 300 λιρέττες.

—Όπως βλέπεις τους πλήρωσα όλους, έπαι η Μίνα. Και η μικρή χάρη που ζήτησα από τον χρυσόχοο μου κόστισε 300 λιρέττες. Χρειάζονταν όμως ακόμα 9 λιρέττες. Γι' αυτό πήγα στο Ένεχυροδανειστήριο την λιλά μου μπλουζίτσα. Την άγαπούσα πολύ. Μά τώρα πια δεν την ήθελα. Την είχαν τσαλακώσει τα φριχτά χέρια του Πφάφ...

Τότε μονάχα πρόσεξα πως δεν φορούσε την λιλά μπλουζίτσα.

—Ω, Μίνα, γιατί τόκανες αυτό; Μονάχα αν μ' αγαπούσες θα μπορούσα να το έξηγίσω...

Τα χέρια της έπαιζαν νευρικά με κάποιο βιβλίο που είχε βρή στο τραπέζι.

—Κι' αν σ' αγαπούσα; έπαι απλά.

—Τότε γιατί δεν μένεις μαζί μου;

—Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Ο Χόπκερ, όσο μεγαλοφυής κι' αν είναι, είναι συγχρόνως ένας άνδρας πολύ αδύνατος. Δεν θα μπορούσα να τον έγκαταλείψω χωρίς να τον καταδικάσω. Τον αγαπώ ακόμη λίγο. Πρέπει να μείνω μαζί του. Σήμερα φεύγω...

Πριν προφθάσω να κάνω την παραμικρή κίνηση ένοιωσα δυο δροσερά χείλη ν' άγγίλουν για λίγο τα δικά μου.

Από την πόρτα μου φώναξε:

—Τώρα ένεις αυτό που ζητούσες. Δεν πρέπει να είσαι θυμωμένος. Και να μη με σκέπτεσαι έμένα... Τι είμαι άλλωστε έγώ; Ένα μικρό λουλούδι του βούρκου...

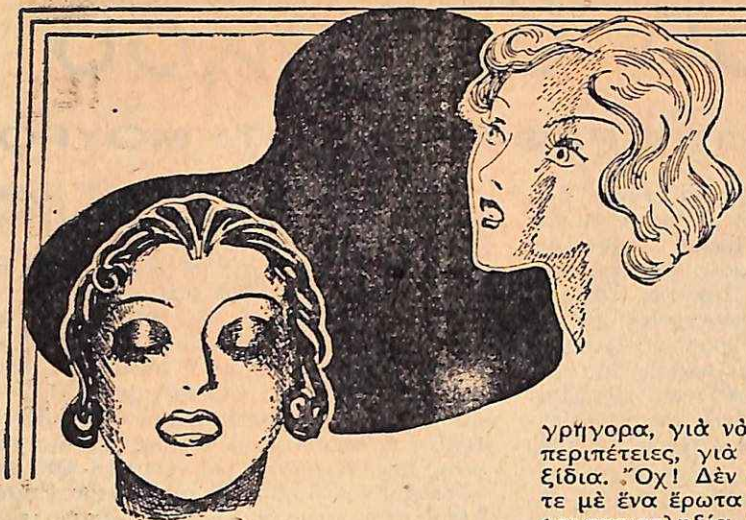
Έξαφανίστηκε. Η φωνή της άντηχούσε ακόμη στ' αυτιά μου, τόσο γλυκειά, τόσο λυπημένη.

Δεν ξαναείδα ποτέ την Μίνα Μπέλε. Η λήξη δόξα του Χόπκερ χλώμιασε τώρα πια.

Κι' εκείνη η λιλά μπλουζίτσα κοιμάται ακόμα σ' ένα συρτάρι του Ένεχυροδανειστήριου. Κοιμάται άποξεδασμένη κλεινώντας διπλωμένη στις πτυχές της την μελαγχολική ιστορία της. Έγώ δεν θα μπορέσω ποτέ να πάρω πίσω την έγγυση αυτή. Πώς θα μπορούσα; Είναι η μεγαλύτερη έγγυση έρώτας που γνωρίζω. Και ύστερα στη Μίνα στοιχισε περισσότερο από τις 9 λιρέττες και τα 50 λεπτά που πήρε.

Ω ναι, πολύ, πολύ περισσότερο...

ΡΑΦΦΑΕΛΕ ΝΤΙ ΜΟΥΡΟ

Δυο το αριστοτέλη γυναίκες

Ένθ' ο Μαινίου συζητεί με τον θεό του για τον Λεό, τον οποίο ο αὐτὸς ἀρχὴς θέλει νὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἡ Ζυλιὰν ξε-
γλυστράει σιγά-σιγά ὡς τὸ ἰνδικὸ περίπτερο
μπαίνει στὸ νεκρικὸ θάλαμο καὶ ἀποσπᾷ ἀπὸ
τὸν λαιμὸ τῆς νεκρῆς τὸ πολυτίμητο κουτάκι
μὲ τὴν ἀλυσίδιτσα του καὶ τὸ κρύβει στὸ
κορσᾶί της. Στὴν ἐπιστροφή βρίσκεται
μπροστά της ὁ Μπέργκ, πού ἦταν κάπου ἐ-
κεῖ κρυμμένος. Ἡ Ζυλιὰν προσάθησε νὰ
τὸν ἀποφύγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τῆς φράσσει τὸν
δρόμο λέγοντάς της ὅτι δὲν θὰ τοῦ ξεφύγῃ
αὐτὴ τῇ φορᾷ.

24. (Ἡ συνέχεια)

Εἶθε πολὺ ἀφελὴς νὰ πιστεύετε
πὺς θὰ τὸν κρατήσετε. Ὁχι! Ὁχι! Θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ γρή-
γορα γιὰ νὰ ἐρωτευθῇ μίαν ἄλ-
λη γυναῖκα. Ἐνα χρόνον τὸ πολὺ, ἕνα
χρόνον... Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ διάρκειά της
υπερήφανης εὐτυχίας σας.

— Ἐστὼ! εἶπε ἐκεῖνη, ὑψώνοντας τὴν
κεφαλὴ καὶ ρίχνοντας ἕνα ἀστραφτερὸ
θλέμμα.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀπομακρύνεται
ὅσο μπορούσε ἀπὸ τὸν μισητὸ ἄνθρωπο
ποὺ περπατοῦσε κοντά της καὶ ἐφθασε
στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἐκεῖ στάθηκε
μὴν στιγμή καὶ σταύρωσε τὰ χέρια
πάνω στὸ στήθος της.

— Ἐστὼ!... Ἐνα χρόνον. Ἐνα μόνο...
Ἀλλὰ αὐτὸ τὸν χρόνον θὰ τὸν ζήσω ἀ-
πόλυτα εὐτυχισμένη. Τὸν ἀγαπᾷ, τὸν
ἀγαπᾷ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς καρ-
διάς μου, μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς
σκέψώς μου, τὸν ἀγαπᾷ μὲ τὶς ἀδυ-
ναμίες του καὶ μὲ τὰ προτερήματά του,
καὶ δέχομαι νὰ τοῦ δώσω ὅλη μου τὴν
ζωὴ γιὰ ἀντάλλαγμα τοῦ χρόνου αὐ-
τοῦ.

Μιά κραυγὴ πνιγμένη, γεμάτη πόνο
ἀνθρώπου ποὺ τὸν σκοτάνουν, ἀκού-
σθηκε.

Δὲν εἶναι ἔτσι... εἶπε ὁ κ. Μπέργκ.
Γιὰ νὰ μὲ θασανίζετε μοῦ τὰ λέτε ὅλα
αὐτά. Εἶσθε πολὺ υπερήφανη γιὰ νὰ
λησμονήσετε τὶς θανάσιμες προσβολὲς
ποὺ σὰς ἔκανε. Ἀκούστε με, σὰς ἰκε-
τεύω. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀνάξι-
ός σας. Δὲν ξέρετε νὰ ἀγαπᾷ. Δὲν ἀγα-
πᾷ παρὰ τὸν ἑαυτὸ του. Δὲν θὰ μπορέ-
σῃ ποτὲ νὰ σὰς ἀναπήσῃ μὲ τὴν τυφλὴ
ὑποταγή, μὲ τὴν θέρημὴν ποὺ καταθέτω
μπρὸς στὰ πόδια σας. Ἐλθμονήσατε
ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης μπορῶ νὰ σὰς κά-
μω πλοῦσια, ἰσχυρὴ καὶ σεβαστὴ παν-
τοῦ! Ἐνῶ αὐτός! Μιὰ ἀπλὴ ἰδιοτροπία
του τὸν ἔφερε προσωρινὰ σὲ σὰς καὶ
ἂν δὲν προσέξετε, θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ

γρήγορα, γιὰ νὰ τρέξῃ σὲ κάθε εἶδους
περιπέτειες, γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὰ τα-
ξίδια. Ὁχι! Δὲν μπορείτε νὰ πληρώσε-
τε μὲ ἕνα ἔρωτα σὰν τὸν δικό σας μία
φαντασιοπληξία ἐνὸς ἐλαφροῦ ἀνθρώ-
που... Δὲν ἀπαντᾷτε;... Κυττάζετε αὐ-
τὴ τὴν λίμνη; Ἀ! Ναι! Μοῦ εἶπατε
πράγματα, ὅτι προτιμᾷτε τὸν θάνατον
μέσα στὰ νερά της ἀπὸ τὸ νὰ εἰσθε σύ-
ζυγός μου...

Ἡ Ζυλιὰν τὸν ἐκύτταξε μὲ φοβισμέ-
νο θλέμμα.

— Μὲ φοβάσθε;... Μὴ φοβάσθε τίπο-
τα. Δὲν ἔχετε τίποτα νὰ φοβηθῆτε, ἀρ-
κεῖ νὰ πῆτε ὅτι ἐζητήσατε νὰ μὲ θά-
σανίσετε καὶ ὅτι ἂν δὲν μπορήτε νὰ μὲ
ἀγαπάτε, δὲν ἀγαπᾷτε τοῦλάχιστον οὐ-
τε ἐκεῖνον.

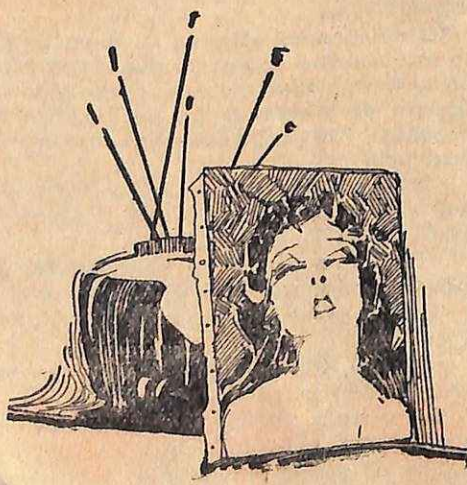
— Ἀφήστε με! ἐφώνασεν ἡ Ζυλιὰν.
Καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου θὰ πῶ
τὴν ἀλήθεια. Ναι! Μισῶ σὲ σὰς τὸν
ὑπουλο, τὸν πλαστογράφον, τὸν κατὰ-
σκοπο, τὸν ταπεινὸ ἄνθρωπον. Καὶ ἀγα-
πῶ σ' αὐτὸν ποὺ εἶναι ἄντρας μου τὴν
εὐθύτητά, τὴν γενναϊότητα, ὅλα τὰ
προτερήματά σου ἐκεῖ.

Δυὸ χέρια τὴν ἄρπαξαν ξαφνικά.
— Ἐδιδάξετε! μουρμούρισε ἡ ἀπαι-
σία φωνὴ στὸ αὐτί της. Δὲν θελήσατε
νὰ ζήσετε γιὰ μένα ὅμως δὲν θὰ ζήσε-
τε οὔτε γιὰ ἐκεῖνον.

Καὶ ἡ Ζυλιὰν θρέθηκε μέσα στὴν λί-
μνη. Μιά κραυγὴ ἄγρια, διαπεραστικὴ
ἀντήχησε ἀμέσως. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ
φωνὴ τῆς Ζυλιὰν. Ἡ μικρὴ ὑπέρτρια
ἔβηκε ἀπὸ τὸ ἄλσος, ἀκολουθούμενη
ἀπὸ τὸν Ντάμερ.

— Δολοφόνος!... Βοήθεια! ἐφώνασε.
Εἶδαμε. Πιάστε τὸν σύμβουλό! Μὰ ἐ-
κεῖνος ἔτρεχε καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν
ὑπέρτρια πού φώναζε.

Ὁ Ντάμερ, φρονιμώτερος, πέταξε τὸ

φόρεμά του καὶ κατέβηκε στὴν ὄχθη
τῆς λίμνης. Τὰ νερά στὴν ἀρχὴ σκέ-
πασαν τὸ σῶμα τῆς Ζυλιὰν. Μὰ κατό-
πιν τὸ ἀσημένιο φόρεμα φάνηκε στὴν
ἐπιφάνεια. Ἦταν ἀπλωμένο σὰν πτερὸ
κύκνου καὶ τὴν συγκρατοῦσε. Μία ἐλα-
φρὴ φωνὴ ποὺ ζητοῦσε βοήθεια ἀκού-
σθηκε.

Ὁ Ντάμερ ἦταν καλὸς κολυμβη-
τής. Ἀλλὰ τὸ ἔργον του ἦταν δύσκολον.

Κατάρθωσε, ἐν τούτοις, ἔπειτα ἀπὸ
πολλὰς προσπάθειες, νὰ πιάσῃ τὸ ἔνο-
χέρι καὶ κολυμβώντας νὰ φθάσῃ μαζὶ
μὲ τὴν Ζυλιὰν στὴν ὄχθη. Δὲν εἶχε θγῆ
ἀκόμη καὶ ὁ κῆπος θρέθηκε πλημμυρι-
σμένος ἀπὸ πληθος. Οἱ φωνὲς τῆς ὑπέρ-
τριας εἶχαν ἀκουστῇ στὸν πύργον καὶ
στὸν ἰνδικὸ περίβολο ἀκόμη. Ἡ κυρὰ
Λὸν ὤρμησε ἔξω. Εἶδε τὸν κίνδυνον καὶ
τοὺς ὑπέρτερες ποὺ ἔτρεχαν νὰ βοηθή-
σουν τὸν Ντάμερ.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἡ κυρία Λὸν γονατισμένη ἐπάνω
στὴν χλόη, κρατοῦσε τὴν Ζυλιὰν στὴν
ἀγκαλιά της καὶ ἄκουε μὲ πικρὰ δά-
κρυα τὴν ἀφήγηση τῆς μικρῆς ὑπέρ-
τριας, ἐνῶ συγχρόνως ἐσκοῦπιζε τὸν
λαιμὸ καὶ τὰ μπράτσα τῆς κυρίας της.
Οἱ περιποιήσεις ποὺ τῆς ἔκαναν, τὰ
κλάμματα καὶ οἱ φωνὲς τῆς οἰκονόμου,
συνέφεραν γρήγορα τὴν Ζυλιὰν στὶς
αἰσθήσεις της.

— Σῶπα, κυρὰ Λὸν! τῆς εἶπε σιγά.
Ὁ κύριος δὲν πρέπει νὰ μάθῃ αὐτὸ ποὺ
ἔγινε. Δὲν πρέπει νὰ τρομάξῃ...

Καὶ μὲ ἕνα γλυκὸ μειδίαμα ἔτεινε
τὸ χέρι πρὸς τὸν σωτήρα της. Κατόπι
μὲ μιὰ ζωερὴ κίνηση σηκώθηκε ὀρθία.
Τὰ δέντρα στριφογύριζαν μπρὸς στὰ
μάτια της, σὰν νὰ τὰ ἔδονοῦσε ἀκόμη
ἡ καταιγίδα. Κάτι σὰν σύννεφο κρε-
μόταν μπροστά της. Ἐν τούτοις προ-
χώρησε ἀποφασιστικά. Ἐξαφνὰ στά-
θηκε φοβισμένη καὶ ἔφερε τὸ χέρι της
στὸν λαιμὸ της... Ἡ ἀλυσίδα ἦταν ἐ-
κεῖ καὶ τὸ χέρι της ἔπιασε τὸ κουτάκι.
Ἔτσι καθυσάχασε. Ἡ λίμνη δὲν τῆς
ἐπῆρε τὸ ἀμυντικὸ ὅπλο της.

Ἐφ' ὅσον προχωροῦσε, ἡ ζάλη ποὺ
τὴν εἶχε πιάσει χανόταν. Ἐδίασε τὸ
θῆμα της, στρεφόμενη μόνον ἀπὸ καιρὸ
σὲ καιρὸ πρὸς ἐκεῖνους, ποὺ ἀκολου-
θοῦσαν, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ δάχτυλο στὰ
χεῖλη της καὶ νὰ συστήσῃ σιωπῇ.

Ἐνα μέρος τοῦ ὑπηρετικοῦ προσω-
πικοῦ, μαζεμένο στὸ περιστύλιον, συ-
ζητοῦσε ζωηρὰ γιὰ τὰ ἐκπληκτικὰ γε-
γονότα ποὺ συνέβαιναν. Οἱ ὑπέρτερες
θεβαίωνα, ὅτι φωνὲς κινδύνου ἀ-
κούσθηκαν πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζί-
νας. Ὁ ἀμαξελάτης τοῦ αὐλάρχου
διηγόταν, ὅτι εἶχε συναντήσῃ τὸν κ.
Μπέργκ ποὺ διέσχισε βιαστικά τὸν κή-
πον καὶ ἐξαφανιζόταν πίσω ἀπὸ τὴν θο-
ρεϊνὴν πτέρυγα τοῦ πύργου. Τέλος οἱ
φωνὲς τοῦ αὐλάρχου καὶ τοῦ ἀναψιδοῦ

μα τῆς Ε. ΜΑΡΙΤ

αγκαλοῦν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

του εἶχαν φθάσει στὸ κατακορυφόν.

Ἡ Ζυλιὰν πέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς
ὑπέρτερες ὡρὴ, ἀλλὰ εὐθυτενῆς, ὅμοια
μὲ κέρινο ἀγαλμα. Τὰ μακρὰ μαλ-
λιά της λυμένα, εἶχαν ἐπάνω ὕγρὲς
σταγόνες καὶ τὸ φόρεμά της ἔσταζε
ἐπάνω στὰ μασαῖκά.

Ἐξαφανίστηκε στὸν διάδρομον καὶ ἡ
Ἄννα ἔτρεξε κατόπιν της. Εἶχε ἀκού-
σει μερικὰ λόγια καὶ ἐνόησε ὅτι εἶχε
γίνει ἀπόπειρα φόνου ἐναντίον τῆς κυ-
ρίας της.

Τὴν βοήθησε γρήγορα νὰ γδυθῇ.
Ἡ Ζυλιὰν ἔμενε σιωπηλὴ, ἀλλὰ τὰ δόν-
τια της χτυποῦσαν ὅπως ὅταν πρόκει-
ται νὰ πιάσῃ κανένα πυρετός. Ἄκουσε
τὴν διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ αὐλάρχου
νὰ λέγῃ κατηγορίες καὶ ὕδρεις ἐναν-
τίον ὧλων. Ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ
Γισθέρτου ποὺ εἶχε σκανδαλίσῃ τὸν
τόπον, ἐναντίον τοῦ ἀναψιδοῦ του, ὁ ὁ-
ποῖος ἀφοῦ ἔγινε ὁ στόχος τῆς γενιῆς
προσοχῆς μὲ τὶς τρέλλες του, προκα-
λοῦσε τώρα σκάνδαλον μὲ τὶς ἀνοήσιες
αὐτοῦ.

Ἡ Ἄννα διώρρωσε τὰ μαλλιά της
Ζυλιὰν καὶ τῆς ἐφύρεσε ἕνα μισερὸ φά-
ρεμα. Ἐμενε φοβισμένη ἀπὸ τὴν χλω-
μάδα τῆς κυρίας της καὶ ἀπὸ τὴν ἔν-
τρομη ἐκφρασὴ τῶν ματιῶν της.

— Κυρία, εἶπε τρέμοντας, μὴ πηγαί-
νετε ἐκεῖ!

Ἀλλὰ ἡ Ζυλιὰν τὴν παραμέρισε μὲ
τὰ χέρια ποὺ ἔκαιαν, ἀνοίξε τὴν πόρτα
καὶ ἀφοῦ πέρασε τὴν ἐκκλίσσε καὶ ἔ-
βαλε τὸν σὺρτη.

Δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ὁ
θεῖος σου Γισθέρτος καὶ σὺ ποὺ τοῦ
μοιάζεις τόσο, ἐδώκατε ὁλοφάνερα ση-
μεῖα τρέλλας. Καὶ ὁ Λεὸ ἀκόμη ἐκλη-
ρονόμησε αὐτὴν τὴν προδιάρθεση. Ἐχει
ἀνεξήγητους αἰφνιδίους ἐνθουσιασμούς.
Μιὰ γερὴ ἀνατροπὴ, μὲ αὐστηρὸ σύ-
στημα μπορεῖ μόνον νὰ τὸν σώσῃ. Τὴν
ἀνατροπὴ αὐτὴ ἐγὼ, ὁ παππούς σου,
μπορῶ νὰ τοῦ τὴν δώσω. Δὲν μπορεῖ
νὰ τὴν ἔχῃ ἀπὸ τὸν πατέρα σου. Ὅλα
τὰ δικαστήρια θὰ μοῦ ἀναγνωρίσουν
τὸ δικαίωμα νὰ φροντίσω γι' αὐτόν.
Θὰ ἀναγκασθῇ νὰ συμμορφωθῇ μὲ
τὴν ἀπόφασή των. Μπορεῖς νὰ παρηγο-
ρηθῇς μὲ τὸ παιδί ποὺ σοῦ μένει, μὲ
τὸν Γαβριήλ, τὸν θετὸ γιου σου.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε στὶς λέξεις αὐτὲς
καὶ ἡ Ζυλιὰν μῆθε μέσα.

— Ἡ μητέρα τοῦ Γαβριήλ ἀπέθανε!

εἶπε μὲ φωνὴν ἀδύνατη.

— Ἀς πᾶν στὸν διάβολον! ἐφώνασε
ὁ αὐλάρχης.

Εἶχε ψυχὴ καὶ αὐτὴ ὅπως καὶ σεις
καὶ ἐγὼ! ἀπήντησε ἡ Ζυλιὰν. Καὶ ὁ
θεὸς εἶναι πολυεὐσπλαγχνος. Νὰ εἰσθε
θεβαῖοι, ὅτι κρίνοντας αὐτὴν, θὰ ἐβλή
στὴν πλάστιγγα τὰ μαρτύρια ποὺ ὁ
πέφερε καὶ ἴσως ὁ θεὸς φανῇ ἐπεικέ-
στερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀποπειράθηκε
νὰ τὴν πνίξῃ.

Ὁ αὐλάρχης εἶχε χαλεπῆσαι εὐχε-

νικά τὴν στιγμή ποὺ
ἡ Ζυλιὰν περνοῦσε
μπροστά του. Μὰ
στὶς τελευταῖες τῆς
λέξεις τινάχθηκε
ἐντρομος. Ὁ Μαι-
νάου, ποὺ ἔστρεψε
τὰ νῶτα πρὸς τὴν
πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁ-
ποία ἐμπήκε ἡ Ζυ-
λιὰν, τὴν ἐπλησία-
σε χωρὶς νὰ ἀκού-
σῃ κανὲν λόγια
τὰ ὅποια εἶχε προ-
φέρει. Ἐλησμόνησε

τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἔκανε καὶ ὁ ὁ-
ποῖος σκοπὸν εἶχε τὴν τύχη τοῦ γιου
του. Ἐλησμόνησε τὸν θυμὸ ποὺ ἔκανε
τὸ αἶμά του νὰ θράξῃ, τὴν ἀβία,
ποὺ ἐπλημμύριζε τὴν καρδιά του. Τὰ
ἐλησμόνησε ὅλα, παρατηρώντας τὴν
παράδοξη μεταβολὴ ποὺ φαινόταν στὸ
πρόσωπο τῆς συζύγου του. Ὁρμησε
πρὸς αὐτήν, τὴν ἔφερε κοντὰ στὴν
λάμπα, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της
καὶ τινάχθηκε ἀπὸ φόβο.

— Τί εἶναι αὐτό; εἶπε. Τὰ μαλλιά
σου εἶναι ὀρεγμένα... Τί συνέβη Ζυ-
λιὰν; Θέλω νὰ τὸ μάθω.

— Ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι ἀρρώστη,
πολὺ ἀρρώστη! εἶπε ὁ αὐλάρχης μὲ
τὴν δούτερη φωνὴν του.

Εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία του
καὶ μὲ τὸ δάχτυλον ἐδειχνε τὸ μέτω-
πό του.

— Τὸ παρατήρησα, ἐξ-... ἔγραψε,
ἀπὸ τὰ πρῶτα θήματα ποὺ ἔκανε. Τὸ
ἐνόησα ἀπὸ τὴν θεατρικὴν στήσιν της.
Τὶς ἀπότομες κινήσεις της. Καὶ τὰ
λόγια της δὲν ἀφίνουν καμμιὰ ἀμφι-
βολία. Ὑπόκειται, ἀσφαλῶς, σὲ νευρι-
κοὺς παροξυσμούς... σὲ ὁπτασιασμούς.
Σοῦ συνιστῶ νὰ καλέσῃς τὸ ταχύτερον
ἕνα γιαντῶ!

Ἡ Ζυλιὰν ἔστρεψε τὸ πρόσωπο μὲ
ψυχρὸ καὶ περιφρονητικὸ μειδίαμα καὶ
ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ συζύγου της.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Σκέψεις

— Ἡ στενοχώρια σκοτάνει τοὺς ἀνθρώ-
πους, ὅχι ἡ ἐργασία. (Μπῆτσον Στόουν)

— Τίποτε δὲν εἶναι πῶς ἐπικίνδυνον ἀπὸ ἕ-
ναν φίλον ἀπερίσκεπτον. Προτιμώτερος εἶναι
ἕνας ἐχθρὸς συνετός. (Οὐγκώ)

— Οἱ πληγὲς ποὺ προξενεῖ ἡ γλώσσα εἶναι
χειρότερες ἀπὸ τὶς πληγὲς ποὺ προξενεῖ τὸ
εἶφος. Γιατὶ τὸ εἶφος σκοτάνει τὸ σῶμα,
ἐνῶ ἡ γλώσσα τὴν ψυχὴ. (Τζώνε)

— Τὸ σφάλειν ἀνθρώπινον, τὸ συγχωρεῖ
θεῖον. (Αὐρήλιος)

— Ὁ κατάλληλος τρόπος γιὰ νὰ σταματή-
σῃς μιὰ συνοφανέντα εἶναι ἡ περιφρόνησις.
Ἄν προσπαθῇς νὰ τὴν πολεμήσῃς ἢ νὰ
τὴν διαψεύσῃς θὰ σὲ νικήσῃ. (Ἀλέξανδρος Δουμάς)

— Τὸ καλλίτερον ἐπιτήκειον ποὺ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ γράψῃ κανεὶς εἰς τὴν πλάκα τοῦ
μνήματος κάθε ἀνθρώπου εἶναι: «Ἡσυχία
θνή» (Εὐδουλίδης)

ποικίλες ἱστορίες

ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟ

Ὁ διευθυντὴς ἐνὸς ἐργοστασίου εἶχε
ὀχρεωθῇ ἀπὸ τὴν ὁμοσπονδία τῶν ἐρ-
γατῶν ν' αὐξήσῃ τὸ βδομαδιατικὸ τῶν
ἐργατῶν κατὰ 50 δραχμὰς. Τὴν ἄλλη μέ-
ρα ὅμως ὁ διευθυντὴς συγκέντρωσε ὅλο
τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργοστασίου καὶ εἶπε
ὅτι στὸ μέλλον θὰ τιμωρῇ κάθε ἐργάτη
μὲ δέκα δραχμὲς πρόστιμο γιὰ κάθε λε-
πτὸ καθυστέρησος τὸ πρῶτὸ στὴ δουλειά
του.

Καὶ στὸ τέλος πρόσθεσε:

— Κι' ὅσοι δὲν ἀργήσουν ἀπὸ ἕνα λε-
πτὸ ἐπὶ πέντε μέρες τὴν βδομάδα, θὰ
τοὺς δώσω.

□ □

ΟΛΟΙ... ΠΟΙΗΤΑΙ

Στο Παϊζλεῦ τῆς Σκωτίας, ὅλοι σχε-
δὸν οἱ κάτοικοι ποζάρουν γιὰ ποιηταί.
Μιὰ μέρα σ' ἕνα γεῦμα ποὺ ἔδωσε ὁ δι-
μαρχος τῆς πόλεως ἕνας ξένος συνδαιτυ-
μόν ἔκανε πρόποση ὑπὲρ τῶν ποιητῶν
τοῦ Παϊζλεῦ χωρὶς κανεὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸ
ποτήριον του. Ὅταν ὅμως ὁ προπίνων ἄ-
δειασε τὸ δικό του, ὅλοι οἱ ὁμοτράπεζοι
σηκώθηκαν γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν
γιὰ τὴν τιμὴν ποὺ τοὺς ἔκανε.

□ □

ΧΙΟΝΙΖΕΙ ΚΙΟΛΛΑ

Ἡ πόλις Γκρίνοκ τῆς Σκωτίας εἶναι
γνωστὴ γιὰ τὸ βροχερὸ τῆς κλίμα. Ἐνας
περιηγητὴς ποὺ ἐβδομάδες ὁλόκληρες ἔ-
μεινε ἐκεῖ περιμένοντας ματαίως νὰ δῇ
ἥλιο, ρώτησε κάποιο παιδί νὰ τὸ πῇ ἂν
πάντα βρέχει στὴν πόλιν τους.

— Ὁχι, ἀπάντᾳ ὁ μικρὸς, κάποτε χι-
νίζει κιόλας.

□ □

ἮΞΕΡΕ ΚΙ' Ὁ ΠΑΙΔΙ

— Ἀκου παιδάκι μου, λέγει ἡ γιαγιά
στὸν Τοτό, θὰ σοῦ δώσω αὐτὴ τὴν δραχ-
μή, μὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὺς ποτὲ δὲν
θὰ ξεστομίσεις πᾶν τὸν βρωμερὸ λόγο ποὺ
εἶπες πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Τοτός ὑπόσχεται καὶ τσεπώνει τὴν
δραχμή. Σὲ λίγο ὅμως πλησιάζει τὴν
γιαγιά του καὶ κλείνοντας πονηρὰ τὸ μά-
τι:

— Ἐξέρω, γιαγιάκα, ἀκόμα ἕνα βρωμέ-
λογο πολὺ χειρότερον ἀπὸ τὸν πρῶτον ποὺ
ἀξίζει ἕνα ὁλόκληρον τάλληρον.

□ □

ΑΠΟΡΙΑ

— Μάλιστα, ἀγάπη μου, ἔλεγε μιὰ μον-
τέρνα γυναῖκα στὴν φιλενάδα της. Ἐπὶ
ὁλόκληρους μῆνες ἀποροῦσα ποὺ περ-
νοῦσε ὁ ἄνδρας μου τὰ βράδια, ὥσπου
ἕνα βράδυ γύρισα νωρὶς στὸ σπίτι καὶ
τὸν βρῆκα ἐκεῖ!

ΝΑ Ο ΔΟ

νομία. Και κυττάξε ν' αγαπήσετε καμμιάν άλλη στην θέση μου. Είναι ευκολώτερο από ό,τι φαντάζεστε.

Αννίτα

—Ποι διάβολο θέλει να πάη; φώναξε ο Μπλέηκ. Ποι διάβολο θα πάη;
—Ένας Θεός το ξέρει, είπα, Γνωρίζεις πόσος κόσμος.

—Πρέπει να την εμποδίσουμε!
—Θαρρεί πως δεν θα την βρῇ ή αστυνομία. Τι παιδί! Μά δεν καταλαβαίνει πως το βιαστικό φευγιό της θα το πάρουν για όμολογία; Πρέπει να την φέρουμε πίσω, στο σπίτι της! Άρντεν, το αυτοκίνητό σας είναι το ταχύτερο που έχουμε. Ο Κάροταιρς λέει πως ή 'Αννίτα εγκατέλειψε πριν από μισή ώρα το σπίτι με αυτοκίνητο που δεν μπορεί ν' αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα. Με τη «Σαμπήμ» σας θα την προλάβετε προτού φθάσει στο Λονδίνο. Εκεί σίγουρα θα πηγαίνει: όλες οι φίλες της εκεί μένουν.

Ήταν μια απεγνωσμένη έκκληση που απήθυνε σε μένα.
—Ναι, είπε ο Τζόπ, πρέπει να την ξαναφέρουμε πίσω. Τι λέει ο καθηγητής γι' αυτό;
—Δεν πρόλαβα να τον ειδοποιήσω. Θα μου βλεπε ασυναρτησίες και δεν έχω καιρό για χάσιμο. Ήρθα άπειθείας στον Άρντεν για το αυτοκίνητό του.

Ο Τζόπ ανέλαβε την υπόθεση. Είπε στον Μπλέηκ να επιστρέψω στο σπίτι του και να κάνω δήθεν πως πάει να κοιμηθῇ, ακόμα κι' αν δεν μπορῇ να βρῇ ύπνο. Λόγω της θέσεώς του ήταν προτιμότερο να μὴν λάβει μέρος στις αναζητήσεις. Δεν ξέραμε αν ο πόλισμαν που τον επιτηρούσε τον είχε παρακολουθήσει στο βιαστικό του φευγιό προς τον πύργο μου—όποταν, αν δεν επέστρεφε, όλο το χωριό θα έτιθετο εις αναζήτησίν του.

Δυό λεπτά μου χρειάστηκαν για να βγάλω την «Σαμπήμ» απ' το γκαράζ κι' ο Τζόπ κάθισε κοντά μου.
Στόν μεγάλο δρόμο, τηρήσαμε μέση ταχύτητα πενήντα μιλίων (80 χιλιομέτρων). Αφίνοντας πίσω μας το Σαξμόντχαμ, βυθισμένο στο σκοτάδι προχωρήσαμε όλοταχώς προς το Γούντμπριντζ. Ένα αυτοκίνητο μόνο συναντήσαμε στον δρόμο μας και κάπου-κάπου βλέπαμε κανέναν ποδηλάτη.
Ο Τζόπ έμεινε για κάμποση ώρα σιωπηλός. Τέλος, είπε:
—Έχει λίγο παραπάνω από μισή ώρα που μάς περνά. Η ταχύτητά του αυτοκινήτου της είναι πάνω-κάτω το ήμισυ της δικής μας. Πρέπει να την προφθάσουμε στο τριακοστό μας μίλι—υπό τόν δρο να ακολουθήσῃ αυτόν τόν δρόμο.

—Κάθε φορά που εγκαταλείπει το 'Η-σμπλνθ, πηγαίνει στο Λονδίνο, αποκρίθηκε φωνάζοντας για να ακουστού. Είναι μοντέρνα κοπέλλα και νομίζει πως μόνο στις μεγαλουπόλεις μπορεί κανείς να ζήσει σαν άνθρωπος. Άν έχη πουθενά κανέναν προστάτη, άσφαλώς θα ελγαν

ΛΟΦΟΝΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΥΠΟ
ΣΕΛ. ΤΖΕΠΣΟΝ

στο Λονδίνο.

Πρόλαβα ένα αυτοκίνητο στο και στριμνί και το ξεπέρασα μάλιστα—δεν ήταν όμως το άμαξι που ζητούσαμε. Στόν δρόμο του Κόλσεστερ, ενώ ανεβαίναμε την παραλία με 45 μίλια, άκουγα τόν Τζόπ να σιγοτραγουδά εθυσμα ένα τραγουδάκι.

Τέλος, σ' ένα σταυροδρόμι, σε απόσταση πέντε μιλίων απ' το 'Ιψβιτς, προφθάσαμε τῇ 'Αννίτα.

Μας είδε και σταμάτησε.
—Τζών! φώναξε έκπληκτη. Γιατί να με κυνηγάτε έτσι;

Δεν είχε κινηθῇ απ' το βολάν.
—Ωστε προτιμάτε να πεθάνετε; της είπα. Θέλετε να σας περάσουν την θηλιά γύρω απ' τόν μορφο λαιμό σας; Κάνετε ό,τι μπορείτε για να ένοχοποιηθῇτε. Εισθε άνανδρη.

—Δεν είναι αλήθεια! Όχι!
—Άνανδρη, επανέλαβα. Αφήνετε τόν Μπλέηκ έκτεθειμένο με τις τρέλλες σας. Από δικό σας σφάλμα είναι μπλεγμένος σ' αυτή την υπόθεση και πρέπει να τόν βοηθήσετε να ξεμπερδέξῃ.

—Δεν ζήτησα από αυτόν τόν ήλιθιο να με έρωτευθῇ. Άπλως φλέρταρα μαζί του κι' αν δεν ήταν τόσο κουτός, θα τόν είχε καταλάβει.

—Θέλετε να πῆτε πως ὑπῆρξε ελαφρόμυαλος σάν κι' εσάς. Σας λέγω ειλικρινώς, Άννίτα, αν δεν κάνετε άμέσως μεταβολή για να επιστρέψετε στο 'Ώσμπλνθ, θα σας ξαναπάρω πίσω με τόν σταυρό.

—Δεν θα τόν κατορθώσετε!
—Θα σας δέσω και θα σας φμώσω έν ανάγκη. Μιλώ σοβαρά. Για πρώτη φορά στην έγωιστική ζωή σας, θα ὑποταχθῇτε σάν άνθρωπος.

—Δεν πάτε στο διάβολο! Είπε ή Άννίτα. Κι' εσείς δεν ξέρετε τί ζητάτε! Θέλουν να ένοχοποιήσουν έμένα μ' αυτά τὰ έγκλήματά...

—Αναστένάζε:
—...Κι' όμως δεν είμαι ένοχος! Δεν ξέρω ποιός σκότωσε κι' ούτε με νοιάζει. Δεν μπορώ όμως να ὑπομείνω σ' αυτή την άβεβαιότητα σ' αυτή την άναμονή! Κι' αυτός ο αστυνομικός που θα ήθελε να με δῇ μέσα σ' ένα κελλί για όλη μου τῇ ζωή!

Ο Τζόπ μίλησε για πρώτη φορά:
—Μις Σκίννερ, είπε, κανείς δεν θα σας κρεμάσει αν δεν έπιμεινε στις τρέλλες σας. Αυτό μπορώ να σας τόν βεβαιώσω.

Εκείνη σώπασε για μία στιγμή, σάν να ζήτοσε να καταστειλῇ τόν πανικό που την είχε κυριεύσει:
—Λαμπρά! είπε τέλος.

Ο Τζόπ κάθισε κοντά της. Άκολουθοῦσα με τῇ «Σαμπήμ» και με την Άννίτα έπικεφαλῇ ξαναπήραμε τόν ίδιο δρόμο. Στην μία και είκοσι, φθάναμε στήν δρόμο του 'Ώσμπλνθ. Η Άννίτα είχε σταματήσει και με περίμενε στο σταυροδρόμι.

—Μπορώ να σας ζητήσω μία χάρη,

Τζών; μου είπε. Μπορώ να μείνω στόν πύργο σας άπόψε; Η σκέψη ότι θα κοιμηθώ στο σπίτι μου... μου είναι άνυπόφορη.

—Σας ίκετεύω, μου είπε. Θα μου τόν έπιτρέπατε, αν ξέρατε πόσο φοβόμυαι.

Μ' άγγιξε με τόν χέρι της. Τά δάχτυλά της ήταν παγωμένα.

Προσάσθησα να δώ τόν πρόσωπο του Τζόπ, ήταν όμως πολύ σκοτεινά.

—Κι' ο Μπλέηκ; ρώτησα. Άνησυχεί πολύ για τῇ τύχη σας γιατί ακόμα δεν ξέρει αν σας βρήκα.

—Είναι έκνευριστικός! φώναξε. Ό

φέρονται γι' αυτό τόν παληκοκόριτσο! Τζίμ-μυ!

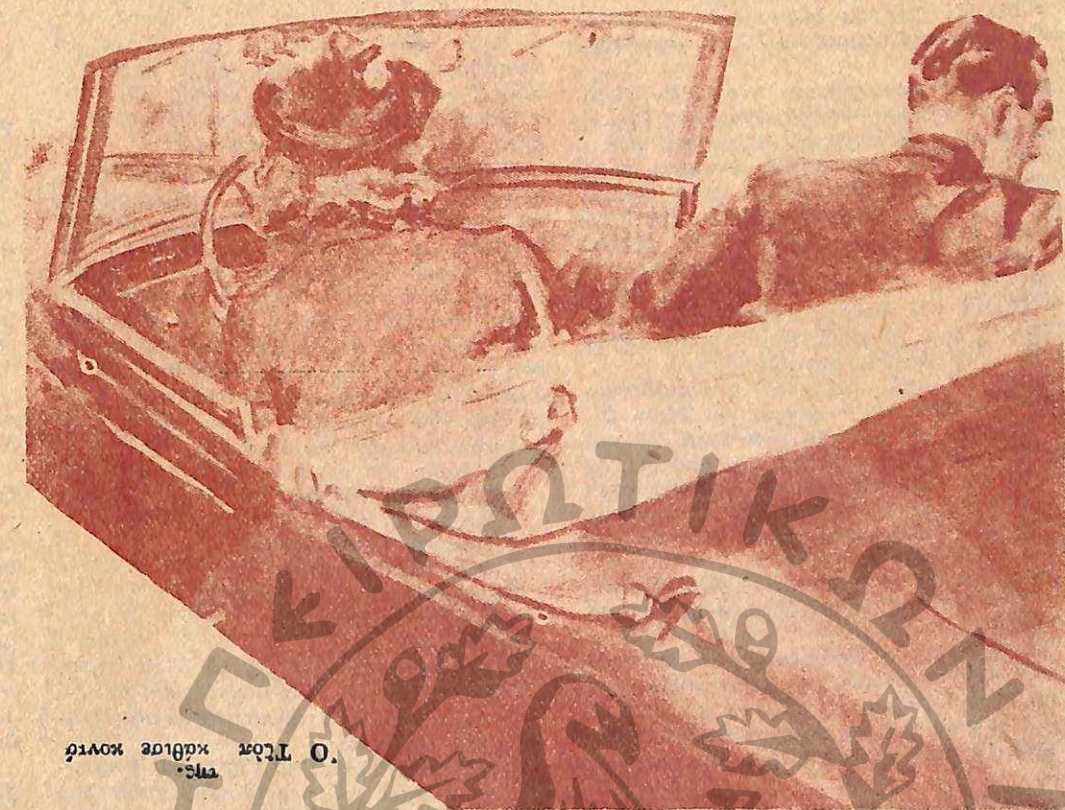
Η φωνή του άπομακρύνθηκε ενώ καλοῦσε τόν νέο.

Ο Μπλέηκ, στο τηλέφωνο, με εὐχαρίστησε για τόν ενδιαφέρον μου. Η φωνή του όμως είχε κάτι τόν βεβιασμένο κι' ή Άννίτα ξέσπασε σε γέλιο.

—Ο Τζίμμυ σας ζηλεύει τρελλά, μου είπε.

—Όχι-δὰ!

—Τις προάλλες, με ρωτούσε με δραματικό ύφος ποιός είναι «ο άλλος νέος» που μ' έμπόδιζε να τόν αγαπώ.

για τον αρχηγό της I. O.

Μπλέηκ, διαρκώς ο Μπλέηκ! Και μόνο τόν δνομά του μου προξενεί φίλην! Άφήστε τον να άνησυχῇ! Πάντως δεν θα πάω σπίτι άπόψε. Άδριο τόν πρωί, σας ὑπόσχομαι να επιστρέψω...

Συλλογίστηκα για μία στιγμή.

—Όπως θέλετε, είπα.

Επιστρέφοντας, έσπευσα να πάρω στο τηλέφωνο τόν καθηγητή. Τού έξηγησα πως ή Άννίτα ήταν σε μία νευρική υπερδιέγερση κι' έπιθυμούσε να διανυκτερεύσῃ στόν πύργο μου, όπου βρισκόταν. Άν είχε τῇ καλωσύνη να είδοποίησῃ τόν Μπλέηκ.

—Νά πάρη ο διάβολος! είπε θυωμένος ο καθηγητής. Δεν μπορώ να καταλάβω πως βρίσκονται άνθρωποι που ένδια-

—Και τού είπατε ὑποθέτω, πως είμαι ο εὐτυχής θνητός.

—Τότε, ήταν ή αλήθεια. Δεν ξέρω όμως τί θα άπαντούσα, αν μου έθετε τῇ ίδια έρώτηση, αυτή τῇ στιγμή. Μου φερόθηκε μάλλον βάνουσα, ξέρετε;

—Κι' εσείς, είσθε μία άπάθρονη κι' άσυνείδητη. Αφήνετε έναν άνδρα τίμιο και καθώς πρέπει, σάν τόν Μπλέηκ, να καταθέτῃ τῇ καρδιά του πρό τών ποδών σας—ένώ θα μπορούσατε να τόν άπογοητεύσετε απ' τῇ αρχή—και τόν κοροϊδεύετε!

—Γιατί να τόν εμποδίσω; Είναι μία απ' τίς μεγαλύτερες διασκεδάσεις μου, έδώ και τόσους μήνες.

Άνακουφίστηκα βλέποντας τόν Τζόπ

Ένα μυστηριώδες χέρι όπλισμένο με μ' α καραμπίνα, έφωδιαμένη όπως ὑποτίεται, με «σιλανσιέ», μηχανήμα που καταπνίγει τόν κρότο τῆς έκπυρσοκροτήσεως, διαπράττει σειράν φόνων: άποπειράται να σκοτώσῃ τόν κοινωνιολόγο Άρντεν, σκοτώνει έπειτα τόν πλούσιο τραπεζίτη Χάμις Πέητζ και τῇ συγγραφέα λαΐδη Κόδριγκτων. Η Σκότλαντ-Γουάδ, βοηθούμενη και απ' τόν περίφημο νιτέκτιβ Τζόπ, άγονίζεται να διαλευκάνῃ τόν μυστήριο. Οι αστυνομικοί, ὑποπεύονται τόν ένα μετά τόν άλλο διάφορα πρόσωπα αλλά κανένα απ' αυτά δεν άποδεικνύεται να έχῃ σχέση με τούς άλλεπάλληλους φόνους. Τά άτομα που κατά σειράν είχε ὑποψιαστῇ ή αστυνομία ήταν ή Άννίτα Πέητζ, κόρη του καθηγητού Σκίννερ, ενός τύπου μανιώδους με τὰ όπλα, ο αιδεσιμώτατος Λέηκ, ο Σκίννερ ο ίδιος και τέλος ο γραμματές του Μπλέηκ. Η αστυνομία πηγαίνει στο σπίτι του Σκίννερ και προσπαθεί να τόν πάρῃ τῇ κατάθεσῇ του αλλά δεν βγάζει τίποτε απ' αὐτήν. Ο Τζόπ, εξακολουθεῖ πάντα να ὑποπεύεται τόν Σκίννερ, ἐκ παραλλήλου όμως, οι ὑποψίες τῆς αστυνομίας στρέφονται και προς τόν γραμματέα του, Μπλέηκ.

7. (Η συνέχεια)

Εἶδα κι' έπαθα όσπου να τόν πείσω να μου μιλήσῃ για τῇ λαΐδη Κόδριγκτων. Μου είπε στην αρχή πως ο θάνατός της ήταν άνυπολόγιστος άπώλεια, για τῇ άγγλική λογοτεχνία. Οι μέλλουσες γενεές θα θρηνηνουν αὐτή τῇ φριχτή δολοφονία. Φαίνεται πως τρέφει μεγάλο θαυμασμό για τόν έργο της. Ίσχυρίζεται, λόγου χάριν, πως «Ο αὐλός του Πανός» είναι ή μεγαλύτερα μελέτη που έχει γίνει ποτέ για πρωτόγονη θρησκεία. Δεν δίνει καμμία σημασία στο γεγονός ότι ή άγγλική λογοκρισία άπηγόρευσε τῇ κυκλοφορία του βιβλίου σε όλο τόν Ήνωμένο Βασίλειο. Η άφέλεια του μπορεί να μὴν άφήνῃ να φανῇ ο πορνογραφικός χαρακτήρ του. Πάντως, κι' αυτό είναι ὑπό αἵρεσιν. Όσον άφορά τίς προσωπικές του σχέσεις μ' αὐτή τῇ γυναίκα τών γραμμάτων, μου έκανε τῇ έντύπωση πως «καλοπέρασε», παρ' όλην τῇ έχεμύθεια που τῇ ηρσε. Για τῇ ταυτότητα του δράστου τῆς πλαστής έπιστολῆς, έκανε ὑπαντιγμό ότι κάποιος τῆς γειτονιάς—που είναι άγνωστος μέχρι τῆς στιγμῆς—στάθηκε άνίκανος ν' αντίσταθῇ στα φυσικά θέληγτρα τῆς λαΐδης Κόδριγκτων (κι' όχι στα λογοτεχνικά θέληγτρα που μόνος ο αιδεσιμώτατος μπορούσε να έκτιμῇ). Έπαναστατημένη απ' τίς άνήθικες προτάσεις του ὑποκειμένου, ή λαΐδη τίς απέκρουσε άμέσως, με άγανάκτηση.

νά επιστρέφει εκείνη τη στιγμή και πήρα το μπουκάλι με το ούισκυ. "Αν άργοῦσε μερικά λεπτά, ίσως νά μ' έβρισκε νά σφίγγω τόν λαιμό τῆς 'Αννίτας ἀνάμεσα στό χέριά μου, διαπράττοντας τὸ τρίτο ἔγκλημα τοῦ "Ήστμπλνθ. Δέν τῆς ἀξίζε νά ἐξακολουθῇ νά ζῇ.

Πραγματικά, ἐκείνη τὴν νύχτα, μετὰ-ξὺ τρίτης καὶ τετάρτης πρωΐνῆς δόθηκε τέρμα στὴν ζωὴ τῆς.

Ἡ κ. Τζῆμς, φέρνοντάς της ἓνα φυτζά-νι τασὶ στό δωμάτιο τῶν ξένων πάνω-κάτω στὴν ἴδια ὥρα κατὰ τὴν ὁποία—πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες—ὁ καμαριέρης τῶν «Πύργων» εἶχε πάει τὸ τασὶ του στὸν Χάμις Πιέτζ, βρῆκε τὴν 'Αννίτα Σκίνερ σωμα-σμένη μπροστὰ στό δλάνοιχτο παράθυρο.

Εἶχε πεάνει: στό μέτωπό της εἶχε μιά μικρὴ τρύπα, ἀκριβῶς στὴ μέση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Ἡ κ. Τζῆμς ἄφησε νά τῆς πέση ὁ δι-σκος κι' ἔμπηξε κατ' ἐπανάληψιν μιά κραυγὴ ποὺ ἀντήχησε σὲ ὅλο τὸ σπίτι. "Εβγαίνα βιαστικά ἀπ' τὸ δωμάτιό μου τὴν στιγμή ποὺ τὴν εἶδα, κατάχλωμη, νά τρέχει στὸν διάδρομο.

—Κύριε! Ἡ νέα δεσποινίς!... ἀναστέ-ναζε καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη στὴν ἀγ-καλιά μου.

Τὴν ξάπλωσα χάμω γιὰτὶ δέν εἶναι καὶ τόσο ἐλαφρὴ. Φωνάζοντας τὸν Τζῆμς, ποὺ ἀκούει νά περπατᾷ κάτω στό χῶλλ, νάρθῃ νά τὴν περιποιηθῇ, ὥρμησα πρὸς τὸ γαλάζιο δωμάτιο. Μέσα στὸν πανικό της, ἡ κ. Τζῆμς δέν εἶχε κλείσει τὴν πόρ-τα καὶ καθώς τὸ παράθυρο ἦταν ἐπίσης ἀνοιχτὸ φυσοῦσε τὸ πρωῒνὸ ἀεράκι στό δωμάτιο. Τὸ πτώμα, ποὺ φοροῦσε μετα-ξωτὲς ροζ καὶ ἄσπρες πυτζάμες πολὺ εὐ-ρύχωρες γιὰ τὸ μπόϊ τῆς 'Αννίτας ἦταν ξαπλωμένο ἀπάνω στό παρκέτο.

'Αντὶ νά μῶ, διέσχισα τὸν διάδρομο γιὰ νά φθάσω στό δωμάτιο τοῦ Τζόπ. Εἶ-χε ἀκούσει τὸν θόρυβο τῶν πιαιτικῶν καὶ τῆς κραυγῆς τῆς κ. Τζῆμς κι' ἀνοίγε τὴν πόρτα τοῦ τὴν στιγμή ποὺ ἔφθανα στὸν διάδρομο γιὰ νά τὸν φωνάξω. "Εδενε τὴν ζῶνι μιάς ρόμπ-ντέ-σάμπρ ποὺ θὰ τὴν ζήλευε κι' ὁ Σέζλοκ Χόλμς.

—Σκότωσαν τὴν 'Αννίτα, εἶπα ἀπλᾶ. —Θεέ μου! εἶπε συνοδεύοντάς με στό γαλάζιο δωμάτιο.

'Αποφεύγοντας τὰ συντρίμια τῶν πιαι-τικῶν καὶ τὴν λίμνη τοῦ ζεματιστοῦ τσα-γιού, διευθυνθήκαμε πρὸς τὸ πτώμα. Ὁ Τζόπ ἔσκυψε γιὰ νά τὸ ἐξετάσῃ κι' ἀκού-μπησε τὸ χέρι του στὸν ὄμο τῆς πεθαμέ-νης.

—Πέρασαν ὄρες, εἶπε κι' ἀνωρθώθηκε γιὰ νά κυττάξῃ τὸ ρολόι ποὺ στολίζει τὸ τζάκι, Ὁχτώ καὶ τέταρτο, Σημειώστε το αὐτό. Τώρα πρέπει νά τηλεφωνήσουμε στὸν ἱνσπέκτορ. Τηλεφωνήστε σεις. Κατεβήκαμε γιὰ νά τηλεφωνήσω. Εἶπα στὸν πόλιμαν τῆς ὑπηρεσίας τί εἶχε συμ-βῇ. Μοῦ ἀποκρίθηκε πῶς θὰ εἰδοποιῶσε ἀμέσως τὸν ἱνσπέκτορ. Στὸ ἀναμεταξύ, μὲ παρακάλεσε νά μὴν ἀγγιχτῇ τίποτα μέσα στό δωμάτιο.

—Επιθυμῶ νά μιλήσω στὸν πόλιμαν ποὺ εἶναι φρουρὸς στὸν κῆπο, εἶπε ὁ Τζόπ. "Ας τὸν καλέσουμε. Μιά στιγμή... Θὰ ἐξετάσω ἄλλη μιά φορά τὸ δωμάτιο πρὶν ἀπ' τὸν ἐρχομὸ τοῦ "Ιγκλινς. Δέν θ' ἀγγιζοῦμε ὅμως τίποτα. Σεβασμὸ στους νόμους.

Τὸν ἀκολούθησα. "Ήταν φανερὸ πῶς ἡ 'Αννίτα εἶχε κατεβῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

της γιὰ νά πλησιάζῃ τὸ παράθυρο. Στὸ παρκέτο, κοντὰ στό κεφάλι, ἦταν ἀρκετὴ ποσότης πηγμένου αἵματος ποὺ ἀπεδεί-κνυε πῶς στὴν ὥρα τοῦ θανάτου της, ἡ 'Αννίτα βρισκόταν στὸ ἴδιο μέρος. Ὁ Τζόπ μοῦ εἰδείξε μιά λεπτομέρεια ποὺ δέν εἶχε παρατηρηθῇ στοὺς δύο προη-γουμένους φόνους: ἡ σφαῖρα τρύπησε τὸ κρανίο καὶ βγήκε ἀπ' τὸ πίσω μέρος. Μοῦ εἰδείξε τὴν τρύπα.

—Καταλαβαίνω τὴν σκέψη σας, εἶπα, Σφαῖρα ἀπὸ νίκελ πλάκε; Μιά συνήθης σφαῖρα μολυβιῶ διαιμετρήματος 22 βγαί-νοντας θὰ εἶχε σχηματίσει ἓνα πολὺ πιὸ ἀποκρουστικὸ τραῦμα.

—Ακριβῶς, εἶπε. Κι' ἂν ἦρε ἀπ' ἔξω, ἔχομε μεγάλες ἐλπίδες νά τὴν βροῦμε μέσα στό δωμάτιο. Βλέπετε πῶς δέν μπο-ρεῖ νά εἶναι μέσα στό κεφάλι.

Μάταια ἀναζητήσαμε τὴν σφαῖρα. Σιω-πηλὸς καὶ βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὁ Τζόπ ἔσκυψε γιὰ μιά στιγμή ἀπ' τὸ παράθυρο, ὕστερα προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἐξέτασε, καθὼς καὶ τοὺς τοίχους. Τέλος σήκωσε τοὺς ὤμους. Που-θενά δέν ἔβλεπε ἶχνος σφαίρας.

'Εγκαταλείψαμε τὸ δωμάτιο ποὺ κλει-δώνοντας τὴν πόρτα του, Ἐπιπρασμένος ἀπ' τὴν σιωπὴ τοῦ Τζόπ, δέν εἶχα καμιά διάθεση νά συζητήσω ἢ νά θέσω ἐρωτή-σεις. Ἀφοῦ κατεβάσαμε τὴν κ. Τζῆμς στό δωμάτιό της, ὁ Τζόπ κι' ἐγὼ πήγαμε στὸν κῆπο. Στὶς φωνὲς μας, ὁ πόλιμαν ποὺ εἶχαμε δὴ τὴν περασμένη νύχτα, τὴν στιγμή ποὺ ὁ Μπλέκν εἶχε ἔρρει γιὰ νά ἀναγγεῖλῃ τὸ φευγιὸ τῆς 'Αννίτας, βγή-κε ἀπ' τὴν πέργκολα. Κατὰ τὴν ἀντίλη-ψή μου ἔμοιαζε κοιμισμένος.

—Ὁ Τζόπ τὸν ρώτησε ἀμέσως:

—Ἡσυχὴ ἡ νύχτα;

—Μάλιστα, κύριε.

—Κανέναν δέν εἶδατε;

—Ὅυτε γάτα, κύριε.

Φαίνονταν κάπως ἑλασμένους.

—'Ακούσατε τίποτα;

—Ὁχι, κύριε.

—Πότε ἐπιστρέψαμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο;

—Στὴν μιά καὶ εἰκοσιοχτῶ, κύριε.

—Ἔχετε κανέναν ἄλλο γιὰ νά σας ἀντι-καθιστᾷ, ὑποθέτω;

—Μάλιστα, κύριε. Ὁ Γκρήν κι' ἐγὼ εἴ-μαστε σκοποὶ ἐκ περιτροπῆς κάθε δυὸ ὄρες. Τώρα, κοιμάται στό σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ, σ' ἓνα κρεβάτι ἐκστρατείας ποὺ βάλαμε ἐκεῖ.

—Ὁ Γκρήν εἶδε ἄραγε ἢ ἀκούσε τίπο-τα;

—Δέν μοῦ εἶπε τίποτα. Συνέβη τίποτα, κύριε;

—Σὲ μιά ὥρα τῆς νύχτας ποὺ δέν κα-θωρίσαμε ἀκόμα σκοτώθηκε μιά γυναίκα ἐνῶ βρισκόταν μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ πα-ράθυρο, εἶπε ὁ Τζόπ.

—Θεέ μου! ψιθύρισε ὁ πόλιμαν κυτ-τάζοντας τὸ παράθυρο. Σκοτώθηκε, κύ-ριε; Μὴν δολοφονήθηκε σάν τοὺς δυὸ ἄλ-λους;

—'Ακριβῶς. Δολοφονήθηκε.

Τοῦ ἔδωκα τὸ κλειδί τοῦ γαλάζιου δω-ματίου, βεβαιώνοντάς τον πῶς τὸ δωμά-τιο ἦταν καλὰ κλειδωμένο καὶ πῶς εἶχα-με καλέσει τὸν ἱνσπέκτορ. Ἀνέβηκα στὸν

πόλιμαν νά ζήτησῃ τὸν συναδελφὸ τοῦ Γκρήν. Ὁ Τζόπ φτερινίστηκε γιὰτὶ τὸ φθι-νοπωρινὸ πρωῒνὸ ἦταν δροσερὸ κι' ἐπι-στρέψαμε.

—Τὴν νύχτα ἦταν πολὺ δροσιὰ παρατή-ρησε ὁ Τζόπ. Δέν ἀποκλείεται νά βροῦ-με πατημασιὰς τοῦ ἐνόχου στὸ χορτάρι... Δυστυχῶς οἱ δυὸ πόλιμαν πηγαινοέρχον-ταν ἐδῶ ὅλη νύχτα κι' αὐτὸ δέν θὰ διευ-κολύνῃ τὸ ἔργο μας. "Αν ἔκαναν, πάν-τως, περιοδεῖες...

—Τότε πῶς ὁ δολοφόνος προχώρησε ἀρκετὰ γιὰ νά παρασύρῃ τὴν 'Αννίτα στό παράθυρο καὶ νά τὴν σκοτώσῃ χωρὶς νά τὸν δῇ ἢ νά τὸν ἀκούσῃ κανεὶς;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ τὸ λύσῃ ὁ ἱνσπέκτορ γιὰτὶ οἱ πόλιμαν εἶναι ὑπὸ τὰς διατα-γὰς του.

Σιωπήσαμε, περιμένοντας τὸν ἱνσπέ-κτορ. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατεῖλει.

'Ακούσαμε τὸ βαρὺ περπάτημα τοῦ πό-λιμαν ποὺ πῆγαινε νά ἀναλάβῃ τὴν βάρ-δια τοῦ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ δωμα-τίου ὅπου εἶχε σκοτωθῇ ἡ νέα.

—Δέν μπορούμε νά μελετήσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση προτοῦ συγκεντρώσουμε ἀρισμένα στοιχεῖα.

—Τί στοιχεῖα;

—Τις ἐκθέσεις τῶν δυὸ πόλιμαν ποὺ φρουροῦσαν ἐδῶ, τοῦ ντέτεκτιβ τοῦ σπι-τιοῦ, τοῦ καθηγητοῦ κι' ὅλων τῶν ἄλλων «λαγωνικῶν» ποὺ βρίσκονται στὴν περι-φέρεια.

—Λέτε νά ἦρε ὁ δολοφόνος ἀπ' τὸ σπί-τι τοῦ καθηγητοῦ;

—Πάντως οἱ μένοντες σ' ἐκεῖνο τὸ σπί-τι ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ γινώριζαν τὴν παρου-σία τῆς νέας στὸν πύργο σας.

—Θεέ μου! ψιθύρισα. Δίκησέ το! "Ε-ξὸν ἂν ὁ δολοφόνος περιφερόταν μέσα στὸν κῆπο καὶ μᾶς εἶδε νά τὴν φέρνουμε ἴσω χθὲς τὴν νύχτα. Αὐτὸ ὑπέθεσα ἀρχι-ῶς.

—Γιὰτὶ ἂν εἶχε σκοπὸ νά τὴν σκοτώσῃ, τὴν περίμενε ἐδῶ κι' ὄχι στό σπίτι της; Μήπως περιόυσε συχνὰ τὴν νύχτα ἐδῶ;

—Ὁχι, ποτέ. Σκέφθηκα ἀμέσως πῶς ὁ δολοφόνος παραφύλαγε ἐμένα. Ἡ 'Αννί-τα, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, τοῦ πρόσφε-ρε μιά πιὸ εὐνοϊκὴ εὐκαιρία κι' ἐπωφελῆ-θηκε αὐτῆς. Ἡ 'Αννίτα παρευρισκόταν

στό δειπνὸ καὶ μολοντὶ τὸ «γιατί» εἶναι ἀνεξήγητο, τρία ἀπ' τὰ πρόσωπα ποὺ πα-ρακάθονταν σ' αὐτό, ἔχουν ἦδη δολοφο-νηθῇ. Κάποιος ἀπέκρουξε συνοχὴ θάχουν αὐτοὶ οἱ φόνι, δέν εἶναι ἀπλὴ σύμπτωση.

Καταλαβαίνετε; Τρεῖς στοὺς ἑξῇ σκοτώ-θηκαν...

Μὲ κυττάζε μὲ τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα.

—'Υπέθεσα ἀπλῶς, συνέχισα, πῶς ὁ δο-λοφόνος εἶχε ἔρρει τὴν περασμένη νύχτα, νά πυροβολήσῃ ἐναντίον μου κι' εἶδε νά καταφθάνῃ ἡ 'Αννίτα. Δέν κατάρθωσε μάλιστα νά με παρασύρῃ κοντὰ στό πα-ράθυρο, ὅπως τὸ κατάρθωσε μὲ τὴν 'Αν-νίτα.

—Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποῖο εἶναι τότε τὸ ἐλατήριο; ρώτησε ὁ Τζόπ. Ποῖος ἔχει ὄφελος ἀπ' τοὺς τέσσερις αὐτοὺς φόνους; Τοῦ Πιέτζ, τῆς λαίδης Κόδρινγκτον, τῆς 'Αννίτας, τοῦ δικοῦ σας; Πῆτε μου, ἀφοῦ κι' ἐσεῖς συμπεριλαμβάναστε στὰ σχέδια καὶ στὶς ἐπιδιώξεις αὐτοῦ τοῦ δαίμονος!

—Ἰδέαν δέν ἔχω! εἶπα.

—Λαμπρά, μουρμούρισε δύσθυμα, Σβύ-στε τὸ ὄνομά σας ἀπ' τὸν κατάλογο καὶ προσθέστε τὰ ὀνόματα τοῦ καθηγητοῦ Σκίνερ καὶ τοῦ αἰδουσιωτάτου Ὑποθέ-

τετε πῶς αὐτοὺς θά...

—Νὰ ὁ ἱνσπέκτορ τὸν διέκοψα.

"Ενα ἀμάξι μὲ τὸν "Ιγκλινς, τὸν δοκτο-ρα "Αλλινς καὶ τὸν ἐνωμοτάρχῃ Γκρίς, φάνηκε στὴν δεινδροστοιχία καὶ σταμάτη-σε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς εισόδου. Τὸ βλέμμα τοῦ ἱνσπέκτορ ἦταν πολὺ ἀνίσυ-χο.

Τοῦ διηγηθήκαμε μὲ δυὸ λόγια πῶς ἡ κ. Τζῆμς εἶχε ἀνακαλύψῃ τὸ ἔγκλημα καὶ πῶς, ἀφοῦ διπλοκλειδώσαμε τὸ δω-μάτιο, τοῦ τηλεφωνήσαμε.

—Καλὰ, εἶπε λακωνικά. Ὁδηγήστε με ἐκεῖ—πάνω. Γκρίς, μείνετε ἐδῶ καὶ πῆτε στὸν Ρόμπερτς καὶ στὸν Γκρήν πῶς θὰ τοὺς ἐξετάσω σὲ λίγο.

—Ὁ ἓνας εἶναι ἀπάνω, νομίζω, εἶπα. "Εδῶκα τὸ κλειδί τοῦ δωματίου στὸν Ρόμπερτς.

—Ἐλπίζω νά μὴν ἀγγίξῃ τίποτα.

Ἀνεβήκαμε ὅλοι μαζί στό πρῶτο πά-τωμα.

Ὁ πόλιμαν στεκόταν ὁρθος μπροστὰ

στό γαλάζιο δωμάτιο κι' ἔδωκα τὸ κλει-δί στὸν ἱνσπέκτορ.

"Υστερα ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ δόκτορος "Αλλινς, εἶχε φθάσει στὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

—Σκοτώθηκε πρὶν ἀπὸ 3-4 ὄρες. Ἡ σφαῖ-ρα τρύπησε τὸν ἐγκέφαλο: ἀποκλείεται αὐτοκτονία. Σκοτώθηκε μπροστὰ στό πα-ράθυρο, θάνατος ἀκαριαῖος. Σφαῖρα ἀ-πὸ νίκελ πλάκε, ὅμοια μ' ἐκείνην ποὺ

σκοτώσε τὸν Πιέτζ—ἴχνη τῆς δέν ὑπάρ-χουν στό δωμάτιο κι' ἀσφαλῶς θὰ χτύπη-σε κάπου καὶ ἐξανόπεσε στὸν κῆπο. Θὰ ψάξω νά τὴν βρῶ.

Ἀντάλλαξα ἓνα βλέμμα μὲ τὸν Τζόπ: κι' ἡ αὐτοψία τοῦ ἐκατομμυριούχου εἶχε ἀποκαλύψει τὴν ἴδια σφαῖρα.

Τὸ πτώμα μεταφέρθηκε ἀπάνω στό κρεβάτι καὶ σκεπάστηκε μένα σεντόνι.

Βγήκαμε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

—Τώρα, κ. "Αρντεν, εἶπε ὁ ἱνσπέκτορ, πῶς συμβαίνει κι' ἡ μὲς Σκίνερ κοιμή-θηκε ἀπόμε ἐδῶ; Ἦταν ἀπροετοίμα-στη φιλοξενία, γιὰτὶ βλέπω πῶς δέν φο-ρεῖ δικὲς της πυτζάμες.

Τοῦ διηγήθηκα ὅλα τὰ συμβάντα τῆς περασμένης νύχτας.

—Ὅστε γι' αὐτὸ ἐπέστρεψε ἐδῶ ὁ Μπλέκν, δέν εἶναι ἔτσι; σχολίασε σύμφω-ν μὲ τὴν ἀναφορά τοῦ ντέτεκτιβ ποὺ εἶ-χε παρακολουθεῖ τὸν νέο.

—Συμφωνήσαμε μὲ τὸν Μπλέκν, ἐπενέ-βη ὁ Τζόπ πῶς ἔπρεπε νά τὴν ἐμποδίσου-με νά ἐγκαταλεῖψῃ τὸ "Ήστμπλνθ λόγῳ τῶν περιστάσεων...

Ὁ "Ιγκλινς κούνησε τὸ κεφάλι:

—Ὅστε φοβόταν νά επιστρέψῃ στό σπί-τι της; Σὰς εἶπε τὸ γιὰτὶ;

—Μὰς ἐξήγησε ἀόριστα πῶς ὁ πατέρας της ἦταν θυμωμένος μαζί της... κάτι τέ-τοιο, εἶπα.

—Δέν εἶναι αὐτὸ δικαιολογία.

—Ἐκείνη τὴν στιγμή, δέν σκέφτηκα ν' ἀμφιβάλω.

—Φοβόταν νά επιστρέψῃ στό σπίτι της. "Ας ἀρκεστοῦμε σ' αὐτό.

Σύμφωνα μὲ τὴν θεωρία τοῦ ἱνσπέκτορ, ἡ 'Αννίτα φοβόταν τὸν Τζαίμς Μπλέκν ποὺ φαίνονταν ἀποφασισμένος νά μὴ τὴν ἀφήσῃ νά ξεφύγῃ... γιὰ νά μὴν λύσῃ τὴν γλῶσσα της στὴν ἀστυνομία καὶ κάνει ἀποκαλύψεις εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνες γι' αὐ-τόν.

—Ὅλη αὐτὴ τὴν θεωρία τὴν μάντε-μέσα στό μυαλὸ τοῦ ἱνσπέκτορ. Ὁ Μπλέ-κν εἶχε σοβαροὺς λόγους γιὰ νά σκοτώ-σῃ τὴν 'Αννίτα—ὅπως καὶ τοὺς δυὸ ἄλ-λους. Ἡ ἀπόπειρα δραπέτευσας τῆς

νέας τοῦ εἶχε ἀποδείξει πῶς δέν εἶχε τὸ θάρρος νά ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐξονυχιστι-κὴ ἀνέκριση ποὺ θὰ γινόταν μοιραία. Καὶ καθὼς δέν μπορούσε νά μὴν παρα-κολουθῇ τίς κινήσεις της, ἀποφάσισε τὸν θάνατό της. Μποροῦσε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νά τὸν καταγγεῖλῃ καὶ νά τὸν στείλῃ στὴν ἀγχόνη.

—Πῆτε μου, εἶπε ὁ "Ιγκλινς, εἰδοποιήσα-τε στό σπίτι τοῦ καθηγητοῦ πῶς ἡ μὲς Σκίνερ θὰ διασυκτέρευε ἐδῶ;

—Μάλιστα. Τηλεφώνησα τοῦ πατέρα της.

—Μόνη στὸν καθηγητὴ Σκίνερ; Σὲ κα-νέναν ἄλλο;

—Καὶ στὸν Μπλέκν φυσικά. "Επρεπε νά τοῦ ποῦμε πῶς τὴν εἶχαμε φέρει σῶα κι' ἀβλαβῇ.

Τὸ ζωηρό του βλέμμα φαίνονταν σάν νά-λεγε:

«Ἡμουν βέβαιος γι' αὐτό!»

—Τώρα, ἡ σειρά σας, Ρόμπερτς.

Καὶ τὸν ἀνέκρινε καθὼς καὶ τὸν ἐνω-μοτάρχῃ Γκρήν, γιὰ τὰ νυκτερινὰ συμ-βάντα. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἀπογοη-τευτικό. Δέν μπορούσε νά τοὺς κατηγο-ρήσῃ ὅτι εἶχαν κοιμηθῇ στὴν βάρδια τους

—μὰ δέν μπόρεσε ἐπίσης νά ἐξηγήσῃ πῶς τὰ κατάρφε ὁ δολοφόνος νά ξεφύγῃ ἀπ' τὸ ἀγρυπνο μάτι τους.

—Καραμπίνα αὐτοῦ τοῦ διαμετρήματος, ἐξήγησε, ἐφωδιασμένη μὲ «σιλαινιὲ» συ-νήθους τύπου. «Μαξιμ» λόγου χάριν, κά-νει ἓνα κρότο ὅμοιο μὲ χειροκρότημα

μὲ γάντια στὰ χέρια. Μπορεῖ ν' ἀκού-στῇ πολὺ καθάρως σὲ ἀπόσταση, ἄς βά-λουμε... τριάντα γυαρδῶν...

—'Υπὸ τὸν ὄρο νά μὴν φουὰ ἄνεμος ποὺ ἀπομακρύνει τὸν ἦχο καὶ νά μὴν

τρίζουν τὰ κλαδιά ἢ κουνιῶνται τὰ φύλ-λα γιὰ νά τὸν καλύψουν, παρετήρησε ὁ Τζόπ.

Ὁ ἱνσπέκτορ ἔκανε μιά κίνηση θυμοῦ.

—Μήπως κανένας ἀπὸ σας ἀκούσε ἔ-ναν παρόμοιο κρότο; ρώτησε τοὺς πόλι-μαν.

Δέν εἶχαν ἀκούσει τίποτα.

—Κι' ἐσεῖς; ρώτησε τὸν Τζόπ κι' ἐμέ-να.

—Εγὼ, εἶπα, κοιμήθηκα ἓνα βαθὺ ὅ-πνο ὕστερα ἀπὸ διαδρομὴ ἑξήντα μιλ-λίων. Ἀλλιώτικα, θάκουγα τουλάχιστον

τὸ κορμί νά σωριάζεται. Τὸ δωμάτιό μου βρίσκεται στὴν ἴδια πτέρυγα μὲ τὸ γαλάζιο δωμάτιο, στὴν ἀκρὴ τοῦ ἴδιου διαδρόμου. Φυσικά, οἱ πόρτες ἦσαν κλει-σμένες.

—Ποῖα ἄλλα πρόσωπα κοιμοῦνται στὴν ἴδια πτέρυγα;

—Οἱ ὑπηρετές, στὸ ἀπάνω πάτωμα ὁ-μως.

—Κανείς ἄλλος στό πάτωμά σας;

—Ὁ Τζόπ ἦταν ἄνωγ στὴν ἄλλη ἄ-μας.

—Οἱ ὑπηρετές, στὸ ἀπάνω πάτωμα ὁ-μως.

—Οἱ ὑπηρετές, στὸ ἀπάνω πάτωμα ὁ-μως.

—Οἱ ὑπηρετές, στὸ ἀπάνω πάτωμα ὁ-μως.

—Οἱ ὑ

Θά πάμε στο φεγγάρι;

ΑΠ' ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΒΕΡΝ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Θά πάμε, λοιπόν, αυτή τη φορά στο φεγγάρι; Τό δνείρο είναι τόσο παλιό, που κατήντησε να θεωρηθῇ κι αυτό μια ούτοπία κοντά στις τόσες άλλες που βασάνισαν κατά καιρούς και βασίζουν ακόμη τους σοφούς του κόσμου.

Αυτή τη φορά όμως φαίνεται ότι τα πράγματα μπήκαν σε θετικότερες σφαίρες. Μά το βεβαιώνει αυτό ο Ρώσος αστρονόμος κ. Αναννόφ. Σε δύο διαλέξεις του που έκανε αυτές τις μέρες, την μία στην αστρονομική εταιρία και την άλλη στη Σοσιολογική, με θέμα «Το πρόβλημα των διαπλανητικών ταξιδιών», έδωσε πολλές έλλειδες όσον αφορά το προαίτιον σχεδόν αυτό δνείρο των αστρονόμων: να αφήσουμε κάποτε τα στενά όρια του πλανήτη μας και να πάμε να βρούμε τους άλλους κόσμους που μας περιτριγυρίζουν, τουλάχιστον τους πλησιέστερους μας: το φεγγάρι, τον Άρη.

Ο κ. Αναννόφ, ο οποίος σημειωτέον, δεν είναι διόλου κανένας γέρος σοφός της παλιάς εποχής με λευκή γενειάδα και ρυτιδωμένο μέτωπο, άλλ' ένας νέος επιστήμων διεθνούς έν τοιούτοις κύρους, λάνσαρε στις διαλέξεις του και ένα νέο όρο: την αστροναυτική, που είναι η επιστήμη των διαπλανητικών ταξιδιών. Αυτή τον απασχόλησε.

Όπως είπαμε στην αρχή, το δνείρο να βρεθούμε κάποτε στα άστρα είναι πολύ παλιό. Ο Άγγλος επισκόπος Γκούντμιν, φαντάστηκε μέσα στο... διαπλανητικό του παραλήρημα, τον έαυτό του να τον τραβούν προς τα ύψη είκοσι πέντε μεγάλα πουλιά. Και ο Σουρανό ντε Μπερκεράκ όνειρο-αν ένα ταξίδι επάνω σε μια ήλιακη άχτιδα. Αυτοί όμως ήταν οι όνειροπόλοι της υποθέσεως. Θετικότερος υπήρξε ο Ιούλιος Βέρν, ο οποίος στο μυθιστόρημά του «Από της Γης εις την Σελήνη» μας δείχνει τον καλλίτερο, τον ασφαλέστερο θάλεγε κανείς δρόμο για την πραγματοποίηση του δνείρου μας, όπως ο ίδιος έδειξε τον δρόμο προς τόσες άλλες ανακαλύψεις.

Στο μυθιστόρημά του που αναφέραμε, ο Ιούλιος Βέρν φαντάζεται μια τεραστί οδίδα που θα έφερε τον ήρωά του στο Άπειρο. Η οδίδα αυτή θα ξεκινούσε με αρχική ταχύτητα 11 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο—δηλ. κάπου 40.000 χλμ. την ώρα—ταχύτητα που είναι το κατώτατο όριο που απαιτείται για να μπορεί ένα γήινο σώμα να ξεφύγει από την ατμόσφαιρά μας και να βρεθῇ στο Άπειρο.

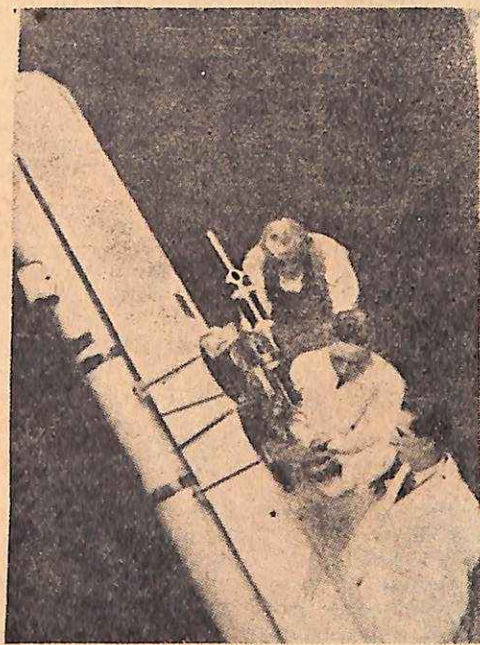
Ο Βέρν όμως έλαχε ένα πράγμα: ότι με την τρομακτική αυτή ταχύτητα, και προ πάντων ύστερ' από την έκρηξη τόννων και τόννων μπαρουτιού που θα χειριζόνταν για την εκσφενδόνισή της, οι άνθρωποι που θα ήσαν μέσα, θα συνετρίβοντο κυριολεκτικώς, ή θα γινόνταν κάρβουνο από την τρομακτική ζέση που θα ανεπτύσσεται.

Ο σοφός αστρονόμος κ. Άνρ ντε Γκραφινίλ που ασχολήθηκε σοβαρά με την ιδέα που έρχιχε ο Βέρν στο μυθιστόρημά του, ανέφερε να εξουδετερώση το άσκοπο που αναφέραμε, υποστηρίζοντας την κατασκευή ενός κυκλικού τούνελ, διαμέτρου 20 χλμ. επάνω στις ράγιες, του οποίου θα υπάρχη ένα βαγόνι με την διαπλανητική οδίδα. Με την βοήθεια λοχυρότατων α-

πορροφητικών άντλιών, θα έπιτυγχανέτο το απόλυτον κενό μέσα στο τούνελ, πράγμα το οποίο θα επέτρεπε στο βαγόνι να αναπτύξη σιγά-σιγά ταχύτητα 11 χλμ. το δευτερόλεπτο. Όταν θα έφθανε την ταχύτητα αυτή, το βαγόνετο θα διευθύνετο σε μια πόρτα, που θα άνοιγε απότομα και θα άφηνε την οδίδα να εκσφενδονισθῇ στο κενό.

Αλλά σκέφθηκαν κατόπι, ότι την ώρα που θα άνοιγε η πόρτα του Τούνελ η ατμοσφαιρική πίεση την οποία θα αντίκρουζε ξαφνικά η οδίδα θα της έκοβε κυριολεκτικώς... την φόρα, θάχανε η οδίδα όλη την ταχύτητά της.

Έγινε λοιπόν ανάγκη να βρεθῇ τίποτε άλλο. Και για να βρεθῇ αυτό θα έπρεπε να κατασκευασθῇ ένα σπουδαιότατο εμπόδιο, που εμφανίζεται εϋθὺς μόλις ξεκινήση η οδίδα,

Μηχάνημα με το οποίο θα κινηματογραφηθῇ το φεγγάρι, αν βέβαια κατορθώσουν οι σοφοί να το πλησιάσουν.

με την Ιλιγγιώδη ταχύτητα των 11 χλμ. το δευτερόλεπτο. Έκτος της αντίστασεως του ατμοσφαιρικού αέρος, η τριβή της οδίδος σ' αυτόν, με την ανώτερο ταχύτητα, θα πυράκτωνε την οδίδα και θα κατέκαιε τους επιβάτες της. Σκέφθηκαν λοιπόν το αεροπλάνο. Αλλά και αυτό απερίφητη εφόσον θα ήαν αδύνατο να πετάξῃ πέραν ενός ώρισμένου ορίου, γιατί απλούστατα δεν θαδρισε τον αέρα που του χρειάζεται για να ισορροπήσῃ και να κινηθῇ. Και κατέληξε η επιστήμη στο μόνο μέσο που άπομένει: την ροκίετα.

Είναι γνωστόν που βασίζεται η αρχή της διαπλανητικής ροκίετας: στην ίδια αρχή που κινείται η απλή και τόσο γνώριμή μας ροκίετα των πυροτεχνημάτων. Στην βάση της ροκίετας αυτής, υπάρχει ώρισμένη ποσότης εκρηκτικής ύλης. Όταν ανάβουμε την ροκίετα, καίανει φωτιά πρώτα εϋθὺς αὐτῇ

ή οποία εκσφενδονίζει το ανώτερο τμήμα της ροκίετας, —το πυροτέχνημα—προς τα άνω όπου και αναφλέγεται.

Ο καθηγητής Όμπερθ του Βερολίνου, σχεδίασε την κατασκευή μιᾶς στρατοφαιρικής ροκίετας, ικανῆς να ανέβῃ σε ύψος 2.000 χλμ. Η απόσταση αυτή είναι τίποτε, αν κερθῇ κανείς ότι από το φεγγάρι μας χωρίζουν 384.000 χιλιόμετρα! Έν τοιούτοις το ξέσιμο της ροκίετας αυτής θα επέτρεψεν στους αστρονόμους να κάμουν ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις.

Το μηχανήμα αυτό θα ἔχη μήκος 5 μέτρων, πλάτος 55 περίπου εκατοστών και βάρος 765. Θα αποτελῇται από πολλές ροκίετες που θα αποσπώνται ή μια μετά την άλλη, σε ώρισμένο ύψος ή κάθε μιᾶ, ελαφρόνως έτσι σημαντικά το μηχανήμα. Η ροκίετα θα άνυψωθῇ πρώτα σε ύψος 5.500 μέτρων από δύο ηηδαλινοχούμενα. Τότε θα τεθῇ σε κίνηση ή κατωτέρα ροκίετα. Η πρώτη αυτή έκρηξη θα φέρῃ το μηχανήμα σε ύψος 7.750 μ. Μια δεύτερη έκρηξη θα φέρῃ την ροκίετα σε ύψος 56.000 μέτρων. Στο ύψος αυτό θα έκρηγῇ ή τρίτη και τελευταία ροκίετα, ή οποία θα είναι εφοδιασμένη και με τα μηχανήματα παρατηρήσεως. Θα ανέβῃ σε ύψος 1960 χιλιομέτρων και θα ξαναπέση στο έδαφος συγκρατούμενη από ένα αλεξίπτωτο.

Ο καθηγητής Όμπερθ, μελέτησε επίσης και το ζήτημα της εσωτερικής διαρρυθμίσεως της ροκίετας, εις τρόπον ώστε να μπορῇ να παραλάβῃ αὐτὴ και επιβάτες. Το κοσμοπλοίου όπως αποκάλεσε ο Όμπερθ την ροκίετα του, θα ἔχη στο ανώτερο τμήμα του, το τμήμα που θάναί επάνω από τις ροκίετες, μια καμπίνα για δύο επιβάτες. Η καμπίνα αυτή θάναί εφοδιασμένη με δύο κρεμαστές κοκίετες από δίχτυ, σάν αυτές που χρησιμοποιούν στα πολεμικά πλοία για το πλήρωμα, μ' ένα τραπέζι καρφωμένο γερὰ στο πάτωμα και με δύο καθίσματα, στερεωμένα επίσης στο πάτωμα. Σε μια γωνία θα υπάρχη το κελάρι του κοσμοπλοίου, γεμάτῃ με τρόφιμα. Πολυάριθμοι φεγγίτες θα ἔλινε ανοιγμένοι σ' όλες τις πλευρές της ροκίετας, από τους οποίους θα παρακολουθοῦν οι αστρονόμοι το θαυμάσιο θέαμα που θα ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια τους. Ένα τέλει σύστημα θα επέτρεπεν την θέρμανση ή το δροσίσιμα του εσωτερικού της ροκίετας κατά βούληση. Τέλος, χάρις σ' ένα σύστημα ηλεκτροκινήτου γυροσκοπίου, θα μπορούν οι επιβάτες του κοσμοπλοίου να περιστρέφουν την ροκίετα γύρω απ' τον άξονά της.

Αλλά δεν είναι μόνον αυτά τα σημεῖα τα οποία πρέπει να λάβῃ υπ' όψει του ο επιστήμων που θα κατασκευάσῃ την διαπλανητική ροκίετα. Υπάρχει και το σοβαρότατο πρόβλημα: θα μπορούσῃ ο άνθρωπινος οργανισμός να αντέξῃ σ' ένα τόσο ιλιγγιώδες ταξίδι. Το πρώτο που θα ἔχουν να αισθανθῇ οι επιβάται της ροκίετας μόλις αὐτὴ ξεκινήσῃ, θάναί μια δυνατὴ κακοδιαθεσία. Έπειτα θα ἔχουν να αντιμετώπισουν την τρομακτικὴ αὐξηση του βάρους των που θα τους έρχιχε κάτω και θα τους συνέτρι-

(Τό τέλος στή σελίδα 44)

Ήταν τὸ ριζικό της

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ζ. ΒΑΛΛ

Π ἦνε δυὸ μέρες και πέντε ὥρες ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν στιγμή πὺ ἡ Μαφάλδα ἐφθασε στὸ Ντοφοράτι καὶ κατέλυσε στὸ ὠραῖο ξενοδοχεῖο «Παλαί-ντε-Γκλάς» καὶ πᾶνε τῶρα δυὸ μέρες καὶ πέντε ὥρες ἀκριβῶς, ἀπὸ τὴν στιγμή πὺ ἄρχισε νὰ στενοχωριέται πρὸς εἴκοσι λιρέττες τὴν ὥρα!

Καὶ ὁ λόγος; Ἀπλούστατος. Δὲν ὑπάρχει κίνηση στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐλάχιστοι οἱ παραθεριστὲς καὶ πάρα πολὺ λίγο τὸ ενδιαφέρον τους.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ φράου Μάργκαρετ, μιᾶ Γερμανίδα φουσκωμένη ἀπὸ τὰ λήθη τόσο ὥστε νὰ μοιάζῃ με στάμνα καὶ ἡ κόρη της φρούλαιν Γερτρούδη, μιᾶ ὁμορφὴ καὶ πολὺ πρόχαρη κοπέλλα, ἀλλὰ ἔχι καὶ τόσο συμπαθὲς στὴν Μαφάλδα, γιὰ λόγους πὺ θὰ δοῦμε παρακάτω.

Ἐπειτα δυὸ Ἀγγλίδες πὺ καταβροχθίζουν τὸ ἕνα βιβλίον μετὰ τὸ ἄλλο, πέντε ἡλικιωμένοι κύριοι διαφόρων ἐθνικοτήτων πὺ περνοῦν τίς ὥρες των συζητώντας γιὰ τὸ μέλλον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, μιᾶ Ρωσίδα «φυσικὰ, μεγάλη δούκισσα» με μεγάλους τρόπους καὶ μεγάλην ιδέα γιὰ τὸ ἄτομό της, ὁνόματι Τατιάνα καὶ ἕνας νέος ὁ ὁποῖος δὲν κατοικεῖ στὸ ξενοδοχεῖο ἀλλὰ παίρνει τὰ γεύματά του σ' αὐτὸ, ὁ δικηγόρος Πάολο Μάτζιο.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς φημίζεται ὡς κατὰ κτῆς τρυφερῶν καὶ μὴ ὑπάρξεων καὶ τὸ ἔχει μεγάλη ἀμάρτια νὰ περάσῃ λίγες μέρες σὲ μιᾶ λουτρόπολιν ἢ σὲ μιᾶ πλάζ, χωρὶς νὰ κἀν δυὸ-τρὶς καρδιές νὰ ματώσῃ.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν συναντῶνται παρὰ μόνον στὸ τραπέζι καὶ ἂν ἀληθεύσῃ ἡ παροιμία: «Τὸ τραπέζι κανεὶ καλοὺς τοὺς ἀνθρώπους» τὸ τραπέζι τοῦ «Παλαί-ντε-Γκλάς» τοὺς κάνει καὶ διαχυτικούς.

Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο ἔταν ὅλοι συνωμιλοῦν ἢ διηγοῦνται ἀνέκδοτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνδιαφέροντα μόνον ἡ ὠραία Μαφάλδα δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα της; Γιὰ ποῖο λόγο ὅλοι ἐγγελοῦν κ' ἐκείνη στραβοκυττάζει τὸν Πάολο ὁ ὁποῖος κατεβάζει τὰ μάτια;

Ἐχουν κ' οἱ δυὸ τὸ μυστικὸ των. Ἐνα τρομερὸ μυστικὸ πὺ μόνον ἡ πρῶν «μεγάλῃ δούκισσᾳ» Τατιάνα γνωρίζει, καὶ τοῦτο, γιὰτὶ ἡ Μαφάλδα θέλοντας καὶ μὴ, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ συνδεθῇ ὁποσδήποτε με κάποιον καὶ νὰ πῇ σὰν γυναικα τὰ μυστικά της.

Ἐδὼ καὶ δυὸ χρόνια, στὸ Ζουάν-λὲ-Πέν, ὁ Πάολο καὶ ἡ Μαφάλδα ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι. Ἦσαν τρισευχισμένοι καὶ ὅλοι οἱ παραθεριστὲς ζηλεύαν τὴν εὐτυχία των. Ὡστόσο, τοὺς εἶδεν ἴσως καὶ κάποιον κακὸ μάτι καὶ μάτιασε τὴν εὐτυχία των.

Ἐτοί, ἕνα καλὸ πρῶτ, οἱ παραθεριστὲς πὺ τοὺς ζηλεύαν εἶδαν κατὶ πὺ τοὺς ἔλειψαν νὰ μὴ πιστεῦσουν στὰ μάτια των. Εἶδαν τὴν ὁμορφὴ Μαφάλδα νὰ παίρνῃ ὁλομόναχῃ τὸ μπάνιο της καὶ εἶδαν τὸν ὠραῖο Πάολο νὰ παίρνῃ τὸ δικὸ του συντροφιά με μιᾶ ξανθὴ τσαχπινούλα.

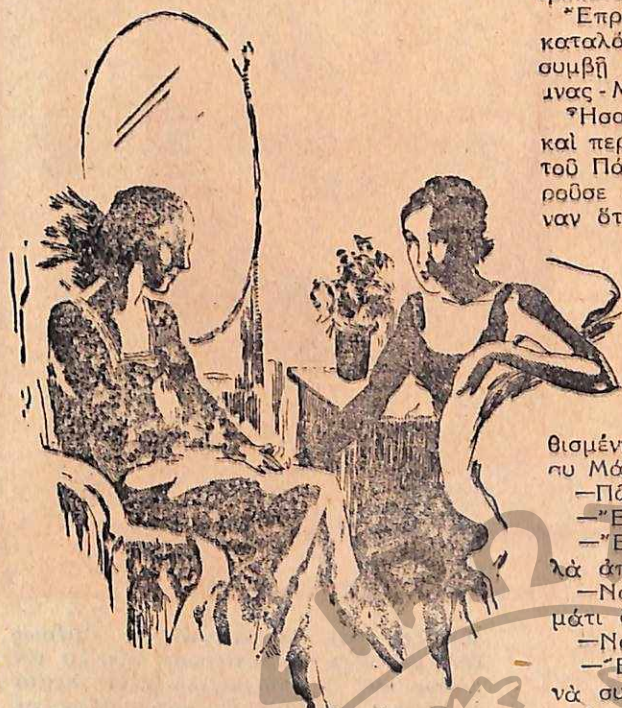
Πι λοιπὸν εἶχε μεσολαβήσῃ ὥστε νὰ

ψυχρανθῇ τὸ ταιριαχτὸ ζευγάρι;

Κατὶ τὸ συνηθέστατο στὰ ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα. Ὁ Πάολο εἶχε κάνει λάθος στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Ἀντὶ νὰ μῇ στὸ δικὸ του, μῇκε στὸ δωμάτιο μιᾶς ὁμορφῆς Ἀμερικανίδος μόλις εἰκοσιδύο χρόνων, πὺ εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸ τρίτο διαζυγίό της.

Ὅλες οἱ πόρτες ἐνὸς ξενοδοχείου μοιάζουν καὶ ὁ καθένας μπορεῖ ἀξίολογα νὰ γελασθῇ. Στὴν περίπτωσιν ὡστόσο τοῦ ὠραίου Πάολο, τὸ κακὸ ἦταν ὅτι... ἔμεινεν ὡς τὸ πρῶτ γελασμένος!

Νὰ λοιπὸν οἱ σοβαροὶ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποῖους ἡ Μαφάλδα στραβοκυττάζει τὸν

Μιὰ μέρα ἡ Μαφάλδα ἐξομολογήθηκε στὴν Τατιάνα τὰ μυστικά της.

Πάολο καὶ ὁ Πάολο κατέβαζε τὰ μάτια. Ἡ ἐκδικητικὴ Ναπολιτᾶνα διψοῦσε ἐκδίκηση!

Πι εὐτυχία ἂν κατάρθωνε μιᾶ μέρα νὰ τὸν γελοιοποιήσῃ!

Ὁ Πάολο νοστιμεύεταν καὶ τὴν πεταχτὴ Γερτρούδη καθὼς καὶ τὴν «μεγάλῃ δούκισσᾳ» Τατιάνα καὶ ἡ Τατιάνα πὺ γνωρίζει τὸ μυστικὸ τῆς Μαφάλδας, δέχθηκε νὰ βοηθῇ τὴν μητροκική φιλενάδα της νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὸ πάθημά της τοῦ Ζουάν-λὲ-Πέν.

Ἡ «μεγάλῃ δούκισσᾳ» εἶχε τὸ δωμάτιο 242, ἡ παχύσαρκη φράου Μάργκαρετ τὸ δωμάτιο 243 καὶ ἡ κόρη της τελευταία, ἡ χαριτωμένη φρούλαιν Γερτρούδη πὺ τὴν νοστιμεύεταν ὁ καρδιοκλέφτης Πάολο, εἶχε τὸ δωμάτιο 244.

Ἡ «μεγάλῃ δούκισσᾳ» Τατιάνα, συνεννοημένη με τὴν Μαφάλδα, κάλεσε ἕνα βράδυ τὸν Πάολο στὸ δωμάτιό της, λέ-

γοντάς του ὅτι κατοικοῦσε στὸ δωμάτιο 243!

Κουτομπολόα, τσαχπίνια, ἔξυπνη καὶ εὐχάριστη, μολοντὶ δὲν ἦταν γυναικα δούκισσα, ἡ Τατιάνα φρόντισε νὰ μάθουν ὅλοι οἱ ἐνοικοὶ τοῦ «Παλαί-ντε-Γκλάς», τὸ τι μαγειρεύτηκε ἐναντίον τῆς σοβαρότητας τοῦ νεαροῦ δικηγόρου καὶ τὴν στιγμή πὺ αὐτὸς κατὰ τίς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τῆς... τᾶνας Μάργκαρετ, ἀκούστηκαν γέλια μέσα σ' ὅλα τὰ πλαινὰ δωμάτια.

Περὶεργὸ ὡστόσο!

Ὅτε διαμαρτυρία ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς στᾶνας Μάργκαρετ, οὐτε καὶ τὸν καρδιοκλέφτη Πάολο εἶδε κανεὶς νὰ βγαίη, καὶ πανικόβλητος νὰ τρέπεται σ' ἄτακτα φυγῇ.

Ἐπρεπε νὰ σημῇ μισημέρι γιὰ νὰ καταλάβουν ὅλοι οἱ μνημονεμένοι τὸ τι εἶχε συμβῇ μέσα στὸ δωμάτιο 243 τῆς στᾶνας Μάργκαρετ.

Ἦσαν ὅλοι καθισμένοι στὶς θέσεις των καὶ περίμεναν μ' ἀνυπομονήσῃ τὴν ἀφίξη τοῦ Πάολο γιὰ νὰ δοῦν τὴ στάση θὰ τηροῦσε ἀπέναντι ὅλων, γιὰτὶ καταλάβαιναν ὅτι ἕνας νέος ἔξυπνος ὅπως αὐτὸς,

δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν εἶχε καταλάβῃ ὅτι ὅλοι μέσα στὸ «Παλαί-ντε-Γκλάς», εἶχαν μυρίσθῃ τὴν βραδυὴν του περιπέτειας.

Τέλος, ὁ καρδιοκλέφτης Πάολο ἐφθασε γελαστός ὅπως πάντοτε, κάθησε στὴν συνηθισμένη του θέση καὶ χαιρέτησε τὴν φράου Μάργκαρετ:

—Πῶς εἶσε σήμερα κ. Μαργαρίτα;

—Ἐτοί κ' ἔτσι, σενιὸρ Πάολο.

—Ἐτοί κ' ἔτσι; Δὲν κοιμηθήκατε καλά ἀπόψε;

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔκλεισα μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Πι νύχτα Θεέ μου!

—Ναί; Γιατί;

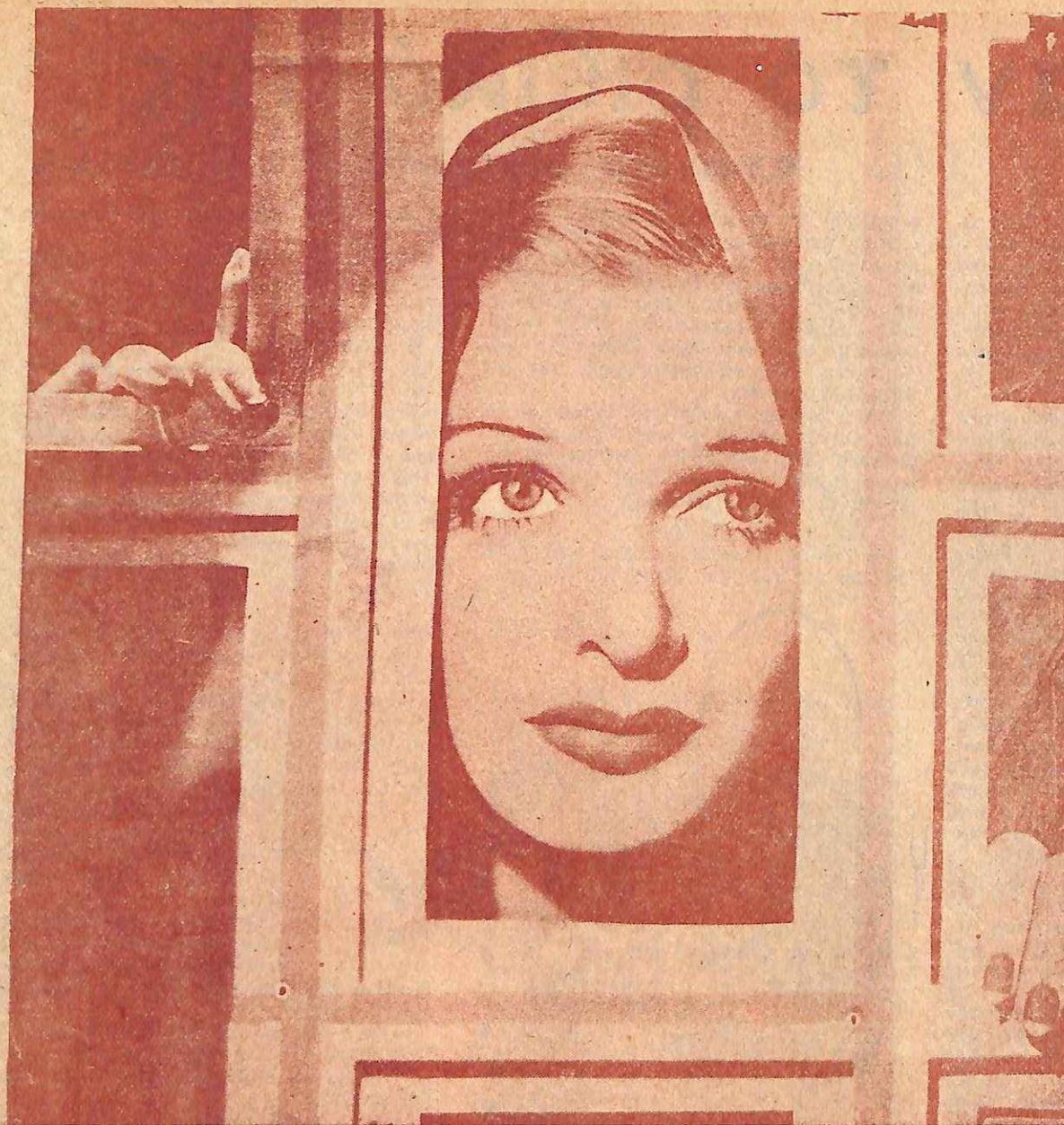
—Ἐχὼ ἕνα πολὺ ἀσχημο φυσικό: Γιὰ νὰ συνηθίσω ἕνα κατιούργιο κρεβάτι, πρέπει νὰ περάσουν τρεῖς καὶ πέντε, καμμιὰ φορὰ μέρες. Χθὲς βράδυ ἀλλάξαμε δωμάτιο με τὴν Γερτρούδη μου γιὰτὶ τὸ δικὸ της δὲν εἶχε μπαλκόνι καὶ ἤθελε νὰ θαυμάζῃ πρῶτ-πρῶτ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου. Καταλαβαίνετε λοιπὸν. Ἐμμεῖνα ἀγρυπνῇ ὅλη τὴ νύχτα κ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχω ἕνα πονοκέφαλο!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Γερτρούδη της ἡ ὁποία χωρὶς ἀμφιβολία πέρασε πολὺ εὐχάριστη νύχτα, τῆς λέει με σοβαρότητα... πὺ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ γελάσουν:

—Ἐλπίζω, κόρη μου, νὰ μετῆς στὸ ἴδιο δωμάτιο ὡς τὸ τέλος καὶ νὰ μὴ με ξανακαταδικάσῃς ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρὶς μέρες σ' ἄλλες ἀϋπνίες.

Τὸ τηροῦν ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἐκδικητικῆς Μαφάλδας ἡ ὁποία σὲ λίγα ἐγκατέλειψε τὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ κλειστῇ πεισματωμένη στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ κλάψῃ πικρὰ με τὴν σκέψη... ὅτι ἦταν τὸ ριζικὸ της νὰ τὴν παθαίη.

Z. ΒΑΛΛ

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΘΗΚΑΝ Ο ΣΑΡΛΩ ΚΙ' Η ΠΟΛΑ

Το 1921 ο Σαρλώ θρυσκόταν στο Λονδίνο. Τότε ακριβώς είχε προβληθεί το περίφημο φιλμ «Ο μικρούλης» κι' ο Σαρλώ ήταν στις δόξες του.

Εξάφνα ανέχωρσε έντελως άπρόοπτα για την Γερμανία. Όταν έφθασε στο Βερολίνο δεν άργησε ν' αντιληφθεί ότι εκεί ήταν άγνωστος και περνούσε έντελως άπαράτηρητος.

Ο Σαρλώ κι' ο ίμπρεσαρίος του Ρόμπινσον, μόλις θγήκαν από τον σταθμό έσπευσαν νά ζητήσουν ξενοδοχείο σέ διαφόρους δρόους του Βερολίνου. Καθώς είχαν φύγει έιαστικά από τόν Λονδίνον ο Ρόμπινσον δεν είχε φροντίσει νά κρατήσει δωμάτια και τώρα δεν εύρισκαν σέ κανένα ξενοδοχείο άδειανά.

Είχαν θαρρεστήσει πια νά γυρεύουν δωμάτια κι' ήταν έτοιμοι νά πάρουν πάλι τόν δρόμο του σταθμού για νά φύγουν, όταν είδαν νά τρέχει πρós την διεύθυνσή τους ένας πανύψηλος άνδρας, κουνώντας τά χέρια του. Ήταν ο ρεπόρτερ Κάρλ φόν Βίγκαντ, άπε σταλμένος μιάς μεγάλης ξένης έφημερίδος. Αύτός είχε δει πολλά φιλμ του

Σαρλώ και τόν άναγνώρισε άμέσως από μακριά. Αναστάτωσε, φυσικά τόν κόσμο κα πέρασαν πέντε λεπτά ο Τσάρλι άρτίθηκε έγκαταστημένος σέ ένα από τα μεγαλιτερα ξενοδοχεία του Βερολίνου, τριγυρισμένος από καμμιιά ντουλά, μανάτζερς και υπερμάντζερς που δεν ήξεραν ποιός νά τόν πρωτοπειποιθή και νά τόν συγχαρή για την τέχνη του.

Όταν τέλος κατώρθωσαν ν' άπαλλαγούν από αυτές τις κολακευτικές αλλά και άρκετά κουραστικές έκδηλώσεις ο Σαρλώ και ο Ρόμπινσον μπήκαν σ' ένα ταξί για νά έπισκεφθούν την πόλη.

— Πήγαίνέ μας στό καλύτερο κέντρο του Βερολίνου, είπε ο Σαρλώ στόν σωφέρ.

Ο σωφέρ τούς ώδήγησε σ' ένα καμπαρέ πολ' ύκομφο. Όλος ο κόσμος φορούσε θραδυνό ένδυμα κι' ο Σαρλώ αισθάνθηκε κάποια στενοχώρια έπειδή φορούσε τό κοστούμι με τό όποίο είχε φύγει από τόν Λονδίνον.

Κανείς όμως δεν τούς παρατήρησε ούτε έδωσε καμμιιά προσοχή στην άφιξή τους. Τό γκαρσόνι τούς τοποθέτησε σέ μιά γωνιά, από άπροσεξία όμως έρριξε μιά καρέκλα επάνω στόν Σαρλώ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Γιατί άραγε ή Τζόαν Μπέννι έχει τόσο μελαγχολική και λυπημένη έκφραση στην χαρακτηριστική αυτή φωτογραφία της; Είναι τόσο όμορφη, τόσο ένδοξη, τόσο νέα, τόσο πλούσια... Κι' όμως δεν φαίνεται καθόλου εύτυχημένη. Ίσως νά σκέπτεται ότι κι' ή όμορφιά, κι' ή δόξα, και τά νειάτα, κι' ο πλούτος είναι τόσο έφήμερα, πού άρκει ένα τίποτα για νά τά καταστρέψη όλα σέ μιά στιγμή. Κι' ένα άστέρι του Χόλλυγουντ όσο κι' αν μεσουρανή στό κινηματογραφικό στερέωμα κινδυνεύει από στιγμή σέ στιγμή νά έπισιασθή από τή λάμψη τών καινούργιων άστεριών πού ανατέλλουν...

κτικά έκφραστικά κι' έξυπνα.

Ο Τσάρλι ήξερε μόνο άγγλικά κι' ή Πόλα δεν καταλάβαινε λέξη άγγλική. Μά κι' οι δυό τους χρησιμοποίησαν περισσότερο τή γλώσσα τών ματιών πού λέει καμμιιά φορά περισσότερα από τό στόμα.

Εννοίωσαν μάλιστα τόσο καλά ο ένας τόν άλλο πού έγιναν άχώριστοι από την ήμέρα εκείνη, πράγμα πού προεκάλεσε την μεγάλη ζηλοτυπία ενός Γερμανού άριστοκράτου, τρομερά έρωτευμένου με την Πόλα.

Ο Γερμανός δεν άφησε εύκαιρία νά μη ύποδείξη στόν Τσάπλιν ότι όσο κι' αν ήταν ο περίφημος Σαρλώ δεν είχε καμμιιά δουλειά... στην προκειμένη περίπτωση.

Ο Σαρλώ δεν τούδωσε καμμιιά σημασία. Ήρθε όμως και ή μέρα πού έπρεπε νά φύγει γιατί ήταν ύποχρεωμένος νά πάη στή Γαλλία. Ο χωρισμός τών δυό μεγάλων ήθοποιών ύπήρξε άληθινά συγκινητικός.

Ο ΧΑΡΡΥ ΜΠΩΡ ΣΦΦΑΡΗ!

Την περασμένη έβδομάδα, ή ώρα ένδεκα, στά Ήλύσια Πεδία ή κυκλοφορία δεν ήταν πολύ πυκνή. Μολαταύτα μιά νεαρή δεσποινίς, περπατώντας άφηρημένη στή μέση του δρόμου λίγο έλειψε νά παρυσυρθή από ένα αυτοκίνητο.

Κατασυγκινημένη άκόμη συνεχίζει τό δρόμο της — στό πεζοδρόμιο τή φορά αυτή — όταν τό αυτοκίνητο πού κόντεψε νά την παρυσύρη σταματά μπροστά της. Ένας κύριος θγάζει τό καπέλλο του από τό παραθυράκι και της λέγει:

— Δεσποινίς, λίγο έλειψε νά πατηήτε από τόν Χάρρυ Μπώρ.

Πραγματικά, ήταν ο ίδιος πού ώδηγούσε.

Δεν έγινε γνωστό αν ή άγνωστη δεσποινίς εξέτιμησε όπως έπρεπε την καλή της τύχη. Λίγο πιο τυχερή αν ήταν άκόμη θά έβρισκε έναν...ένδοξο θάνατο κάτω από τις ρόδες του αυτοκινήτου του Χάρρυ Μπώρ!

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Θέλετε νά μάθετε τούς χαρακτηρισμούς πού δίνουν για τό Χόλλυγουντ μερικοί από τούς ήθοποιούς του; Ορίστε:

«Τό Χόλλυγουντ είναι ένας τόπος γεμάτος πορτοκαλλιές και πλημμυρισμένος από άνέργους ήθοποιούς» είπε ο κωμικός Χάρπο Μάρξ.

«Τό Χόλλυγουντ είναι μιά συνοικία του ούρανού πού έπεσε κοντά στά στούντιο για νά την διασκευάσουν κατά τό γούστο τους οι σκηνοθέτες», είπε ο Ουάρνερ Μπάξτερ.

«Τό Χόλλυγουντ είναι ένας τόπος όπου ξεδεύετε τά διπλάσια άπ' όσα κερδίζετε και όπου εργάζεσθε τό διπλάσιο άπ' όσον θέλετε», λέγει ο Τζάκ Όκι.

«Είναι τό μόνο μέρος του κόσμου, όπου μιά γυναίκα μπορεί νά κερδίση χρήματα όσα κι' ένας άνδρας», είπε ή χαριτωμένη Ροσέλ Χούντσον.

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Η Τζίνα Μανές ύστερα από μακρότατη άπουσία από τόν κινηματογράφο γυρίζει τώρα ένα φιλμ ισπανικής ύποθέσεως με τόν Πάω Μπερνάρ. Ο τίτλος της ταινίας είναι «Μαρία της λύχτας».

— Από τούς ήθοποιούς άστυνομικών ταινιών τις περισσότερες κολακευτικές κρίσεις έχει άσφαλώς ο Ουίλιαμς Πόουελ. Πού θριαμβεύει τώρα με την Τζιν Άρθουρ στό φιλμ «Η πρώην σύζυγός μου ντετεκτίβ».

Η άμερικανίς χορεύτρια Έλντορ Ουίτνεϊ πού μεσουρανή τώρα στό στερέωμα του Χόλλυγουντ.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Μπέκο, βλέποντας ότι κατεδιώκετο, σταματά επάνω από μια άβυσσο και ελχνει το σώμα της Βέρας στον ποταμό. Ο Γκοντεφρουά τον προσθαίνει αλλά πολύ αργά. Ο Μπέκο υποκρίνεται τον απελπισμένο, χτυπιέται. Του λέγει ότι έγινε δυστύχημα. Ο Γκοντεφρουά κατέβηκε στον ποταμό. Ψάχνει αλλά δεν βρίσκει τίποτε. Απελπισμένος αποφασίζει να γυρίσει. Η Μαρκέλλα εν τώ μεταξύ συνέρχεται και παλαίει απελπισμένα με το ρεύμα του ποταμού. Οι δυνάμεις της όμως την εγκαταλείπουν και θα πνιγόταν, αν δεν έσπευδε σε βοήθεια της ένας νεαρός Γάλλος, ο Ρενέ Μαρτέλ, μηχανικός σ' ένα εκεί εργοστάσιο, που την σώζει.

20. (Η συνέχεια)

Τι όμορφη που είναι! ψιθύριζε με θαυμασμό. Από ποιά νάρχεται άραγε; Δεν ξέρω καμιά που να της μοιάζει εδώ στα περίχωρα... Και δεν έχει καθόλου τον τύπο των ανθρώπων του τόπου αυτού...

Σκέφθηκε ότι έπρεπε να κρυφθί πρώτα-πρώτα. Σήκωσε με προσοχή την Μαρκέλλα στα χέρια του, σά να ήταν κανένα παιδάκι και την έφερε πίσω απ' το δάσος που ήταν αρκετά πυκνό ώστε να μ' φαίνονται. Εκείνη εξακολουθούσε να μένει σ' ένα βράχο.

Προσπάθησε ν' ανάψει φωτιά. Μάζεψε μερικά ξερόκλαδα και με τη βοήθεια του αναπτήρα του τ' άναψε. Σε λίγο μια ζωρή φωτιά σκόρπισε τη γλυκειά θαλπωρή της. Ο Ρενέ Μαρτέλ έφερε το σώμα της κοπέλλας όσο πιο κοντά μπορούσε.

Ύστερα από δέκα λεπτά, από τη ζέση φαίνεται, το νέο κορίτσι άνοιξε τα μάτια του.

Ο Μαρτέλ πετάχθηκε όρθιος, ενθουσιασμένος.

—Ζή! φώναξε, Ζή! Μά την αλήθεια, αυτό είναι πολύ ευχάριστο. Έτσι, όταν στεγνώσουμε θα πούμε αντίο και θα τρικήξω ο καθέας τον δρόμο του...

Η Μαρκέλλα παρατηρούσε τον Μαρτέλ χωρίς φόβο, αλλά με μια φανερά κατάντηξη.

Ήταν ένα παλληκάρι ψηλό, μελαχροινό, με δυο μαύρα μάτια που άστραφταν από έξυπνάδα κι' ευθυμία. Ευλύγιστος και νευρικός, έκρυβε κάτω από μια λεπτή εμφάνιση, μια φοβερή μυϊκή δύναμη. Τό είχε άλλωστε αποδείξει περίφημα πρό ολίγου. Μολονότι ήταν ελκοισχτώ χρόνων φαινόταν πολύ νεώτερος.

Βλέποντας ότι το νέο κορίτσι είχε συνέλθει και τον παρατηρούσε, ο Ρενέ Μαρτέλ έφερε έξ' ενστίκτου το χέρι του στο καπέλλο του—μά δεν είχε πια καπέλλο—και υποκλίθηκε ευγενικά:

—Δεσποινίς, αν τυχόν σας ενοχλώ, θ' αποσυρθώ...

Είχε μιλήσει γερμανικά τη φορά αυτή.

Η Μαρκέλλα δέχτηκε, Μιλούσε

με ευχέρεια την πολωνική γλώσσα. Όσον αφορά την γερμανική, δεν ήξερε παρά μερικές λέξεις.

Ο Ρενέ είδε ότι δεν τον κατάλαβε κι' έπαυσε να μιλάει.

Η Μαρκέλλα τον κύτταξε χαμογελώντας, και κούνησε το κεφάλι της για να του δείξει ότι δεν καταλάβαινε. Είχε άπλωμένα τα χέρια της στη φωτιά κι' ένοιωθε μ' ευχαρίστηση τη ζωή που ξαναρχόταν.

Εκείνος την κύτταξε με συμπάθεια και προσπάθησε να συνεχίσει τη συνομιλία:

—Δεν μιλάτε γαλλικά ούτε γερμανικά; ρώτησε.

Κατάλαβε τι την ρωτούσε και άφηνη:

—Νάιν! ("Οχι").

Η φωνή της ήταν γλυκεια κι' αρμονική. Καθώς χαμογελούσε, φαινόταν όλα τα κατάλευκα δόντια της.

Μια ιδέα πέρασε έξαφνα από το μυαλό του Ρενέ:

—Είναι Πολωνέζα... είμαι βέβαιος. Οι γερμανίδες δεν έχουν τέτοιο πρόσωπο! Της έκανε την έρώτηση και προς μέγαλην του κατάντηξη πήρε άρνητική απάντηση:

—Νάιν! είπε και πάλι η γλυκειά φωνή με τό ξέλασιο χαμόγελο.

Συγχρόνως η Μαρκέλλα πρόφερε μερικές λέξεις στην πολωνική γλώσσα.

Τα μάτια του Μαρτέλ άνοιξαν διάπλατα:

—Δεν είναι γερμανίδα αφού δεν ξέρει γερμανικά... Μιλά πολωνέζικα από τα όποια εγώ δεν καταλαβαίνω γρή... και όμως δεν είναι πολωνέζα... Και επί πλέον δεν ξέρει λέξη γαλλικά... Ώρατα είμαστε! Η μόνη μέθοδος για να συνεννοηθούμε, λοιπόν, είναι τα νεύματα!

Και το πρόσωπό του φανέρωνε τόσο καθαρά την στενοχώρια του—μια στενοχώρια τόσο κομική—που η Μαρκέλλα, έσπασε σ' ένα δροσερό γέλιο.

—Νά που με κοροϊδεύει κιόλα! ψιθύρισε ο Ρενέ.

Για να της συγχωρήσει το γέλιο της χωρίς άλλο ή νέα κοπέλλα του έτεινε και τα δυο χέρια της. Εκείνος τσάφισε τρυφερά, ταραγμένος.

Τότε, η Μαρκέλλα, ξαναβρήκε μέσα στη μνήμη της δυο-τρεις γαλλικές λέξεις που της είχε μάθει κάποτε ή καλή Άννα Κίφφερ και ψιθύρισε:

—Είμαι Γαλλίδα!

Ο Μαρτέλ πήδηξε όρθιος από την κατάντηξη:

—Γαλλίδα! Γαλλίδα! Ζήτω ή Γαλλία! Καλά το σκέφθηκα εγώ ότι μ' ένα τέτοιο πρόσωπο μόνο από τη Γαλλία μπορούσατε να είσθε... Μά πήτε μου, λοιπόν, με κοροϊδέψατε βέβαια κάνοντας πως δεν ξέρετε γαλλικά!...

Καμιά απάντηση εκ μέρους του κοριτσιού. Ο Ρενέ νόμισε πως ήταν θυμωμένη μαζί του!

—Σας ζητώ συγγνώμην δεσποινίς...

Χάρηκα τόσο πολύ που συνάντησα μιαν συμπατριώτιδά μου.

Η ίδια σιωπή υποδέχτηκε τα λόγια του. Μά το γλυκό χαμόγελο που εξακολουθούσε πάντα να χαράζει στα χείλη της Μαρκέλλας τον καθυσέχασε κάπως.

Κι' έξαφνα κι' εκείνη άρχισε να μιλά με τη σειρά της στην γλώσσα που της είχε μάθει ή Άννα: Δηγήθηκε ότι ήταν μόνη και ότι επέστρεφε στη Γαλλία όπου ήλπιζε να ξαναβρή την μητέρα της... Τού άφηγήθηκε ακόμα το δράμα και την αγωνία της νύχτας αυτής.

Εκείνος την άφισε να μιλά, Δεν καταλάβαινε λέξη, μά την άκουε, γοητευμένος. Η όμιλία της θα μπορούσε να διαρκέσει έτσι ολόκληρη τη νύχτα. Εκείνος δεν θά κουραζόταν καθόλου να τη άκούει.

Όταν ή Μαρκέλλα τελείωσε, ο Μαρτέλ, είπε με άφέλεια:

—Είναι πολύ χαριτωμένα όλ' αυτά... Θάλεγε κανείς ότι άκούει μουσική... Άν έχετε τίποτα άλλο να μου διηγηθήτε άκόμα, μη διστάσετε... τώρα πρό πάντων που στεγνώσαμε σχεδόν.

Μά εκείνη σιωπούσε. Η ζέση της φωτιάς που άνανεωνόταν αδιάκοπα από τον Ρενέ, ή άνακούφιση που ένοιωθε μετά τις θανάσιμες αυτές ώρες, όλα έπεδρυσαν επάνω της. Τά βλέφαρά της βάραιναν. Όπως των παιδιών που τά παίρνει άπότομα ή ύστα, προσπάθησαν άδικα να μείνουν άνοιχτά, μά έκλειαν όλοένα όσότευ τέλος έμειναν κλειστά.

Τό κεφάλι της έγειρε άπαλά στο διπλωμένο χέρι της κι' άποκοιμήθηκε...

Ο Ρενέ Μαρτέλ δεν άισθανόταν καμιά διάθεση να κοιμηθί. Η μόνη του έπιθυμία ήταν να φύγη όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα, ν' άπομακρυνθί από τό σιδηρουργείο.

Ύστερα από τά γεγονότα της νύχτας εκείνης, τίς φωνές του έναντίον της Πρωσίας και τό πέταγμα του έργάτου στον ποταμό θά κατεζητείτο από τη δικαιοσύνη. Έμενε δυο χρόνια στην Γερμανία και γνώριζε τούς νόμους και τά έθιμά της. Ήξερε ότι θά τον έβαζαν έξη μήνες φυλακή.

Έξη μήνες φυλακή, και καλώς έχόντων των πραγμάτων, δεν ήταν και τόσο ευχάριστο. Τώρα, όμως, που ή Γαλλία ήταν σέ έμπόλεμη κατάσταση και ο Μαρτέλ ήθελε να εκπληρώσει τό καθήκον του σαν καλός στρατιώτης, τό πράγμα καταντούσε άληθινή καταστροφή. Ο Ρενέ δεν είχε κανένα σκοπό να γνώσει τίς φυλακές της Πρωσίας. Κι' έτσι ήταν άπαραίτητο να δραπέτευση από κεί στον τό δυνατόν γωρίτερα.

Κύτταξε τό ρολόϊ του. Από μια ευνοια της τύχης, τό ρολόϊ δεν είχε σταματήσει. Η ώρα ήταν δύο.

—Σέ δυο ώρες, σκέφθηκε ο Μαρτέλ, θάχη ξημερώση και πρέπει να βρίσκομαι μακριά.

Τό βλέμμα του ζήτησε τό όμορφο κο-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

ρίτσι που κοιμόταν ήρεμα σαν νάχε έμπιστοσύνη σ' αυτόν. Ύστερα έρριξε ένα δυό ξύλα στη φωτιά που έσβυσε. Η φλόγα φώτισε τό άγνό πρόσωπο της Μαρκέλλας που χαμογελούσε σέ κάποιο όνειρο.

—Τι όμορφη που είναι! ψιθύρισε εκείνος. Μια Γαλλίδα! Τι νάκανε άραγε χαμένη στον τόπο αυτό; Και τι να μου διηγόταν άραγε πριν από λίγο;

Σηκώθηκε με προσοχή για να μη την ξυπνήσει:

—Έμπρός, μικρέ μου Ρενέ, λέγει στον έαυτό του, δεν είναι ώρα κατάλληλη για ρωμαντισμούς... Δρόμοι!...

Ρίχνει ένα τελευταίο βλέμμα στην παιδούλα... Ένα βλέμμα συνοδευόμενο από ένα στεναγμό...

Άπομακρύνεται σιγά-σιγά, με προφύλαξη όταν, άπότομα, στρέφει πίσω και άκούει.

Εκείνη μίλησε σ' όνειρό της:

—Είμαι Γαλλίδα!

Και ο Ρενέ Μαρτέλ, άναποφάσιτος, συγκινημένος, δεν τόλμα πια να κινηθί όταν να τον κρατά εκεί ένα πράγμα άκατανίκητο που δένει τά πόδια του, περνά σέ μια άλυσίδα τά χέρια του και φυλακίζει τη σκέψη του.

Προσπαθεί μολαταύτα να αντιδράση άκόμη. Και μονολογεί μ' έναν κομικό θυμό:

—Είναι Γαλλίδα... Και τι μ' αυτό; Τι σημασία μπορεί νάχη αυτό; Είναι μια τιμή την όποια μοιράζεται με τριανταχτώ έκαμμύρια ανθρώπους...

Άπομακρύνεται και πάλι.

Μά την στιγμή εκείνη ή Μαρκέλλα ξυπνά. Δεν βλέπει πια κοντά της εκείνον που την έσωσε. Σηκώνεται άπότομα. Τόν διακρίνει να φεύγει.

Άφήνει μια πονεμένη φωνή και άπλώνει ίκετευτικά τά χέρια της:

—Μη μ' εγκαταλείψετε! Μη μ' αφήσετε ολόμοναχη!

Εκείνος δεν καταλαβαίνει τά λόγια αυτά μά ή χειρονομία που τά συνοδεύει είναι τόσο έκραστική, δείχνει τόσο φανερό τρόπο, που ο Ρενέ Μαρτέλ αισθάνεται ένα σφιξιμο στην καρδιά.

—Δεν θέλει να φύγω χωρίς αυτήν... Τι να κάνω; Δεν μπορώ βέβαια να φορτωθώ αυτό τό κορίτσι, εγώ!

Εκείνη τον βλέπει διστακτικό και μένει στην ίδια ίκετευτική στάση. Προσπαθεί να του μιλήσει γερμανικά, συγκεντρώνει όλες τίς λέξεις που ξέρει. Την άκούει προσεκτικός, την βάζει να του επαναλάβη τά λόγια της πότε-πότε.

Με τον τρόπο αυτό, σιγά-σιγά, άλλολοβήθουμένοι, μαντεύουν ο ένας τον άλλο.

—Θέλω να φύγω μαζί σας, λέγει εκείνη, νάρθω στη Γαλλία. Άφού κι' εσείς εκεί πηγαίνετε, τί σας πειράζει νάχετε μια σύντροφο;

Της δίνει να καταλάβη ότι διατρέχει τόν κίνδυνο να τον καταδιώξουν και να

τον συλλάβουν. Και τού άπαντά ότι κι' εκείνη επίσης διατρέχει κινδύνον άφού πριν από λίγο άκόμα έπεχείρησαν να την δολοφονήσουν.

—Μά τι πηγαίνετε να κάνετε στη Γαλλία;

—Νά ξαναβρω τη μητέρα μου! άπάντησε εκείνη όταν κατάλαβε τι την ρωτούσε.

Οι συνομιλίες αυτές άντηλλάσσοντο ύστερα από άρκετής ώρας σιωπή κατά τό διάστημα της όποιας ή Μαρκέλλα προσπαθούσε να βρή τίς λέξεις που ήθελε. Πότε-πότε της υπέβαλλε ο ίδιος τίς λέξεις αυτές μαντεύοντας τη σκέψη της. Έτσι όμως περνούσε ή ώρα.

Ο Ρενέ Μαρτέλ κύτταξε τό ρολόϊ του.

—Τρεις ή ώρα!

Και της έδειξε τον ούρανό όπου τ' άστρα άρχισαν ήδη να χλωμαίζουν. Η αύγη πλησίαζε. Σε μια ώρα θά είχε ξημε-

ρώσει έντελώς.

Τότε αισθάνθηκε έναν τελευταίο διαταγμό τον όποίο κατένκησε γρήγορα.

—Ότι είχα να γίνη άς γίνη, είπε. Ο Θεός άς βοηθήσει.

Κι' έτεινε τό χέρι του στη Μαρκέλλα μ' ένα χαμόγελο. Δεν συνώδευσε την χειρονομία αυτή με καμμία λέξη. Ήταν άρκετά εύλογη.

Η Μαρκέλλα ρίχνεται στο χέρι αυτό και τό σφίγγει μέσα στο δικό της. Ύστερα με μια κίνηση γεμάτη χάρη, γεμάτη παιδιαστική άφέλεια φέρνει τό χέρι αυτό στην καρδιά της που χτυπά γρήγορα-γρήγορα.

Εκείνος τραβά τό χέρι του, νιώθοντας όλοένα περισσότερη ταραχή.

—Δεν ξέρω τι έπαθες Ρενέ Μαρτέλ, λείει στον έαυτό του, μά θάθελα να με κρεμάσουν αν σέ ξαναείδα ποτέ έτσι ταραγμένο!...

Η Μαρκέλλα άρχισε να περπατά, ύποχρεώνοντάς τον να την ακολουθήσει.

Επί μια ώρα περπατούν μέσα στο δάσος. Ο Ρενέ ξέρει τον δρόμο και κανονίζει την πορεία του. Η μέρα άνατέλλει γαλήνια.

Όταν οι άνθρωποι του χωριού Τάουφλιτς, τό πρωί, έρεύνησαν κατά μήκος του Βάρτ, υπό την οδηγία του κόμητος Γκοντεφρουά, δεν βρήκαν κανένα. Δυο-τρεις μονάχα ε— αυτούς που μήκαν με-

Δεν είχατε τίποτα άλλο να μου διηγηθήτε άκόμα, μη διστάσετε...

σα στο δάσος είδαν τὰ υπολείμματα της φωτιάς που είχε θερμάνει τὸν Ρενέ Μαρτέλ καὶ τὴν Μαρκέλλα. Μὰ οὐτε πέρασαν κἀν ἀπὸ τὸ μυαλό τους ἡ ὑπόψια ὅτι ἐκεῖνη που ζητοῦσαν είχε καταφύγει ἐκεῖ.

Οἱ δυὸ νέοι περπάτησαν ὥς τὸ μεσημέρι. Ὑστερα στάθηκαν, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Ἐνα ρυάκι κυλοῦσε δίπλα. Τὸ νερό του ἦταν καθάριο σὰν κρύσταλλο κι' ἔσβηνε τὴ δίψα τους.

— Στὴν ὑγεία σας, δεσποίνις, εἶχε πῆ ὁ Μαρτέλ, δείχνοντας τὸ ρυάκι. Ἐγὼ θὰ πιῶ μετὰ ἀπὸ σᾶς, ἀν... μείνῃ ἐννοεῖται.

Ἐκεῖνη εἶχε ἐξαπλωθῇ κατὰ μῆκος τῆς ὁχθῆς καὶ γέμισε τὰ χέρια της. Ἦπτε μὲ ἀπληστία, βρέχοντας ὅλο τὸ πρόσωπό της. Ὑστερα, παίρνοντας πάλι νερό, ἔτεινε στὰ χεῖλῃ τοῦ Ρενέ τὸ ρόδινο κύπελλο τῶν δυὸ ἐνωμένων χεριῶν της.

— Ἀσφαλῶς θὰ μὲ κάνῃ νὰ χάσω τὰ μυαλά μου τὸ παιδί αὐτό, ψιθύρισε ἐκεῖνος.

Ἦπτε, καὶ ὅταν τὸ νερό τελείωσε, τὰ χεῖλῃ του συνήντησαν τὴν παλάμη τῶν χεριῶν καὶ ἀσυναίσθητα ἀφῆσαν ἐκεῖ ἕνα φύλλμα. Ὑστερα τραβήχτηκε, λίγο παραγμένος.

Ἡ Μαρκέλλα γελοῦσε σὰν παιδί. Καμμιὰ σκέψη ἔρωτος δὲν εἶχε ταραξεί ποτὲ τὴν παρθενικὴ ψυχὴ της.

Εἶχαν ἀρχίσει νὰ πεινοῦν πολὺ. Τώρα ποὺ εἶχαν σβῆσει τὴ δίψα τους, ἡ πείνα παρουσιαζόταν ἐντονιώτερη. Ὅχι πολὺ μακριὰ τους, φαινόταν ἡ στέγη μιᾶς ἀγρεπαύλεως. Ἐκεῖ, ἀσφαλῶς, θὰ τοὺς ἔδιναν κάτι νὰ φάιν.

Ἡ Μαρκέλλα εἶχε λίγα χρήματα. Ἡ δερμάτινη τσάντα ὅπου τὰ εἶχε κλείσει δὲν εἶχε πέσει εὐτυχῶς στὸν ποταμό.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στὸν Ρενέ Μαρτέλ.

Ἔτσι θὰ εἶχαν νὰ πληρώσουν ὅτι χρειάζονταν.

Μολαταῦτα ὁ Ρενέ ἔκρινε ὅτι θάταν φρόνιμο νὰ μὴ ἀποταθοῦν στὴν ἀπομονωμένη αὐτὴ ἀγρεπαύλη, ὅπου ἡ παρουσία τους θὰ γινόταν αἰσθητὴ. Μαντεύοντας ὅτι θὰ τὸν κατεδίωκαν, ἤθελε νὰ ἐξαφανιστῇ τὰ ἴχνη του.

Ἔδωσε στὴν Μαρκέλλα νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἀκόμα.

Καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους. Ἡ Μαρκέλλα ἦταν κουρασμένη μὰ τὸν ἀκολουθῆσε ὑπάκουη ἐνῶ ἕνα θαρραλέο χαμόγελο πλανιόταν στὰ χεῖλῃ της.

Στὶς τρεῖς ἔφθασαν στὸ Γκεσγάου, μιὰ πόλη εἰκοσι χιλιάδων κατοίκων ἐπάνω στὸν ποταμό Ὀντερ. Βρῆκαν δυὸ δωμάτια σ' ἕνα φτωχικὸ ξενοδοχεῖο.

Δὲν κατέβηκαν καθόλου στὸ ρεστοράν. Εἶχαν ἀγοράσει ψωμὶ καὶ κεράσια καὶ ἔκαναν λιτὸ γεῦμα ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο.

Τὸ ταξίδι τους ὥς τὴ Γαλλία θὰ διαρκούσε πολλὴν καιρὸ. Ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν οἰκονομίες.

Ὅταν θὰ μπορούσαν θάπαιρναν τὸν σιδηρόδρομο, μὰ τὰ χρήματά τους ἦταν λίγα. Ἐπρεπε ἡ νὰ βροῦν δουλειὰ ἢ νὰ ζητιανεύουν στὸ δρόμο.

Ὅσο γιὰ δουλειὰ, τὸ πρᾶγμα καταντοῦσε ἀδύνατο γιὰτὶ τώρα μὲ τὸν πόλεμο ὅλα τὰ ἐργοστάσια ἔκλειναν καθὼς οἱ ἄνδρες κατετάσσοντο στὸν στρατό.

Τὸ καλύτερο ἦταν λοιπὸν νὰ πηγαίνουν σιγά-σιγά, προσπαθώντας νὰ περνοῦν ὅπως-ὅπως.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ο ΡΟΛΑΝ ΝΤΟΡΖΕΛΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ

Ὁ Σύλλογος Διανοουμένων τῆς Γαλλίας πρόκειται νὰ ἐορτάσῃ τὸν μῆνα αὐτὸν τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ περιήμου συγγραφέως τῶν «Ἐυλινδών Σταυρῶν» Ρολάν Ντορζέλ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες δημοσιεύουν μερικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Ντορζέλ, ἐνδεικτικὰ τοῦ χιούμορ καὶ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ γάλλου συγγραφέως.

Στὰ νεανικά του χρόνια ὁ Ντορζέλ ἐγνώρισε, ὅπως καὶ τόσο ἄλλοι συγγραφεῖς «φθασμένοι» σήμερα, τὰ ἀδιάκοπα διαβήματα καὶ τὴς ἐπισκέψεως στοὺς ἐκδοτικούς οἴκους καὶ στὶς ἐφημερίδες γιὰ νὰ πιασάρῃ καὶ ἕνα χειρόγραφο. Καὶ πολλές φορές ἀκούσε τὴν συνηθισμένη ἀπάντησι: «Ὁ κ. Χ. δὲν εἶναι ἐξω, ἔφυγε ἤδη, δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμα... κ.τ.λ.»

Μὰ ὁ Ντορζέλ βρῆκε ἕνα εὐφύεστα-το κόλπο γιὰ νὰ καταλάβῃ ἂν αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔλεγαν ἦταν ἀλήθεια:

Ἄφηνε ἕνα γράμμα γιὰ τὸν διευθυντὴ ἢ τὸν ἀρχισυντάκτη ποὺ τὸ εἶχε ἀπὸ πρῶν ἔτοιμο καὶ τῷ δίδει στὸν κλητῆρα γιὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ξαναγύριζε καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δοθῇ πῶς τὸ γράμμα γιὰ νὰ προσθεῖν κάτι.

Ὅταν τοῦ ἔδιναν ἀνέπαφῃ τὴν ἐπιστολή, ὁ Ντορζέλ πειθόταν ὅτι πράγματι ὁ ἀποδέκτης της δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὅταν, ἀντιθέτως, ὁ κλητῆρ ἐπέστρεφε τὴν ἐπιστολὴ χωρὶς φάκελλο ἢ σ' ἕναν κανούργιο φάκελλο ἢ ἀπλούστερα ἀπαντοῦσε, ἀποφασισμένος ὅτι δὲν τὴν εὗρισκε πᾶνω στὸ γραφεῖο, ὁ Ντορζέλ καταλάβαινε ὅτι τοῦ ἔλεγαν ψέμματα καὶ ὅτι ἦταν περιττὸν νὰ ξαναπεράσῃ.

□ □

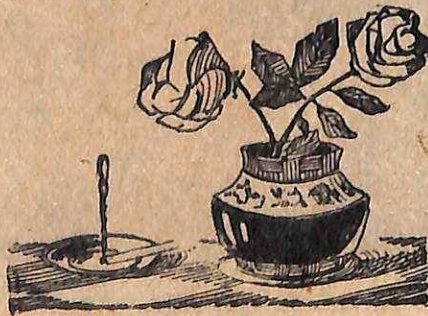
Μιὰ μέρα ὁ Ντορζέλ ἐπισκέφθη σοβαρώτατα τέσσερις διασημους γιατροὺς γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν. Τὸς εἶπε ὅτι ἐννοῖθε κάτι στὸ στομάχι του «σὰν νὰ σπαρταροῦσε μέσα ἕνα ψάρι». Οἱ τέσσερις γιατροὶ τὸν ἐξήτασαν καὶ ἔκαναν ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς διαφορετικὴ διάγνωση, γράφοντας συγχρόνως τὰ πῶς διαφορετικὰ φάρμακα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ντορζέλ πού ἦταν περίφημος στὴν ὑγεία του γέλοῦσε μὲ τὴν καρδιά του.

□ □

Ἄλλη φορὰ πάλι ἐπισκέφθη ὅλα τὰ σπίτια τοῦ Παρισιῦ ποὺ νοικιάζονταν ἐξηγώντας στοὺς ἰδιοκτῆτες ὅτι εἶχε... ὁ κτὼ παιδιά! Φυσικὰ, ὅπως ἦταν ἐπόμε-νο, τὸν ἐδιώχναν ἀπὸ παντοῦ.

Κι' ὁ Ντορζέλ διασκέδαζε μὲ τὴν ἀγανάκτησή του σὰν παιδάκι...

Τὰ ἀστεῖα τῶν στίβων

ΠΡΟΚΟΜΕΝΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

Ὁ Πολωνὸς πυγμάχος Κρζεμένσκυ, ἐκ-με ἕνα κατόρθωμα πολὺ λίγο συνηθισμένο στὰ ἀθλητικὰ χρονικά.

Κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς «μάτς» στὴν Βαρσοβία ἔθεσε τὸν ἀντίπαλό του ἐκτὸς μάχης. Ἀλλὰ αὐτὸ καὶ μόνο δὲν ἦταν τὸ κατόρθωμα. Ἀκούστε τὰ παρακάτω:

Ἀμέσως μετὰ τὴν νίκη του ὁ Κρζεμένσκυ δὲν περίμενε νὰ δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του ποὺ ἤθελαν ἐπὶ πλέον νὰ πανηγυρίσουν τὸ γεγονός μὲ ἕνα φιλικὸ σουπὲ, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ντυθῇ καὶ σὲ λίγο ἔλεγε στοὺς φίλους του:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ δεχτώ. Μὲ περιμένουν...

— Ἐὰ δά, θὰ στεῖλῃς ἕνα σημείωμα καὶ θὰ δικαιολογηθῇς... Δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ πᾶς νὰ κάμῃς τώρα. Πρέπει νὰ ἐορτάσωμε τὴν νίκη σου.

— Μὰ ἀφοῦ σᾶς λέγω πῶς μὲ περιμένουν! Πρόκειται ἄλλωστε γιὰ κάτι ποὺ θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ ὅλους.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο, ἄφησε τοὺς φίλους του καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

Σὲ λίγο βρισκόταν στὸ ἀεροδρόμιο, πηδούσε σ' ἕνα ἀεροπλάνο καὶ σὲ δυὸ ὥρες ἔφθανε σὲ μιὰ ἄλλη πόλη γιὰ νὰ πάρῃ μέρος σ' ἕνα δεύτερο μάτς, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναλάβει ὑποχρέωση. Ἦταν ἡ ἐκπλήξῃ πὺ τοὺς ἐτοίμαζε.

Καὶ ἔφθανε ἀκριβῶς στὴν ὥρα του. Γδύθηκε ἀμέσως, πήδηξε στὸ «ρίγκ» καὶ ὁ ἀγὼν ἀρχίζε γιὰ νὰ τελειώσῃ σὲ λίγο μὲ τὴν νίκη πάλι τοῦ Κρζεμένσκυ μὲ «νὸκ αουτ»!

Περὶ τοῦ νὰ ληθῇ ὅτι τὸ γλέντι ἔγινε μιὰ ἄλλη μέρα, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν φίλων τοῦ τρομεροῦ πυγμάχου.

□ □

ΘΑΠΑΕΝΕ ΚΑΛΤΣΕΣ...

Ὁ Γάλλος πρωταθλητὴς Ζὰν Ταρίς, ἡ αν, μικρὸς, ἕνα πολὺ ἀδύνατο καὶ ἀσθενικὸ παιδί. Ἡ μαμὰ του τὸν πρῶσεχε τόσο ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε καλὰ καλὰ οὔτε στὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς νὰ πάγῃ. Κάποτε ὁ Ταρίς ἤν ἐπεισε, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ παίξῃ μὲ τοὺς φίλους του λίγο ράγκμπυ. Ἡ ἀνύμνη μαμὰ ἔθεσε ὥς ὅρον νὰ παραστῇ καὶ αὐτὴ στὸ «μάτς».

Ἡ συνάντησις ἔγινε, ἀλλὰ κατὰ κακίαν τοῦ τύχῃ ὁ μικρὸς τραυματίσθηκε ἐλαφρὰ ἀπὸ ἕνα παίκτη.

— Δὲν ἔχει πιά ράγκμπυ τοῦ εἶπε τότε ἡ μητέρα.

Μετὰ κάμποσο καιρὸ ὁ Ταρίς, παρακαλεῖ τὴν μητέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ παίξῃ τουλάχιστον λίγο φουτμπῶλ.

Ἡ μαμὰ καὶ πάλι ὑποχωρεῖ ἀλλὰ μὲ τὸν ἴδιο ὅρο.

Ἡ ἴδια ὁμως τύχη καὶ ἐδῶ. Πάλι ἕνα μικρὸ δυστύχημα, πάλι τὰ ἴδια λόγια ἀπὸ τὴν μαμὰ.

Καὶ ὁμως, τὸ ἀσθενικὸ, τὸ εὐθραστο αὐτὸ πλασματάκι, κατῳρῶσε, μ' ὅλες τὶς μητρικὲς ἀνησυχίες, νὰ γίνῃ ἕνας πρωταθλητὴς στὸ κολύμβι. Ἀπέτυχε δὲλ. στὴ ἔκρη γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ πανηγυρικῶς στὴ θάλασσα.

Κάποτε, ὅταν τοῦ θύμιζαν τὴν ἀντιπαθὴ αὐστηρότητα τῆς μητέρας του, ἔλεγε:

— Ἐντυχῶς, ὅτι δὲν παρέστη ποτὲ σ' ἕνα μάτς «νὸκ-αουτ», διαφορετικὰ θὰ ἔπλεκα τώρα στὸ σπίτι καλτσές!

Τὸ κορίτσι με τὶς γαρδένιες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΠΙΑ ΡΙΜΙΝΙ

Προσοχή! Γυρίζουμε.

Ὁ σκηνοθέτης Λάντο Λάρρι δίνει διαταγὲς δεξιά κι' ἀριστερά. Τὰ στούντιο τῆς «Ἀρτε» γυρίζουν τὸ νέο μεγάλο φιλμ τῆς Πλούμα Τούφ «Τὸ κορίτσι με τὶς γαρδένιες».

Ὁ σκηνοθέτης Λάρρι εἶναι ἐκνευρισμένος γιὰ τὶς υπερβολικὲς καὶ ἐξωφρενικὲς ἰδιότητες τῆς Πλούμα, στὶς ὁποῖες ὑποχρεοῦνται νὰ ὑπακούῃ μέχρι κεραίας γιὰτὶ ὁ φίλος τῆς Πλούμα Μαρτσέλλο Ντουσέλι εἶναι ὁ χρηματοδότης τῆς ταινίας. Ἡ Πλούμα ἐπαφελεῖται τῆς εὐκαιρίας νὰ εἶναι πὺ τυρρανική ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

Τὸ γύρισμα ἄρχισε ἤδη. Ἡ Πλούμα ντυμένη μὲ μιὰ ὑπέροχη τουαλέττα μὲ οὐρὰ κάθεται μπροστὰ στὴν φωτιά καὶ διαβάζει ἕνα γράμμα. Ἐνα μπουκέτο γαρδένιες στολίζουν τὸ ντεκολτέ της. Εἶναι πραγματικὰ πολὺ ὁμορφη. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς βλέπει ἕνα πινάκα τοῦ Ραφαήλ.

Ἐξαφνα συμβαίνει κάτι ἀπρόοπτο: μιὰ σπῖθα ἀπὸ τὸ τζάκι πέφτει στὴν οὐρὰ τοῦ φορέματος. Πρὶν προφθάσῃ κανεὶς νὰ κινηθῇ οἱ φλόγες περικυκλῶνουν τὴν πρωταγωνίστρια. Ἐπακολουθεῖ πανικὸς, φωνῆς, φασαρία. Καὶ μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ποὺ σβύνει σὰν ἕνα μακρυνὸ οὐρλιασμα.

□ □

Ἡ Λουίζα Σαλμπέτι, ἡ σωσίας τῆς Πλούμα Τούφ, ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦν πάντα στὶς ἐπικίνδυνες σκηνὲς τοῦ φιλμ, ὑπὸτε ἀντικαθιστᾷ τὴν πρωταγωνίστρια, ἐτοιμάζει τὸ λιτὸ φαγητὸ τῆς στὴν κουζίνα. Σκέπτεται ὅτι θὰ μείνῃ σ' ὅλη τῆς τῆ ζωὴ ἄσημη καὶ ἀγνωστὴ καὶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ἡ ἠθοποιὸς ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ ἀφηνιασμένο ἄλγο, ποὺ βυθίζεται στὸν ποταμό, ποὺ χορεύει στὴν ἄκρη μιᾶς ταρατσᾶς δὲν εἶναι ἡ Πλούμα Τούφ, ἀλλὰ ἡ «ὑποκαταστάτρια» τῆς Λουίζα Σαλμπέτι.

Ἡ πόρτα κτυπᾷ δυνατὰ καὶ ἡ Λουίζα βλέπει κατὰπληκτὴ τὸν σκηνοθέτη Λάντο Λάρρι καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς «Ἀρτε» Τζούλιο Τάντι.

Φαίνονται ἀνήσυχοι. Πρῶτος μιλά ὁ Λάρρι χαμηλόφωνα:

— Ἐμοῦθα ὅτι θαρρήκες πιά νὰ «ντουμπλάρῃς» τὴν Πλούμα. Θέλεις μικροῦλα, νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃς στὸ «Κορίτσι με τὶς γαρδένιες»;

— Ἐχете πάλι καμμιὰ «ἐπικίνδυνη» σκηνή; ρωτᾷ ἐκεῖνη μὲ κάποια πίκρα.

— Ὅχι. Δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Σὲ ρωτᾷμε ἂν θέλῃς νὰ «γυρίσῃς» ἐσὺ, ὅλο τὸ ρόλο τῆς Πλούμα.

Ἐὰ τοὺς παράτησε σύζυλους ἡ Πλούμα σκέφτεται ἡ Λουίζα καὶ γελᾷ δυνατὰ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι μιμεῖται ἀκριβῶς τὸ ἀναιδὲς γέλιο τῆς Πλούμα. Συνηθισε τόσο πολὺ νὰ τὴν μιμείται σὲ ὅλα...

— Ἐχεις ἀκόμη καὶ τὸ γέλιο τῆς! φωνάζει ὁ Τάντι ἐνθουσιασμένος.

— Ἐχω εἰδικευθῇ σ' αὐτό! χαμογελά ἐκεῖνη.

Καὶ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ τους μὲ μιὰ περήφανη πόζα, ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ μισοκλείνοντας τὰ μά-

τια ἀπαράλλαχτα σὰν τὴν Πλούμα.

— Μπράβο! μπράβο! περίφημα! φωνάζουν κι' οἱ δυὸ ἄνδρες. Θὰ θριαμβεύσετε, σᾶς τὸ ἐγγυώμεθα. Ἀσυναίσθητα, τῆς μιλοῦν κιόλας στὸν πληθυντικὸ.

— Τί θὰ πῇ ὁμως ἡ Πλούμα Τούφ; ρωτᾷ ἡ Λουίζα.

Αὐτὴ τῇ φορὰ ἀπαντᾷ ὁ Λάρρι διαστικά:

— Ἐσεῖς δὲν ξέρετε τί συνέβη, μικροῦλα μου. Χθὲς τὸ βράδυ καθὼς γυρίζαμε τὴ δεύτερη σκηνή, τὸ φόρεμα τῆς Πλούμα πήρε φωτιά. Οἱ φλόγες

Εἶναι πραγματικὰ πολὺ ὁμορφη.

τὴν περικύκλωσαν ἀμέσως. Τὴν πήγαμε στὴν κλινικὴ τὴν ἴδια στιγμὴ μὰ... Δύστασε ἕνα λεπτό. Ὑστερα συνέχισε:

— Πρέπει νὰ μὲ καταλάβετε. Κι' ὅλοι, καὶ ὁ Μαρτσέλλο θαρροῦν ὅτι δὲν ὑπέστη παρὰ ἕνα ἀσήμαντο τσουρούφι-σμα ἀπὸ τὶς φλόγες. Κανεὶς δὲν ξέρει ὅτι τρελλάθηκε ἀπὸ τὸν κλονισμό καὶ τὰ ἐγκοιμᾶται καὶ ὅτι βρίσκεται τώρα σὲ φρενολογικὴ κλινικὴ. Ἀκούστε με, Λουίζα. Πρέπει νὰ τελειώσουμε τὸ φιλμ. Μὰς κόστισε ἑκατομμύρια. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευθῇ τίποτα ὁ Μαρτσέλλο Ντουσέλι ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ κυριώτερος μέτοχος τῆς εταιρίας μας.

Ἡ Λουίζα σιωποῦσε. Δυὸ δάκρυα ἔλαμπαν στὰ μάτια της.

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσουμε τώρα στὸ σπίτι της. Θὰ σᾶς μπαντάρουν ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο μιὰ δυὸ μέρες καὶ δὲν θὰ δεχθῇτε καμμιὰ ἐπίσκεψη. Θὰ ποῦμε ὅτι σᾶς ἀπηγόρευσε νὰ μιλάτε πολὺ...

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι ἐγὼ, ὄχι μιὰ ἄλλη... Καὶ πῶς θὰ ἐξαπατήσω τὸν Ντουσέλι... Δὲν πρέπει... Δὲν μπορῶ...

— Ἀνοήσιες! φώναξε ὁ Λάρρι. Ὅλη ἡ ζωὴ εἶναι ψεύτικη, γεμάτη ὑποκρισίες. Ὅλα εἶναι ψεύτικα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν ὥς τὰ ψεύτικα τσίνοῦρα. Μοιάζετε τρομερὰ τὴν Πλούμα Τούφ. Κι' ἔπειτα οἱ γυναῖκες ξέρουν καὶ διαισθάνονται πῶς πρέπει νὰ φερθοῦν.

□ □

Ἡ Λουίζα ἔτρεμε τὴν πρώτη μέρα ποὺ δέχθηκε τὸν Μαρτσέλλο ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι. Ἐτρεξε καὶ κῆσες κοντὰ τῆς ἀναζητώντας τὰ μάτια τῆς ποὺ χαμῆλωναν. Ἔτσι ἀβασφῇ τοῦ φαινόταν πὺ μικρή, σὰν ἕνα παιδάκι.

— Εἰσθε πὺ ὁμορφη ἀκόμη Πλούμα! εἶπε ἐκεῖνος παραγμένος.

Ἡ Λουίζα χαμογέλασε τρυφερά.

— Μὴν μιλάτε! Δὲν πρέπει νὰ μιλάτε! Δὲν πρέπει νὰ μιλάτε! φώναξε ὁ Λάρρι εισορμώντας στὸ δωμάτιο. Πλούμα, σᾶς παρακαλῶ! Ἀφοῦ σᾶς τὸ ἀπηγόρευσε οἱ γιανοί.

Ὑστερα ἀπὸ δέκα μέρες συνεχίσθη-κε τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ. Ἡ Λουίζα μὴ ἦκε στὸ στούντιο κυρίαρχα καὶ θριαμβευτικὰ. Ἡ δουλειὰ ἦταν πολλή. Κι' ὅταν ὁ Μαρτσέλλο ἐρχόταν νὰ τὴν δῇ πάντα βρισκόταν μπροστὰ κι' ὁ Λάρρι ποὺ τοῦ ἔλεγε:

— Ὅταν θὰ τελειώσουμε τὴν ταινία ἡ Πλούμα θὰ εἶναι ὅλη στὴ διάθεσή σας. Τώρα ἔχει δουλειὰ...

Κι' ὅλοι ἀποροῦσαν πῶς ἡ Πλούμα Τούφ, εἶχε ἀλλάξει ὕστερα ἀπὸ τὸ δυστύχημα. Ἦταν ἀκόμα πὺ ὁμορφη μὰ δὲν ἦταν πιά καθόλου περήφανη, ἐγωίστρια, ἰδιότροπη.

Ἡ Λουίζα ὁμως ὑπέφερε μυστικά. Τὴν εἶχε ταραξεί μιὰ φράση τοῦ Μαρτσέλλο:

— Χαμηλώστε ἀκόμη τὰ μάτια σας. Ἔτσι ἦσαν στὴν πρώτη φορὰ ποὺ σᾶς συνήντησα στὴν «Ἀρτε». Πρώτα: «Ποῖα εἶναι ἐκεῖνη;». Καὶ μοῦ εἶπαν: «Ἡ Πλούμα Τούφ». Φοροῦσατε ἕνα φορεματάκι λευκὸ καὶ γαλάζιο...

(Μὰ τότε ἤμουν ἐγὼ, αὐτὴ ποὺ λέει, ὄχι ἡ Πλούμα! σκέφτεται ἡ Λουίζα).

— Ζήτησα νὰ σᾶς γνωρίσω! συνέχισε ὁ Μαρτσέλλο. Σᾶς βρῆκα ὑπερήφανη, ἄρκετα διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ κορίτσακι ποὺ εἶχα δῇ. Θὰ σᾶς ἤθελα πὺ ταπεινὴ λίγο... Νά, ὅπως εἶσθε τώρα...

Καὶ ἡ Λουίζα σκεφτόταν ἀδιάκοπα τὰ λόγια αὐτά.

□ □

Ἡ πρεμιέρα τοῦ «Κοριτσιῶν με τὶς γαρδένιες», ὑπῆρξε ἕνας θρίαμβος. Μετὰ τὴν παραστάση ὁ Μαρτσέλλο περιέμενε τὴν Λουίζα μὲ τ' αὐτοκίνητό του στὴν ἐξοδο:

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 403)

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ένας σοφός θεοδιδάσκων ότι η γενεά μας έχει αυτιά μεγαλειότερα από την περσική σμένη και ότι οι γενεές που θα μας διαδεχθούν, θα έχουν ακόμη μεγαλιότερα αυτιά. Αυτό λέγει—συμβαίνει γιατί οι θόρυβοι σήμερα είναι πολύ πιο περισσότεροι παρά άλλοτε.

Το όνομα ούρανοξυστης που δίδεται στα οικοδομικά μεγαθήρια, στην 'Αμερική, δεν είναι διόλου κανένας μεδόνος νεολογισμός. Είναι απλούστατα παρμένο από την ναυτική ορολογία. Οι ναυτικοί ονομάζουν ούρανοξυστη ένα συμπληρωματικό πανί που ύψωνεται στο ανώτατο μέρος του ιστού.

Οι πιο εύκλειστοι μύς του ανθρώπινου σώματος, είναι οι μύς που υπάρχουν στα όργανα του λόγου. Μπορούν να κάνουν 1500 κινήσεις στο λεπτό άκρο... και στους βραδύγλωσσους. Γιατί αν αυτοί δεν μιλούσαν γρήγορα, οι μύς των ώμων είναι ακίνητοι. Κινούνται και... αμίλητα

Το νιάουρισμα της γάτας είναι ή φωνή της, λένουν οι ξοολόγοι, αλλά και το ρουχαλιτό της... είναι το τραγουδί της. Πραγματικά, ένας φυσιοδίφης ανέκλυψε ότι το ρουχαλιτό αυτό το ρουθούνημα της γάτας γίνεται κατά τρόπο ανάλογο με το τραγουδί μας. "Αν θέλετε τον πιστεύετε.

Οι Βουλές των Κοινοτήτων, στο Λονδίνο, υπάρχει ένα θεωρείο για τους επισκέπτες, που λέγεται «ή στοά των διακεκριμένων Ξένων». Μόνο οι βασιλείς της 'Αγγλίας δεν επιτρέπεται να μπει στο θεωρείο αυτό. Και αυτό... για να μη ταράσσονται οι γρήγοροι όταν μιλούν.

Η γνωστή χειρονομία που κάναμε όταν χασμουριόμαστε, δεν είναι απλώς ένδειξη καλής ανατροφής. Επιστεθετο ότι όταν ανοίξει κανείς το στόμα του και το άφηση απροσχετίστο, μπλαινουν μέσα τα κακά πνεύματα. Γι' αυτό, βάζουμε μπροστά το χέρι μας, για να τα εμποδίσουμε.

Οι πάχουν τρία γεωγραφικά σημεία στην γη πού, επειδή έχουν ανακαλυφθεί την ημέρα του Πάσχα πήραν το όνομά τους: Πράτο είναι η γνωστή μας νήσος του Πάσχα, που βρίσκεται στον Νότιο Ειρηνικό, έπειτα η κοιλάδα του Πάσχα, στην 'Αμερική και τέλος το όρος του Πάσχα.

Είστε γιατί μεταχειρίζονται τον χρόνο για την κατασκευή τεχνητών δοντιών; Για πολλούς λόγους: πρώτα-πρώτα είναι αναλλοίωτος, δεν τον προσβάλλουν τα όξια του στόματος, είναι αμετάβλητος στο κρύο και στη ζέση, παρέχει απόλυτη ασφάλεια κατά της δηλητηριάσεως.

Οι «ακαπλώτοι» ως χαρούν, ένας Γερμανός σοφός λέγει ότι δεν χρειάζεται διόλου το καπέλο στον άνθρωπο. Η φύσις προίκισε το κεφάλι με τα μαλλιά για να το προφυλάξει ακριβώς από τα διάφορα δυσάρεστα. Το καπέλο είναι ή οικτρά επιβίωση της αρχαίας πολεμικής κούρας.

Τζιν Χάρλουου

Καταγωγή.— Η Τζιν Χάρλουου γεννήθηκε στο Κάνσας. Σίτυ της 'Αμερικής στις 3 Μαρτίου. Το πραγματικό της όνομα είναι Χάρλιν Κάρπεντερ.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Ύψος: 1,57 μ. Βάρος: 50 κιλά. Μάτια: γκριζογάλανα. Μαλλιά: ξανθά πλατινέ των οποίων λανάρισε τη μόδα. Έφέτος όμως τάβαφε καστανά. Λατρεύει τη μουσική. Έχει δυο περιφημούς σκύλλους. Κάνει συλλογή δίσκων γραμοφώνου! Οδηγεί μόνη της το αυτοκίνητό της. Κάνει ίπασσία κάθε πρωί. Διαβάει πολύ. Παίζει γκολφ και τένις. Κολυμπά. Μακιγιάρεται ελάχιστα όταν δεν «γυρίζει». Φορεί μαύρα ταγιέρ. Το βράδυ φορεί σχεδόν πάντοτε λευκές τουαλέτες. Μιλά πολύ άργά, πολύ ήρεμα. Συγγράφει ρομάντσα και τα δακτυλογραφεί μόνη της. Παντρεύτηκε τρεις φορές με και στους τρεις γάμους της στάθηκε άτυχη. Χαρίζει για πρώτη φορά σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων. Παντρεύεται ύστερα τον σκηνοθέτη Πάβλ Μπέρν που αυτοκτονεί δυο μήνες μετά τον γάμο του. Έπακολουθεί νέος γάμος με τον σκηνοθέτη Χάλ Ρόσον και νέο διαζύγιο. Διαδίδεται ότι είναι μησητευμένη με τον Ουίλλιαμ Πόονελλ.

Η ζωή της.— Έως δέκα χρόνων βρίσκεται στο Κάνσας και σπουδάζει στο κολλέγιο του Μπάρστοου. Από δέκα ως δεκατρία χρόνων ζει με τους γονείς της στην Καλιφόρνια και πηγαίνει στο παραθεριστικό του Χόλλυγουντ. Ύστερα συμπληρώνει τη μόρφωσή της στο κολλέγιο του Σικάγου. Δεκάξη χρόνων δραπέτευσε από το σπίτι της και παντρεύεται. Μία μέρα συνάντησε μια φίλη της που εργάζεται στο Στούντιο Φόξ. Καθώς περιμένει την φίλη της κάποιος ρεζισέρ την διακρίνει και της δίνει ένα συστατικό σημείωμα για τον Χάλ Ρόσον. Κάνει μια δοκιμή κι' επιτυγχάνει. Ντεμπούταρε ως πρωταγωνίστρια στους «Αγγέλους της Κολάσεως». Θρίαμβος.

Τα φίλμ της.— «Αγγέλοι της Κολάσεως», «Μυστικός πράκτωρ 8», «Ο σιδερένιος άνδρας», «Λημπίσος έχθρος», «Ξανθή πλατινέ», «Το κτήνος της πόλεως», «Κοκκινομαλούσσα», «Η ώρα της Σαίγκον», «Στην άγκυλιά του», «Γεννημένη για φιλία», «Το κορίτσι από το Μισουρί», «Κινέζικες θάλασσες», «Η σύζυγος έναντιον της γραμματέως», «Απερίσκαπτα νειάτα» κ.τ.λ.

οικοτροφεία για τα πουλιά

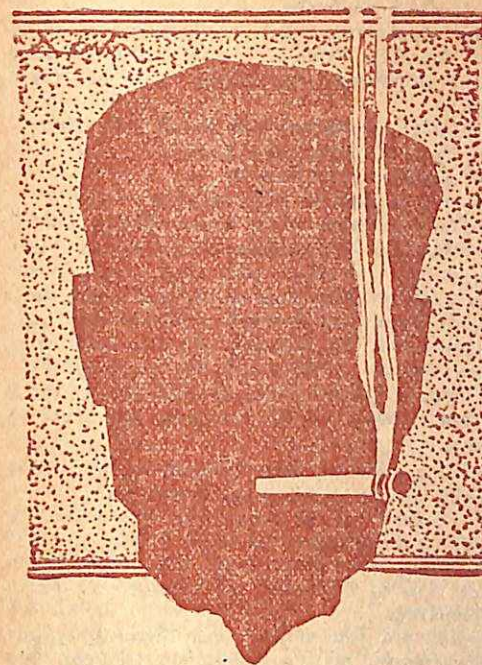
Μέσα σ' όλα τα παράξενα της 'Αμερικής υπάρχει και αυτό: το οικοτροφείο για τα πουλιά. Άπίστευτον ίσως κι' όμως αληθινό. Οι 'Αμερικανοί, λαός νέος, έχουν κάτι το παιδικό στις συνήθειές τους και στις λατρείες τους. Έτσι συνήθειες όπως η αγάπη για τα πουλιά και τα ζώα, που στην γηραιά μας Εύρώπη την θεωρούσαν αποκλειστικό σχεδόν προνόμιο των ήλιωμένων κυριών που συνεχίζουν σ' ένα πουλί την λατρεία ενός αγαπημένου προσώπου που έχασαν, ή των γεροντοκόρων που άρρωσιώνονται αίφνης σ' έναν παπαγάλο, έλλειψι άλλων καλλιτεχνών και πιστότερου συντρόφου, στην 'Αμερική καταντούν είδος μανίας με τις πιο αλλόκοτες εκδηλώσεις και προτιμήσεις. Έτσι, υπάρχουν άνθρωποι που είναι ξετρελαμένοι μ' ένα κοράκι, άλλοι με καμμία χελώνα, κι' άλλοι με κανένα... λυκόπουλο. Πολλοί έχουν ολόκληρα ιχθυοτροφεία και άλλοι πάλι τρέφουν μικρά λεονταρόπουλα.

Τι γίνεται όμως μ' όλα αυτά τα ζώα, με την μανία που έχουν οι 'Αμερικανοί να τα ξιδεύουν δέκα τρεις μήνες το χρόνο; Πού αφήνουν τα αγαπημένα τους ζώα όταν φεύγουν οι κύριοί τους σε καμμία 'Ελβετία, ή για την 'Ιαπωνία και την Σιβηρία; Επιχειρηματίκοι οι 'Αμερικανοί, φρόντισαν και γι' αυτό: ίδρυσαν... τα οικοτροφεία για ζώα. Στην Ν. 'Υόρκη π.χ. στην Μάντισον Άβενου, υπάρχει το «Βιρτζίνια Πόπς μίρενς χάουζ» («Οικοτροφείο για πουλιά της Βιργινίας Πόπς»). Μόλις μπει ο 'Ιούνιος, το «Οικοτροφείο» ανοίγει τις πόλες του! Έως τετακόσια είναι κάθε χρόνο οι τρόφιμοί του. Όλων των μεγεθών και όλων των χρωμάτων: παπαγάλοι, γαλιάνδρες, καναρίνια, κίστες, σπίνι... κοράκια και κοκκινογάβιες ακόμη. Η πιο παράξενη συναυλία ακούγεται εκεί από το πρωί. Σωστή Βαβέλ φωνών και κελαηδημάτων. Και τί στοιχίζει ή πανσιόν για το κάθε πουλί; Είναι αναλόγως το μέγεθός του και την αδιαφάνεια του. Ένας παπαγάλος αϊνής πληρώνει τρία δολάρια την εβδομάδα, ενώ τα καναρίνια μόνον ένα. Αφήνοντας τα πουλιά σας εκεί, είσθε βέβαιοι εκ των προτέρων ότι θα τα βρείτε σάα και όγια όταν θα επιστρέψετε. Διευθύντρια του ιδρύματος είναι ή μίς Χάτι Ουίλλιαμς, που είναι από ειδικασίας σχεδόν ο φύλαξ άγγελος των πτερωτών του κόσμου. Έχει τόσο πολύ ειδικευθεί και έχει γνωρίσει τόσο καλά την πελατεία της, που ξέρει όλους τους τροφοίμους με τις συνήθειες και τις ιδιοτροπίες τους.

Ανάμεσα σ' αυτούς είναι και ένας αξιόσεβαστος παπαγάλος ηλικίας σήμερα 45 ετών που χαλά τον κόσμο κάθε πρωί, φωνάζοντας: «Τόν καφέ μου! φέρε με τον καφέ μου!».

Ο Τζιν πάλι, ένα κατάμαυρο κοράκι, έχει συνηθίσει τόσο πολύ το σπίτι, που κάθε χρόνο, όταν θα ιδή τους κυριούς του, να έτοιμάζουν τις βαλίτσες των, πετά μόνος του στο Οικοτροφείο να μείνι. Η μίς Ουίλλιαμς τότε τηλεφωνεί στους κυριούς του να είναι ήσυχι για το πουλί τους.

Έκτος όμως από τα οικοτροφεία, αυτά για πουλιά υπάρχουν και άλλα για τετράποδα, και για ψάρια. Για όλα αυτά θα μιλήσουμε σε κανένα άλλο φύλλο μας.

«ΝΙΟΥ-ΚΑΣΤΑ» ΚΑΙ «ΟΑΝΤ-ΚΑΣΤΑ»

Η εύθυμία μέσα στις άπεραντες αίθουσες του αριστοκρατικού ξενοδοχείου «Νιού-Κάστλ» είχε φθάσει στο κατακόρυφο κατά τις δυο μετά τα μεσάνυχτα.

Δινόταν ο έτισιος χορός ύπέρ του ταμείου των άναπήρων πολέμου και όπως κάθε χρόνο, ο χορός αυτός είχε συγκεντρώσει φιλανθρωπούς, πατριώτες και πλουτοκράτες όχι μόνο κατοίκους του Λονδίνου αλλά και του Λίβερπουλ και του Μάντσεστερ και άλλων μεγαλουπόλεων του Ένωμένου Βασιλείου.

Οι μη κάτοικοι Λονδίνου θα παρέτειναν βέβαια την διαμονή των στην πρωτεύουσα, άλλος δυο και άλλος τρεις μέρες όσοι δε άπ' αυτούς δεν είχαν συγγενικά σπίτια για να φιλοξενηθούν, είχαν κρατήσει δωμάτια ή και διαμερίσματα του αριστοκρατικού ξενοδοχείου.

Μεταξύ των τελευταίων συγκαταλεγόταν και ο μονόχειρ πλοίαρχος του Βασιλικού Ναυτικού σερ Άρνολντ Νιόβερ, ο οποίος είχε χάσει το δεξί του χέρι στην ναυμαχία του Σκαγεράνη.

Μεσόκοπος, μόλις πενήντα χρόνων, φημιζόταν για τον εύθυμο χαρακτήρα του, τον αλτρονισμό του, την κολοσσιαία περιουσία του και προ πάντων... για την νεότητα της γυναίκας του, μιας πραγματικής κηλόνης ηλικίας μόλις είκοσι χρόνων, της λαίδης Ρούθ Ντόβερ, πρώην δακτυλογράφου στο Υπουργείο των Ναυτικών.

Ο ένδοξος πλοίαρχος την είχε δει προ χρόνων στο έργογείο, την έρωτεύθηκε τρελλά και παρά την κολοσσιαία διαφορά της ηλικίας του την έκανε γυναίκα του.

Κολοσσιαία διαφορά ηλικίας αλλά και κολοσσιαία διαφορά περιουσίας είχαν οι κακές οι γλώσσες που παρηκολούθησαν την γαμήλια τελετή.

Όστόσο, ο εύθυμος μονόχειρ άδαφωρόντας για το τί έλεγαν οι άσοπνοδι φίλοι του δεν κιντήζε άλλο από την εύτυχία του και την εύτυχία εκείνης την όποιαν τόσο θαρραλέα είχε κάνει σύζυγό του.

Κάθε άλλο παρά ζηλότυπος δεν άφηνα κοσμική συγκέντρωση, χοροσπερίδα, πρώτη θεατρικού έργου και, φυσικά, δεν ήσασ λίγιοι οι θαυμαστές εκείνοι που περιτριγύριζαν την ώραία γυναίκα του.

Πρωτοφανή άποτυπώματα

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Κατά τις δυο το πρωί, ή λαίδη Ρούθ Ντόβερ χόρευε μ' ένα ψηλό και συμπαθητικό νέο μ' αθλητικό παράστημα, ο οποίος, χορεύοντας την, της ψιθύριζε ποιός ξέρει τί και την έκανε να χάνη τα όριά της από τα γέλια.

Στο τέλος του χορού εκείνος την συνώδεψε στον μουφέ όπου της πρόσφερε ένα άναψυκτικό και κατόπιν στο σεπαρέ του πόκερ όπου χαρτόπαιζε ο μονόχειρ σύζυγός της.

Βγαίνοντας από το σεπαρέ του πόκερ, ο νέος ένωισεν ένα χέρι να περνά στο μπράτσο του. Στράφηκε ξαφνιασμένος κι' άμέσως άφησεν ένα άθώο γέλιο άντικρύζοντας έναν άντρα άκαθόριστης ηλικίας, ροδοκόκκινο και παχύσαρκο, που τον κρατούσε από το μπράτσο και χαμογελούσε κι' εκείνος... άλλα αινιγματικά.

—Τόν φίλτατον Σούμερ! Έδώ και σύ; Στοιχηματίσω ότι θα μείνεις πάλι στο έσοδα! Την στιγμή που θα πέρασε από μπρός σου ή σύζυγος του Λόρδου Διμήρχου με το κουτί έράνων ύπέρ των άναπήρων, βάρειξες καμμία πέννα ή κανένα κουμπί.

—Ομολογώ ότι δεν ήλθα στον χορό για να προσφέρω το παραμικρό άλλα δεν ήθα και γιά να πάρω.

—Αν είναι δυνατό! Δεν πήρες ακόμη ούτε ένα σάντουιτς; Πάσι! Χάλασε ο κόμος! Συνώδεψέ με λοιπόν στον μουφέ. Θα πάρουμε λίγα σάντουιτς με μαύρο χαβιάρι και θα πιούμε μια μπουτίλα «στάουτ». Ξέρω ότι την προτιμάς από την σαμπάνια γιατί είναι πιο δυναμωτική.

—Να κλειστούμε στον μουφέ; Με τέτοια ζέση; Η «στάουτ» θα δώη από τους πόρους μας. Δεν βγαίνουμε καλλίτερα στην βεράντα;

—Δεν είναι άσχημη ή ιδέα σου. Η νύχτα είναι μαγευτική, ο ουρανός έσπερος και ή ομίχλη μας έσχασε άπόψη.

Οι δυο φίλοι γύηκαν στην βεράντα, κάθισαν σ' ένα τραπέζι και διέταξαν σάντουιτς και «στάουτ».

—Λοιπόν; Πώς βρέθηκες στον χορό;

—Νά... Είχα μέρες να δω τον φίλο μου Μάρτεν Ντάλ και πέρασα από νωρίς από το σπίτι του.

—Όπου δεν τον βρήκες.

—Ναί. Ο Μπίλινγκ με πληροφορήσε ότι το σπίτι είναι άνω-κάτω γιατί αλλάζει ή ταπεταζία και ο φίλος μου Μάρτεν Ντάλ νοίκιασε για λίγες μέρες ένα διαμέρισμα στο αριστοκρατικό ξενοδοχείο «Νιού Κάστλ». Σκέφθηκα λοιπόν κι' εγώ κατά σύμπτωση ότι δινόταν άπόψε ο μεγάλος χορός πεδ θα συγκέντρωνε την αριστοκρατία, σκέφθηκα ότι κομήματα δεκάδων χιλιάδων λιρών θα ήσαν έντεθεμένα στην διάθεση του πρώτου λοποδότη... και ήλθα να συναντήσω τον

φίλο μου Μάρτεν Ντάλ και να πάρω μαζί του στην βεράντα λίγα σάντουιτς και καμμία μπουτίλα «στάουτ».

—Και έκαμες θαυμάσια. Πώς τόν βρίσκεις τον χορό;

—Επιτυχία άνευ προηγούμενου. Είδες τί ώραία μπιζού φοράει ή λαίδη Ρούθ Ντόβερ;

—Έμένα μου λές! Εκείνο το μεγάλο ρομπινί προ πάντων που φοράει στο άριστερό της χέρι, είναι θαύμα! Θα στοιχίξω ολόκληρη περιουσία.

—Αν ο Λαοπόδης-Φάντασμα βρισκόταν στον χορό θα ξετρελαινόταν ίσως γι' αυτό και ίσως-ίσως θα μ' έβαζε και πάλιν ύπ' ατίμιόν!

—Και κάνει τόση ζέση!

Ο Μάρτεν Ντάλ σηκώθηκε, έκανε λίγα βήματα στη βεράντα κι' άνάβοντας ένα τσιγάρο στράφηκε προς τον Σούμερ:

—Έλα μια στιγμή Σούμερ! Έλα να δής ένα αίσχος!

—Ποιό είν' αυτό το αίσχος;

—Τό ξενοδοχείο «Ολντ-Κάστλ» που όρθώνει την κατοικισία του και την άσχημία του πλάι στο μέγαρο του «Νιού-Κάστλ» για το όποιο θα μπορούσε να καυχάται ή πρωτεύουσα μας.

—Τό ξέρω. Μεγάλος έκδιασμός που στο τέλος θα επιτύχ. Τό «Ολντ-Κάστλ» είναι ένα πανόραχο λαϊκό ξενοδοχείο που άρχικά ονομαζόταν «Στούνταντς Ότέλ». Ύπηρεε ξενοδοχείο φτωχοφροντίων του παληού καρού. Σιγά-σιγά, ο λαϊκός αυτός δρόμος έγινε με την εξέλιξη του Λονδίνου αριστοκρατικός, όλα τα παλιά κτίρια γκερμίστηκαν και στις θέσεις των γείρονται τώρα τα μέγαρα που βλέπεις. Τό μόνο κτίριο που δεν γκερμίστηκε, είναι το κτίριο του «Στούνταντς Ότέλ». Προ πέντε χρόνων κτίσθηκε παραπλήρως του τό ξενοδοχείο «Νιού-Κάστλ». Μεγάλη επιχείρηση. Ανόνη επιταρία. Η εταιρία θέλησε να πάρη και τό «Στούνταντς Ότέλ» να τό κατεδαφίση και στον χώρο του να κινή κήπο και πλατεία για τένις. Τό οικόπεδο θα στοιχίξ. ίσως πενήντα ή πενήνταπέντε τό πολύ χιλιάδες λίρες. Η 'Εταιρία πρόσφερε έβδομηνταπέντε. Ο ιδιοκτήτης άπόόσο του «Στούνταντς Ότέλ» ζήτησε και έβδομηνταπέντε χιλιάδες λίρες για τό παραβαλισμένο κτίριο του! Φυσικά, ή εταιρία δεν υπέκυψε στον έκδιασμό και έτσι βλέπεις σήμερα αυτό την άσχημία στον αριστοκρατικό αυτό δρόμο! Άλλά δεν είναι μόνον αυτό! Ο ιδιοκτήτης του «Στούνταντς Ότέλ» τέλειος τύπος έκδιαστού, έλλαξε και τον τίτλο του ξενοδοχείου του! Από «Στούνταντς Ότέλ» τό μετωνόμασε «Ολντ-Κάστλ». Επί πλέον έροίξε επίτηδες τις τιμές και μαζεύεται κάθε βράδυ και μέσα όλη ή αλήτεια, όλος ο υπόκοσμος, ή κακομοιρία και ή δυστυχία. Τελευταία, έμαθα ότι ή 'Εταιρία του «Νιού Κάστλ» του πρόσφερε έκαστο χιλιάδες λίρες και, όπως πάμε, είμαι της γνώμης ότι στο τέλος θα επιτύχ έκαστο το έκδιασμό του. Άλλά τό παραδίκαμε στην ρομάντσα, Μάρτεν. Δεν πάμε και μέσα να δούμε τί γίνεται;

—Ναί. Άς πάμε να θαυμάσουμε τό ώραία μπιζού της λαίδης Ρούθ.

Έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα

υπότελής περιπέτεια του

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

—Και πρὸ πάντων τὸ ὄρατο τῆς ρουμπίνι.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΡΟΥΜΠΙΝΙΟΥ

Κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωὶ ἀναστατώθηκε τὸ ξενοδοχεῖο «Νιού-Κάστλ» καὶ προπάντων τὸ πρῶτο πάτωμα ὅπου θροισκόνταν τὸ διαμέρισμα τοῦ σερ "Αρνολντ Ντόβερ, ἀπὸ τὴν πταγινέλα ἀστυνομικῶν, δικαστικῶν καὶ δημοσιογράφων.

Τὸ περίφημο ρουμπίνι τῆς λαίδης Ρούθ Ντόβερ εἶχαν ἐξαφανιστῇ μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ὕπνου τῆς.

Πῶς ἐξαφανίστηκε ὡστόσο;

Ὁ σερ "Αρνολντ Ντόβερ καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν κλειδώσει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου των καὶ εἶχαν τραβήξει τὸν σύρτη. Ἐκλείδων ἐπίσης καλὰ τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τὰ τζάμια καὶ κατόπιν ἔπασαν νὰ κοιμηθοῦν, ἀφοῦ προηγουμένως ἡ λαίδη Ρούθ Ντόβερ ἐβγαλεν ὅλα τῆς τὰ κοσμήματα καὶ τὰ τοποθέτησε πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ κομοδίνου τῆς. Ὅταν τὸ ἀνδρόγυνον ξύπνησε κατὰ τὶς ἑννῆς καὶ μισὴ τὸ πρωί, τὸ περίφημο δαχτυλίδι μὲ τὸ μοναδικὸ ρουμπίνι ἔλειπε ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Πῶς μῆτρε ὁ λοποδύτης καὶ πῶς βγήκε; Ὅταν ξύπνησαν βόηκαν κλειδωμένη τὴν πόρτα των, τὸ κλειδί στὴν κλειδαριά, τὸν σύρτη τραβηγμένο καὶ τὸ μοναδικὸ παράθυρο κατὰκλειστο ἀπὸ μέσα!

Ὅτε ἔχνος προσπάθειας διαρρήξεως τῆς πόρτας ἢ τοῦ παραθύρου, Ὁ σκόκος τὸν ὑπολόγιζαν τοῦ παραθύρου ἢ ἂν στεγνός. Δὲν ἐπετρέπετο νὰ υποτεθῇ ἂν ὅτι ὁ λοποδύτης εἶχε βγάλει ἕνα τζάμι, ἀνοίξε τὸ παράθυρο, ἔκλεψε τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ ρουμπίνι, βγήκε καὶ ξανατοποθέτησε τὸν ὑπολόγιστο.

Ἀπὸ ποῦ μῆτρε κι' ἀπὸ ποῦ βγήκε; Θεωροῦμε δὲν ὑπάρχει στὸ δωμάτιο ὥστε νὰ υποτεθῇ ὅτι ὁ λοποδύτης εἶχε μῆτρε στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴν καμινάδα. Τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε καλοριφέρ. Ὑπάρχει στὸ δωμάτιο μὴ τρύπα ἀερισμοῦ ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὴν μὴ θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἕνα φειδικὸ διαμέτρου τεσσάρων ἰντσών ὄχι ἀνθρώπινο σῶμα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχε κυριολεκτικὰ πελαγώσει, ἦταν ὁ συμπαθὲς μας ἱναπέκτορ Σούμερ.

Δὲν εἶναι δυνατόν σερ, νὰ μῆτρε ἄνθρωπος δῶ μέσα, λέει σκοπιζόντας τὸν ἰδρωτὰ του στὸν "Αρνολντ Ντόβερ.

Αὐτῆς τῆς γνώμης εἰμαι κι' ἐγώ. Ὡστόσο, τὸ δαχτυλίδι τῆς συζύγου μου ἔκαμε φτερά!

Αὐτὸ σερ μὲ κάνει νὰ υποθέσω ἕνα πράγμα ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ σὰς. Ἄν ἐπρόκειτο γιὰ ἄλλον θὰ ὑπέθετα δύο πράγματα.

—Δηλαδή;

—Ὑποθέτω, ἡ μάλλον εἰμαι κατὰ περισσότερο παρὰ βέβαιος, ὅτι τὸ δαχτυλίδι τῆς συζύγου σας δὲν χάθηκε μέσα στὸ δωμάτιό σας! Ἡ τῆς ἔπασε ἀπὸ τὸ δάκτυλό τὴν ὥρα ποὺ χόρευε ἢ τῆς τὸ ἔκλεψαν πρὶν κλεισθῇ στὸ δωμάτιό σας!

—Θυμάμαι καλὰ ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ ἔβγαζε τὰ μπιζὺ τῆς γιὰ νὰ κοιμηθῇ, τῆς τὸ ἔβγαλα μόνος μου ἀπὸ τὸ δάκτυλό τῆς! Καὶ πῶς ἐξηγεῖται τὸ γεγονός ὅτι ὁ λοποδύτης πήρε μόνον τὸ δαχτυλίδι ἐκεῖνο, ἐνῶ μπορούσε μαζί μ' αὐτό, νὰ πάρῃ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κοσμήματα τῆς γυναικὸς σας πάνω ἀπὸ τὸ μάρμαρο τοῦ κομοδίνου; Ἄν τὸ δαχτυλίδι ἐκεῖνο στοίχιζε περιουσία, ὅλα τὰ ἄλλα κοσμήματα τῆς μαζί, θὰ στοίχιζαν τὸ δεκαπλάσιο ἴσως τῆς ἀξίας τοῦ δαχτυλιδίου.

Αὐτὸ πάλι εἶναι ἕνα αἰνίγμα, τὴν ἐξηγήσῃ τοῦ ὁποίου περιμένω ἀπὸ τὴν «Σκότλαντ-Γουάρδ». Καί... τί θὰ υποθέτατε ἂν τὸ ὄρατο τῆς κλοπῆς δὲν ἦταν ἡ σύζυγός μου

καὶ ἦταν μὴ κυρία, ὁποιαδήποτε ἄλλη;

—Ἀπλούστατα. Θὰ ὑπέθετα ὅτι δὲν ὑπάρχει κλοπή.

—Κόρε!

—Συγγνώμην σερ. Εἶπα ὅτι αὐτὸ θὰ τὸ ὑπέθετα ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς συζύγου σας.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλη λέξη ἀπὸ τὸν "Αρνολντ Ντόβερ, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ δωμάτιο, ἀναποδογυρίζοντας τὰ πάντα.

—Τί ψάχνετε; Τί γυρεύετε;

—Κάποιον ἐπισκεπτήριο!

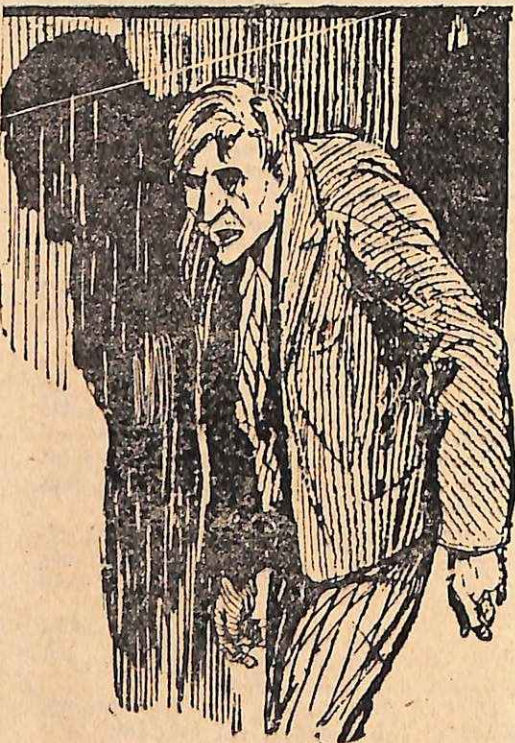
—Ἐπισκεπτήριο;

—Ναί. Τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

ΕΝΑΣ ΥΠΝΑΡΑΣ

—Τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»;

—Ναί, γιατί μόνον ἕνας «Λωποδύτης-Φάντασμα» θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πελαγώσει τόσο πολὺ. Ὡστόσο, δὲν βρισκω τὸ ἀπα-

Ὁ περίεργος τύπος παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ Μάρτεν τρομοκρατημένος.

Ὁρῶντο ἐπισκεπτήριό του! Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια εἶναι ποὺ μὲ σκοτίζει περισσότερο. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ὑπογράφει τὰ κατορθώματά του καὶ σήμερα, ἔχω νὰ ἐξ-χινίσω δικὸ του κατόρθωμα... χωρὶς τὴν ὑπογραφή του! Ἀλλὰ, ποῖος κρατεῖ τὸ παραπλεύρως διαμέρισμα;

—Ὁ μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ἕνας γνωστός μου ἀριστοκράτης ἀνώτερος ὑπὸψις, ἀπῆλ-τησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νιού-Κάστλ».

Ὁ Σούμερ, στὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματος τοῦ Μάρτεν Ντάλ γούρλωσε τὰ μάτια του. Μόλις ἐκείνη τὴν στιγμὴ θυμήθηκε ὅτι ὁ φίλος του εἶχε γυναικίαι διαμέρισμα στὸ ξενοδοχεῖο «Νιού-Κάστλ». Καὶ τί σύμπτωση! Τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ὅποιον ὑποψιάζονταν ὅτι ἦταν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» βρισκόταν πλὴς στὸ διαμέρισμα τοῦ σερ "Αρνολντ Ντόβερ!

—Ὁ μίστερ Μάρτεν Ντάλ; Καὶ δὲν ἐξήγησε ἀκόμη μὲ τόσο θόρυβο; Εἶναι καὶ δικός μου φίλος καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀδία-κρισία νὰ τὸν ἐυνόσω, λέει ὁ Σούμερ μ'

ἕνα μοχθηρὸ χαμόγελο.

Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ σερ "Αρνολντ Ντόβερ, χτύπησε... μ' ἀστυ-νομικὴ ἀβρότητα τὴν πόρτα τοῦ Μάρτεν Ντάλ.

—Ποῖός; ἀκούστηκε μὴ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

—Ἐγώ. Ὁ ἱναπέκτορ Σούμερ.

—Πήγαινε στὸ διάβολο!

—Ἀνοίξε μου νὰ πάμε παρέα.

—Ἄν πρόκειται νάμει στὴν κόλαση μαζί σου, θυσιάζω τὸν παράδεισό μου. Μὰ σι-γῇ νὰ δάλω τὴν ῥόμπα μου γιατί εἶμαι νεγ-κλιέ... Νὰ σὲ πάρουν ὅλοι οἱ διαδολοὶ Σού-μερ. Ἐβλεπα ἕνα ὄνειρο!... Φαντάσου ὅτι ὄνειρεύομαι ὅτι ἔπασες τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» καὶ πέταγα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου!

Τέλος, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀνοίξε τὴν πόρτα του καὶ φάνηκε μὲ μὴ κινεζικὴ ἐρόμπ-ντέ-σάμπερ.

—Τέλος πάντων! Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ κοιμηθῇ κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο;

Ὁ Σούμερ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νιού-Κάστλ» τοῦ ἐξηγήσαν μὲ λίγα λόγια τὸ τί εἶχε συμβῇ στὸ διαμέρισμα τοῦ σερ "Αρνολντ Ντόβερ ὁ ὅποιος πηγαίνοντο ἐκ-νευρισμένοι.

—Καὶ γιὰ ἕνα τέτοιο τιποτένιο πράγμα μὲ ἐυνήσατε, εἰς τὴν χάριν ἀνάγκησεν ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ὁ σερ "Αρνολντ Ντόβερ πη-σίασεν ἐνῶ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔ-ουθούσε:

—Ἄν ὑπάρχῃ κλοπὴ τὸ κῶλο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι τοῦ «Λωποδύτη Φάντασμα». Τὸ γεγονός ὡστόσο ὅτι δὲν βρέθηκε τὸ ἐπι-σκεπτήριο τοῦ θρυλικοῦ λοποδύτη, συζητῇ-ζει τὰ πράγματα. Ὅπωςδήποτε, εἶμαι βέ-βαιος ὅτι ἂν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» δὲν εἶνε ὁ δράστης τῆς κλοπῆς, τὸ ρουμπίνι σας κινδυνεύει σοβαρὰ. Φαντάζομαι τὴν λύ-σα τοῦ θρυλικοῦ «Λωποδύτη Φάντασμα» ὅ-αν πληροφορηθῇ ὅτι κάποιος ἀντίγραψε τὰ κῶλα του! Θὰ γίνῃ ἔξω φρενὸν καὶ γιὰ νὰ κατευθύνῃ τὰ νεῦρα του θὰ σκαρπώσῃ κα-νένα ἄλλο πρωτότυπο κῶλο μὲ τὸ ὅποιο θὰ παλαβώσῃ τὸν φίλο μου Σούμερ. Ἐξέρετε κύ-ριοι τί διαβολάνθρωπος εἶναι αὐτός ὁ «Λω-ποδύτης-Φάντασμα»; Γίνεται ἔξω φρενὸν ὅ-ταν μαθαίνει ὅτι κάποιος ἄλλος μιμεῖται τὰ κῶλα του. Ἀλλὰ ἂς περάσουμε στὸ διαμέ-ρισμα. Κάτι ξέρω κι' ἐγὼ ἀπὸ λοποδυτικά καὶ ἀστυνομικά κῶλα. Εἶμαι, ξέρετε, μα-νισκὸς ἀναγνώστης ἀστυνομικῶν μυθιστορη-μάτων.

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ... ΚΑΙ ΧΑΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΚΟΛΛΙΕ

Ξαναπέρασαν στὸ διαμέρισμα τοῦ "Αρνολντ Ντόβερ καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀφοῦ ἔλ-τησεν ἕνα δυνατό φωνὴ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τοίχους καὶ πάτωμα.

—Ὁ! λέει εἰρωνικὰ ὁ Σούμερ. Ψάχνεις γιὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα; Χάνεις ἄδικα τὸν καιρὸ σου! Ὁ εἰδικὸς βρήκε ἀμέτρητα ὅλα στὸν σερ Ντόβερ καὶ ἀλλὰ ἀνήκουν ὅλα στὸν σερ Ντόβερ καὶ στὴν σύζυγό του.

—Ποῦ ξέρετε; Ἐγὼ μπορεῖ νὰ εἶμαι πρὸς ἀνοιχτομάτης ἀπὸ τὸν εἰδικὸ τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ».

Καὶ ἑαφνικά, τὸν εἶδαν νὰ ξαπλώνεται μὲ τὴν κοιλιά καὶ κυττάζοντας τὸν μουσαμῆ τοῦ δωματίου μὲ τὸν φακὸ, νὰ σέρνεται τοῦ δωματίου τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ, στά-προς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ, στά-θηκε τοῦλάχιστον τρεῖς λεπτά τῆς ὥρας ἐξ-τάζοντας πόρτα, ξαπλώθηκε στὸν διάδρομο νοίξε τὴν πόρτα, ξαπλώθηκε στὸν διάδρομο καὶ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά προχωρώντας πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ ὁποῦ ἐξέτασε τὸν τοῖχο καὶ τὸ περβάζι.

—Πάμε, λέει σὲ λίγο τινάζοντας τὶς σιδ-νες ἀπὸ πάνω του.

—Πάμε; Ποῦ;

—Νὰ πιάσουμε τὸν κλέφτη! Κι' ἐνῶ εἶ-

ἄλλοι τὸν κυττάζαν κατάπληκτοι, προνώρη-σε μὲ δῆμα σταθερὸ. Ὁ Σούμερ ἔ-νεψε σὲ μερικὸς ἀστυνομικοὺς νὰ ἀκολουθῇ οὐν κι' αὐτοὶ καὶ σὲ λίγο, ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ «Νιού-Κάστλ» ἀκολουθώντας τὸν Μάρτεν Ντάλ ποὺ βρισκόταν ἀκόμη μὲ τὶς παντῆρες καὶ τὴν ῥόμπα του.

Ὁ τελευταῖος ὡστόσο δὲν πήγε μακριά. Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ «Νιού-Κάστλ» διευθύν-θηκε καὶ σταμάτησε στὴν πόρτα τοῦ «Ὀλντ-Κάστλ».

—Δυὸ ἀστυνομικοὶ Σούμερ, νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἔξοδο ἐνῶ ἐμεῖς θὰ ψάχνουμε νὰ βροῦ-με τὸν κλέφτη μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν.

Καὶ ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ρυπαρὰ δωμάτια τοῦ «Ὀλντ-Κά-στλ». Ἐξέφυσαν ἕναν ἀλήτη, μπῆκαν στὸ δωμάτιο ἐνὸς πλανοδίου, μικροπωλητῆ, πέ-ρασαν ἀπὸ κεῖ στὸ δωμάτιο ἐνὸς τυφλοῦ μουσικοῦ ὁ ὁποῖος τοὺς δέχτηκε παίζοντας τὴ φισσαρόνικα του καὶ τέλος φθάσανε στὸ δωμάτιο ἐνὸς περιέργου τύπου ποὺ εἰχε νὰ πηγαίνῃ τὴν τύχη ἔχοντας μέσα σ' ἕνα μεγάλο κλουβὶ δύο ἄσπρα ποντικάρια. Τὰ ἄσπρα αὐτὰ ποντικάρια ἦσαν γυμνασμέ-να νὰ τραβοῦν ἕνα χαρτὰν ἀπὸ τὸν σωρὸ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ τῶν μόλις ἕνας πε-λάτης ἐξορχενεν μὴ πέννα μέσα στὸ κλουβί. Τὸ χαρτὰν αὐτὸ, ἦταν ἡ τύχη.

—Θαρρῶ πῶς βρήκαμε τὸν ἀνθρώπο μας λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἐξ-τάζοντας τὸ πά-τωμα κοντὰ στὴν πόρτα.

Καὶ ἑαφνικά, σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸν περιέργου τύπου ποὺ παρακολουθοῦ-σε τὶς κινήσεις του μᾶλλον τρομοκρατημένος.

—Φιλαράκο μου πιάστηκες!

—Ἐγώ; Ρωτῶτε τὸ προσωπικὸ ἂν ἔκανα βῆμα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου.

—Πιάστηκες σοῦ λέω. Τὸ ὅτι δὲν ἔκανες βῆμα ἀπὸ δῶ μέσα εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ αὐ-τὸ δὲν σημαίνει. Ἐμπρός! Τὴ νυφίτσα σου!

—Ἐ;

—Τὴ νυφίτσα σου!

—Δὲν καταλαβαίνω...

—Ὅχι; Καταλαβαίνεις ἀλλὰ εἶσαι ντρο-παλός. Σούμερ, ἔχε τὸ νοῦ σου στὸν φιλα-ράκο νὰ βροῦμε τὸν συνένοχό του.

Καὶ κυττάζοντας πρὸς τὴν κρεμάστρα ὅ-που κρεμόταν τὸ σακκάκι τοῦ περιέργου τύ-που, ἄφησε ἕνα λεπτὸ ἀλλὰ διαπεραστικὸ σφύριγμα. Σχεδὸν ἀμέσως βγήκε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ ἡ ἐξυπνὴ μουρίτσα μί-ας μικρῆς κόκκινης ἐξημερωμένης νυφί-τσας.

—Νὰ κύριοι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» λέει γελώντας ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἡ ἐξυπνὴ αὐτὴ νυφίτσα ποὺ μπορεῖ νὰ περνᾷ καὶ ἂ-πὸ μὴ χαρμάδα, εἶναι γυναικίαι. Τέλειος κι' ἀσύλληπτος λοποδύτης, μπαίνει στὰ δω-μάτια καὶ ὅταν βρῇ κάποτε κόσμημα τὸ κλέβει γιατί ἔχει ἀδυναμία σὲς πολυτίμες πέρες καὶ τὸ φέρνει στὸν ἀφεντικό τῆς.

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ κοσμήματα τῆς λαίδης ἔλειπε μόνον τὸ πε-ρίφημο δαχτυλίδι. Ἡ νυφίτσα φαίνεται ὅτι ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὰ ρουμπίνια. Μὴ προσπαθῆτε φιλαράκο μου ν' ἀρνηθῆτε γιὰ-τί ἡ νυφίτσα σου... ἄφησε τ' ἀποτυπώματά της! Μάλιστα κύριοι! Ἐχουν κι' οἱ νυφί-τσες δακτυλικά ἀποτυπώματα!

—Ἐμπρός! λέει ὁ Σούμερ περνώντας τὶς χειροπέδες στὸν περιέργου τύπου. Τὸ δαχτυ-λίδι!

Ἐκεῖνος κύτταξε μὲ μίσος τὸν Μάρτεν Ντάλ, ἀνασκόπωσε μέσα στὸ κλουβὶ τῶν ἄ-σπρων ποντικῶν τὸ κλουβὶ μὲ τὶς ἐντυπες τύχες καὶ κάτω ἀπ' αὐτὲς φάνηκε τὸ δα-χτυλίδι.

Ὁ "Αρνολντ Ντόβερ ἄφησε μὴ φωνὴ χαρὰς, πήρε τὸ δαχτυλίδι του καὶ προχώρη-σε πρὸς τὴν ἔξοδο βάζοντάς το στὴν τσέ-πη του.

Ἀνέκδοτα

Ο ΤΣΕΣΤΕΡΤΟΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΟΦΟΥΣ

Ὁ μεγάλος Ἀγγλος συγγραφεὺς Τσε-στερτον, ποὺ πέθανε τελευταῖα, ἦταν ἐπί-σης καὶ ἕνας γάλος χι-μορ-οτῆς σὲς ὥ-ρες τῆς σχολῆς του.

Ἐμειναν δὲ παροικιῶδεις πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χιουμοριστικοὺς ἀφορισμοὺς του.

Γιὰ τοὺς σοφοὺς π.χ. ὁ Τσεστερτον ἔ-λεγε:

—Οἱ ποιητὰι ἔχουν τὸ κεφάλι των στὸν οὐρανὸ. Οἱ σοφοὶ θέλουν νὰ δάλουν τὸν οὐρανὸ στὸ κεφάλι τους καὶ φυσικά, τὸ κε-φάλι τους... σκάει!

□ □

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕ ΚΑΛΑ

Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Β. Τ. ἔπαιξε μὴ-μέρα σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ θέατρο.

Κάποια ὁμοσ νευρικότης ἐπικρατοῦσε ἐξ-ἀρχῆς στὴν αἰθούσα, νευρικότης ποὺ σιγά-σιγά ἐγινε φανερὴ δυσάρεσκια ἐναντίον του ἐκ μέρους ὀριζόμενων θεατῶν.

Σὲ μὴ στιγμῇ, κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς πετᾷ στὴ σκηνή, μπρὸς στὰ πόδια τοῦ καλλιτέ-χνη ἕνα παπούτσι ἐξ-χῆς, καμωμένο ἀπὸ ἄ-χυρο.

Ὁ Β. Τ. δὲν χάνει διόλου τὴν ψυχραι-μία του.

Μαζεύει τὸ παπούτσι ἀπὸ κάτω καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν θεατὴ ποὺ τοῦ τὸ πέ-ταξε εἶπε:

—Σὰς εὐχαριστῶ κύριέ μου ποὺ στερηθῇ-κατε πρὸς χάριν μου τοῦ δειννοῦ σας!

Ἡ αἰθούσα πρωτοστατοῦσε τῆς γαλαρί-ας, ἔξωσσε φυσικά σὲ γέλοια καὶ ἡ περᾶ-σταση συνεχίσθηκε μὲ θριαμβετικὴ ἐπιτυ-χία γιὰ τὸν διάσημο ἠθοποιό.

□ □

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΤΟΝ ΧΟΡΟ

Ὁ Μ. Ναπολέον ἦταν ἕνας πολὺ κακὸς χορευτῆς. Ἐν τούτοις, ὅταν ἦταν στὴν Βαρ-σοβία γιὰ τὴν ὑπογραφή τῆς συνθήκης τοῦ Τίλσιτ, δὲν ἄφησε χορὸ ποὺ νὰ μὴν παρεν-ρεθῇ. Ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη πολὺ ἐρωτευ-μένος μὲ τὴν Κυρία ντὲ Βαλέστα.

Ἐνα βράδυ, ὥρτησε μπροστὰ τῆς τὴν κό-μησσα Ποτόκα Βόνουοιτς ποὺ ἦταν ἡ ντάμα του σὲ ἕνα χορὸ.

—Πῶς βρίσκετε τὸν χορὸν μου;

Ἡ κόμηςσα, ποὺ ἦταν ἑξυπνὴ γυνίκα τοῦ ἀπῆλτησε μ' ἕνα χαμόγελο:

—Ἀναλόγως, Μεγαλειότατε, ποὺ εἶθε ἕνας μεγάλος ἀνὴρ, χορεύετε πολὺ καλὰ...

□ □

ΠΩΣ ΑΓΡΙΕΨΕ Ο ΤΑΛΜΑ

Στὸν διάσημο ἠθοποιὸ Τάλμα, προσ-σιάζονταν μὴ μὴ νὰ νὰ κοπέλα τοῦ "αὐ καὶ τὸν παρακλόνισε, «αὐτὸν ποὺ ἔ-σε τό-σο καλὰ νὰ τρομάξῃ τὸ κοινόν, καὶ νὰ τὸ κἀν νὰ κἀν» νὰ φοβερῇ τὴ μὴ-ῆς γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ βγαίῃ τῆς. Κυριακὲς ἔξω μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς. Ὁ Τάλμα ἔλασε καὶ τῆς τὸ ὑπεσέθη. Καὶ δὲν πήγε βέβαια νὰ παραστήσῃ τὸν ἄ-ριο στὴν μὴ-τέρα τοῦ κοριτσιοῦ, ἀλλὰ τὴν παρεκάλεσε μ' ἕνα εὐγενέστατο γράμμα τὸν νὰ μὴν φέ-ρῃ ἐμπόδια στὸν ἔρωτα τῶν δύο νέων, γιατί ἤθελε καλὰ τὸν νέο ὅτι ἦ-αν ἕνα καλὸ ποῦδι-κι.

Ἡ μὴτέρα ἐνθουσιασμένη γιὰ τῆς ἔγρα-ψε ἕνα Τάλμα τοῦ ἔκανε τὸ χατήρι.

ΞΕΡΕΤΕ ΠΩΣ...

ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΑΜΑΡΤΖΗ

...οι αδελφές Βέμπο αποτελούν, τὰ... δύο τρίτα του θιάσου Μηλιάδη; (κατὰ τὸν Μίμη 'Αμύμητο); Γιατί ἡ 'Αλίκη μιλᾷ κι' ἡ Σοφία ἄδει!

...τὸ ἕτερον μέρος, τὸ χορευτικόν, ἀπαρτίζεται ἀπ' τὸν Σπυρόπουλο μὲ τὴ χαριτωμένη παρτινέρ του; Τὸν χορευτὴ Σπυρόπουλο, γιατί ὑπάρχει κι' ὁ ἐπιθεωρησεογράφος Σπυρόπουλος. Εὐκολὰ δὲ μᾶς τοὺς ξεχωρίζετε: γιατί ὁ χορευτὴς ὅσο πάει κι' ἀδυνατίζει ἀπ' τὰ λίγα πού παίρνει, ἐνῶ ὁ ἐπιθεωρησεογράφος ὅσο πάει καί... παχαίνει μὲ τὰ ποσοστά! "Ε-κανε καὶ διπλὲς μαγούλες!

...ἡ Μαντινέο, βρίσκοντας πῶς παχαίνει ὑπερβολικά μὲ τὸ σπὸρ τοῦ αὐτοκινήτου, ἀποφάσισε νὰ πουλήσῃ τὸ δικό της στὴν Ρένα Ντόρο πού ἀντιθέτως, βαδίζουσα περὶ, λιγνύει καὶ πετᾷ ἀνάστημα σάν... κυπαρίσσι!

...ἕνα ντουέτο ἡθοποιῶν ἀπαρτίζουν θεατρικὸν συγγραφέα (κατὰ τὸν Χρήστον "Αχρηστον"). Τὸν Παπαδόπουκα (Παπα-Δούκα)!

ΘΕΑΤΡΟΝ ΛΑΟΥ

...ὁ Σῶτος Πετράς ἦρθε πραγματικὰ σ' αὐτὸς φέτος κι' ἀντὶ νὰ τσακίξῃ πέ-τρεις... τσακίζει ποσοστά;

...τὸν Περδίκη, τενόρο μὲ ἡχηρότατον μέταλλον φωνῆς ρεκλαμάρουν ὡς... ντι-ζέρ; Γιά ἰσοφάρισμα, δὲν ἀποκλείεται νὰ ρεκλαμαριστῇ ἡ Κοντοῦ ὡς... πρι-μαντόνα!

...μέσα στὰ μοιραία δνόματα, περιλαμβάνεται καὶ τὸ μουσικοσυνθέτου πού ἀπαρτίζεται ἀπὸ μουσικόν... διφθογγόν; Τὸν Κατριβάνο τὸν λένε, ὡς γνωστόν, ΜΙ. ΜΗ (μὴ, μὴ)!

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΡΟΚΕ

...ἡ Φούφου Λούκα (ἡ Φωφω Λουκά), ἀφότου ἐπανεκάμψῃ ἀπ' τὴν 'Αμερική, ἔχει καταπληκτικὴ ἐπιτυχία; Καταχειροκροτεῖται; ὅχι μάλιστα ἀπὸ τὶς τακτικὲς κλάκες, ἀλλὰ τὶς... κλακκέτες πού χορεύει μὲ ἐξαιρετικὸ μῦθο!

...κατόπιν ὠρισμένων ἀπεργιῶν μετα-ξὺ τοῦ θεατρικοῦ συγκροτήματος τῆς... 'Απεργίας» προσέλαβαν, πρὸς κοινὴν σωτηρίαν... τὴν Σωτηρίαν 'Ιατρίδου;

...ἕνας καλλιτέχνης ξεχωρίζει γιὰ τὴν χορευτικὴν του δεινότητα ἀπ' ὅλον τὸν θίασο; Ποιὸς ἄλλος; 'Ο ΑΠ... ΟΛΛΩΝ (Νεώτατος υἱὸς τοῦ Περικλῆ Γαβριηλίδου)!

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΠΡΟΝΤΟΥΑΙΗ

...δὲν ζητεῖ θέσιν ἡ «Δακτυλογράφος» τοῦ κ. Μωραϊτίν, ἀλλὰ οἱ θεαταὶ πού ἐν δὲν προλάβουν ἀπὸ νωρὶς... δὲν βρίσκουν;

...ὁ θρυλόμηνος ὡς κλασικὸς μπεκρῆς 'Ορέστης Μακρῆς πίνει ὅλα τὰ ὕγρα... ἐξὸν ἀπ' τὸ κρασί; Πρῶτ', γαλατάκι. Με-σημέρι, νεράκι. Βράδυ, χαμομηλάκι. Στὸν ὕπνο του μόνο: κρασάκι!

...ὁ Μαυρέας μὲ τὸν γυναικεῖο ρόλο του στὴν «Δακτυλογράφος» ἀπέκτησε τὴν πῶ διαφανὴ ἐπιδερμίδα καὶ θάπρεπε μᾶλλον νὰ μεταβαπτιστῇ καὶ νὰ γίνῃ... 'Ασπρέ-ας;

...τὰ «Καλουτάκια» ὁδηγοῦν τὸ αὐτοκίνητόν τους μὲ τὴν πῶ μικρὴ ταχύτητα; Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα προχωροῦν καί... τὰ χρόνια τους!

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΖΙΝΟ

...ὁ Πέτρος Κυριακὸς ἔχει ἀδυναμία μὲ τὶς δραματικὲς σκηνές; Σ' αὐτὲς ἐρ-χεται πάντα «γκανιάν» ἐνῶ, ἀντιθέτως, στὸν ἱππόδρομο... δὲν παίρνει οὔτε καφέ!

...ἐξαιρετικὴ ἐξέλιξη σημειώνει στὶς χο-ρευτικὲς κινήσεις τῆς ἡ Καίτη Βερώνη...

Ἡ Καίτη Βερώνη τοῦ «Καζινό».

καίτοι ὁ γοργὸς ρυθμὸς τῆς μουσι-κῆς εἶναι σωστὸ ξεθέωμα γιὰ τὴν νεαρά καλλιτέχνητα;

...οἱ συγγραφεῖς τοῦ «Ρωμάντζου ἐνὸς ἀλήτη» εἶναι πρόσωπα... ἐπικίνδυνα; Διαρκῶς ἐκφράζονται μὲ λογοπαίγνια, καλαμπούρια-κι' ἄλλα συναφῆ. Καὶ δυ-στυχῶς τὰ ἀπὸ πλατείας κατασκευάσμα-τά τους δὲν ἔχουν τὴν νοστιμίδα τῶν ἀπὸ σκηνῆς. Κι' αὐτοὶ μὲν πού διαπράττουν τὰ ἀνοσιουργήματα ἔχουν ἀνοσίαν, ἐνῶ ὅσοι τοὺς ἀκοῦν ἀπλῶς ἀνο(η)σίαν!

...ὁ Δαμασιώτης (ἡ Μπούρδας) εἶναι ἀπαράιτητο νὰ προσληφθῇ σὸ μέ-λλον νὰ συγκροτηθῇ «Ἐθνικὸ Μελόδρα-μα»; 'Εφ' ὅσον λοιπὸν ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ στὴν ἐλαφρὰ μουσικὴ σκηνή... μὴν περιμένετε νὰ γίνῃ «Ἐθνικὸ Μελόδραμα».

...εἶναι ἐξευτελιστικὸ γιὰ τὸν πῶ εὐγε-νῇ κι' ἀρχοντικὸ ἡθοποιὸ τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς σκηνῆς νά... ἀμφιβιοποιεῖται! Ποῦ ἀκούστηκε, παρακαλῶ, ὁ κ. Δοῦ-κας... βάρκακας;

...μιά γλυκυτάτη ὑπαρξὴ μᾶς κόβει 50% μὲ τὸ χαμόγελό της καὶ 50% μὲ τὸ... ὄνομά της; 'Η Μαχαιρίδου!

...ὁ Π. 'Αλκης δρέπει δάφνας Δηλι-γιαννικὰς... ἐπὶ τοῦ Π... ἀλ κ ο υ σένικου; ...ὁ Ράλλης πρόκειται νὰ μετασχη-στούς «Ὀλυμπιακοὺς» τοῦ Βερολίνου ὡς δρομεῖς; Προπονεῖται μὲ κοντὸ βρακάκι τρέχοντας διαρκῶς ἀπ' τὴν μιά ἄκρῃ τῶν παρασκηνίων ὡς τὴν ἄλλη... 'Ὡς γνωστόν, ἡ διαδρομὴ λέγεται ἀγγλιστί... «Ράλλυ»!

...ἡ φωνὴ τῆς 'Αλεξάνδρας Δέλτα ὅσο πάει καὶ κάνει θαύματα; 'Εχει σὲ ὠρι-σμένες νότες τόση γλῶσσα πού ἀκούγον-τας τὴν νεαρὰν αἰδὼν θαρρεῖς κι' εἶναι... ἀ η δ ὠ ν! Θὰ τῆς συμβούλευα νὰ μελε-τήσῃ φωνητικὴ χωρὶς νὰ βασίζεται στὰ ἀρχικά της Α(νευ) Δ(ιδασκάλου). 'Αν δὲν ἐννοεῖ ἡ ἴδια νὰ βάλῃ στὴν θέσιν τῆς τὴν φωνή της, τότε οἱ φύλοι της ὡς βά-λουν... τίς φωνές!

...ἡ Πόπη Μέγγουλα εἶναι μιά καρ-τερίστα (ὄρ-κονκούρ) γλυκυτάτη ὑπαρξὴς παρ' ὅλους τοὺς ἀγριοπεθερικοὺς ρόλους της; Διαπρέπει καὶ στὸν χορὸ-νὰ σὰς χαρῶ!—καὶ τὴν βλέπετε διαρκῶς μὲ μά-γουλα κόκκινα-κόκκινα! Πρόκειται πε-ρὶ χρώματος φυσικοῦ, τὸ ὁποῖον δικαιο-λογεῖ—μοιραίως—τὸ ὄνομά της: Πό π η, ὡς... ἀγνωστον, ἀγγλιστὶ σημαίνει πα-πα ρ ο ὡ ν α!

...ὁ Καμβύσης (πού δὲν ἔχει, καθὼς δηλώνει, καμμιά σχέση μὲ τὸν συνώνυμο βασιλέα τῆς Περιοῦ), φυσικώτατος εἰς τὸν ρόλο τοῦ ἀργομισθοῦ τῆς Δημαρχίας, σπαταλᾷ τὶς πολυτίμες ὥρες τῆς τεμπε-λιάς του, φτιάχνοντας... παρωδίες τῶν στί-χων τοῦ εἰσοῦ; Πρόκειται περὶ ἀσέμνων κι' ἀκαταλλήλων, πού θὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν ὁ κ. Σκυλακάκης ὅταν ἡ φυλὸς τοῦ δρᾶς τοῦ ὑπερβῇ τὰ ἄδυστα τῶν ἀδύτων τῶν παρασκηνίων!

...ὁ νεαρὸς Βακόντιος ψήνει τὸ ψάρι στὰ χεῖλη, κυριολεκτικὰ, τοῦ δυστυχοῦς Δαμασιώτη πού τὸν ἀκούει νὰ τραγου-δᾷ καὶ καίγεται ἡ ψυχὴ του γιατί δὲν ἐ-πιτρέπεται νὰ τραγουδήσῃ κι' ὁ ἴδιος; Τέτοια... μεσαιωνικὰ βασανιστήρια πῶς ἐπιτρέπονται ποτὲ σὸ σύγχρονον θέατρόν μας; Φρίζον ἥλιε...

...ὁ Θάνατος δίνει εὐχὰς καὶ κατάρεις, τὰ πάντα ἐμμέτρως στοὺς συναδέλφους του—πλὴν, ὅμως, δὲν δέχεται... τίποτα; Τὸ ἀντίθετον τοῦ 'Εβραίου πού δέχεται τὰ πάντα... καὶ δὲν δίνει τίποτα!

...ἡ συνωνυμία τῶν δύο Κωνσταντίν-δων (τοῦ μουσικοσυνθέτου καὶ τοῦ χο-ρογράφου) δίνει λαβὴν σὲ ἀναριθμητες παρεξηγήσεις; Διαρκῶς, ἕνα σωρὸ νέοι χλωμοί, μὲ πλουσίαν κόμην καὶ λιγδω-μένα σακκάκια πᾶνε στὸν χορογράφο καὶ ζητοῦν νὰ γράψῃ μουσικὴ σὲ λιμπρέττα τους—ἐνῶ αἰθέριοι καὶ καταχθόνιοι ὑπάρ-ξεις παρενοχλοῦν τὸν μουσικοσυνθέτη: «Θὰ μᾶς μάθετε χορὸ;»

...ἡ 'Ελλή 'Αφεντάκη ἔχει πολὺ συμπα-θητικὲς ἐμφανίσεις σὸ ἔργο τοῦ Καζινό; Καὶ γιὰ νὰ διαλυθῇ κάθε παρεξήγησις ὀ-φειλομένη σὲ συνωνυμία 100%, δηλώνει πῶς δὲν εἶναι οὔτε κόρη—οὔτε μητέρα, φ υ σ ι κ ᾶ—τῆς ἄλλης 'Ελλης 'Αφεντά-κη...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Τὴν σκότωση!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΟΝΩΝΤΥ

Μιά μέρα πιά ἡ καρδιά μου ἐπανεστά-τησε. Βγήκα ἀπὸ τὸ θέατρο σάν τρελλὸς καὶ πήρα τὸ πρῶτο τραῖνο πού βρῆκα μπροστά μου. 'Ηρθε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ ἀ-πομακρυσμένο χωριουδάκι. Καὶ προσπά-θησα νὰ ξεχάσω.

□ □

Πέρασα ἕνα-δυὸ μῆνες στὴν βαθύτερη ἀπόγνωση. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξερι-ζώη εὐκολὰ τὴν καρδιά του... 'Υστερα σιγά-σιγά ἐνοιῶθα τὸν ἑαυτὸ μου ἡ-συ-

"Ενοιῶθα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ κλονίζε-ται... πῶς τὴν εἶχα πάλι ἀντίκρου μου..."

Χώτερο. Πήγαινα σὸ κινῆγι, σὲ μακρυ-νὲς ἐκδρομὲς, σὸ ψάρεμμα. 'Εμενα ὡ-ρες ὁλόκληρες κυττάζοντας τὴ θάλασσα χωρὶς νὰ μιλῶ, χωρὶς νὰ σκέπτομαι...

Καὶ μιά μέρα ἐνοιῶσα ὅτι εἶχα ἀπο-λυτρωθῇ. Τὸ παρελθὸν μοῦ φαινόταν σάν ἕνας ἐφιάλτης πού ἔσβυσε γιὰ πάντα. Κι' ἂν καμμιά φορὰ καποία θυμωμένη ἐρχόταν νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχία μου, ἀρκοῦσε νὰ ρίξω πίσω τὸ κεφάλι μου καὶ νὰ κλείσω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνω. 'Ενοιῶθα τὴν καρδιά μου νὰ πάλλῃ δυ-νατὰ, ἐλεύθερα, ἀδέσμευτα. Καὶ μιά ἀ-νάγκη ν' ἀκούσω λίγη μουσικὴ μὲ πλημ-μύρισε. 'Ανοῖξα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ρα-διόφωνο. 'Ετοιμάστηκα ν' ἀλλάξω σταθ-μὸ νευριασμένος ἐπειδὴ παίζονταν ἕνα θεατρικὸ ἔργο, ὅταν τὸ χεῖρ μου στάθη-κε τρέμοντας

'Η φωνὴ τῆς. 'Η βελούδινη ὑποκριτι-κὴ φωνὴ τῆς πού ἤξερε νὰ γοητεύῃ τόσο εὐκολὰ. 'Υστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ὁ χα-διάρικος τόνος τῆς δὲν εἶχε ἀλλάξει κα-θόλου. Μὰ ὅχι! Δὲν ἦταν δυνατόν! σκέ-φθηκα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη τελείωνε ἡ πρώτη πράξη. Σὲ πέντε λεπτά θὰ μάθαινα ὅτι εἶχα γελαστῇ, ὅτι δὲν ἦταν βέβαια ἐκεῖ-νη.

'Ήταν μιά ἄλλη γυναῖκα πού εἶχε τὴν ἴδια φωνή, ἀπλούστατα. Τὴν ἴδια ἐξαισία φωνὴ καὶ τὸ γέλιο τῆς πού κορυφώ-θηκε ὅταν ὁ «σπῆκερ» ἄρχισε ν' ἀναγγέ-λῃ τὰ δνόματα τῶν ἡθοποιῶν πού ἔπαι-ζαν. Δὲν θάταν ἐκείνη, δὲν θάταν, ἐπανε-λάμβανα μέσα μου, διατηρώντας μιά τε-λευταία ἐλπίδα, προσπαθώντας νὰ ξεγε-λάσω τὸν ἑαυτὸ μου...

Καὶ ὅμως ἦταν ἐκείνη!

'Ενοιῶθα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ κλονίζε-ται... Μοῦ φάνηκε πῶς τὴν εἶχα πάλι ἀν-τίκρου μου. 'Ήταν μιά ἐρωτικὴ σκηνή. 'Ελεγε τὰ ἴδια λόγια, τὰ ψεύτικα, τὰ ὑποκριτικά, πού μοῦ ἔλεγε καὶ μένα τότε γιὰ νὰ μὲ ἐξαπατήσῃ. Τὰ ἤξερα ὅλ' αὐτὰ καὶ ὅ-μως ἐνοιῶθα ὅτι ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ τρέ-ξω πάλι κοντὰ τῆς... 'Ὡστε ὅλες οἱ προ-σπάθειές μου, ὅλα τὰ μαρτύριά μου εἴ-χαν πᾶει χαμένα; 'Α, ὅχι! 'Ὅχι! Δὲν θάμουν ἀνάνδρος σὲ τέτοιο σημείον... Δὲν θὰ τὴν ἀφήνα νὰ μὲ σκλαβώσῃ πάλι... 'Ὅχι!

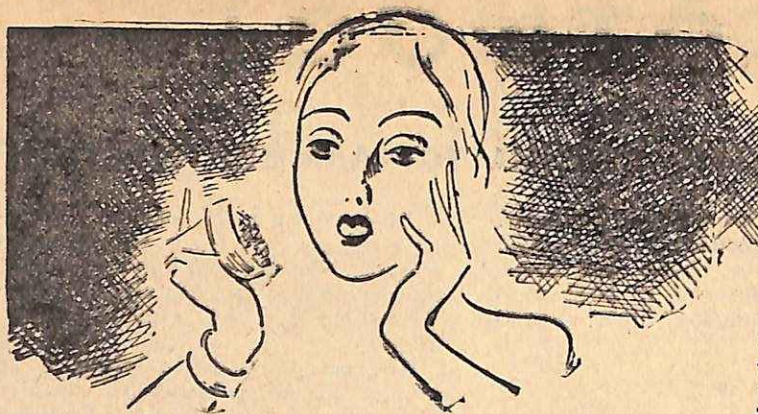
Τὴν ἀπολύτρωσή μου τὴν εἶχα κερδί-σει ὕστερα ἀπὸ πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἀπελπίσας καὶ μαρτυρίου. Καὶ τώρα, μέσα σὲ μιά στιγμὴ, θάμουν τὴν φωνή αὐ-τὴ νὰ μὲ ξανατραβήξῃ πάλι στὴν κόλαση ἀπὸ τὴν ὁποία νόμιζα ὅτι εἶχα ἐλευθε-ρωθῇ γιὰ πάντα; Δὲν μπορούσε, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτό...

Τότε ἔγινε κάτι ἀπρόοπτο. Τὸ μάτι μου ἔπεσε σὸ κινῆγιτκό μου τουφέκι. Τὸ ἀρπάξα, τὸ ἀγκάλιασα σχεδὸν καὶ σκόπευσα. 'Εκείνη γελοῦσε τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Γελοῦσε γιὰ τὴν ἀπελπίσιν τοῦ ἐραστοῦ τῆς, στὸν ὁποῖο ἔδινε ἕνα πρό-σωπο: τὸ δικό μου... Γιὰ μένα γελοῦσε, ἐμένα εἰρωνευόταν... Τότε, τράβηξα τὴν σκανδάλη...

□ □

Τώρα δὲν ἔχω μπροστά μου παρὰ ἕνα ραδιόφωνο σπασμένο σὲ χίλια κομμάτια. 'Εκείνη βρίσκεται μέσα στὰ κομμάτια αὐτά. 'Εσβυσα γιὰ πάντα τὴν φωνή τῆς! Τὴν σκότωσα! Μὴ φοβᾶστε, βλέποντάς με νὰ κλαίω. Αὐριο θὰ πάρω τὰ κομμά-τια αὐτὰ θὰ τὰ βάλλω σὲ μιά κάσα καὶ θὰ τὰ θάψω στὸν κήπο μου... 'Ετσι, τε-λείωσαν ὅλα. Γιὰ πάντα! Κι' ἂν ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ πού ἔκανα δὲν μπορέσω πάλι νὰ τὴν ξεχάσω, δὲν ἔχει σημασία. Γιατί θὰ τὴν ἀγαπᾶ μὲ μιά ἄλλη ἀγάπη, δια-φορετικὴ. 'Εκείνη δὲν ὑπάρχει πιά. Θὰ τὴν ἀγαπᾶ ὅπως ἀγαπᾶ κανεὶς μιά πε-θαμμένη...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΟΝΩΝΤΥ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΠΟΖΕΣ

Όταν ρίξει κανείς μια ματιά γύρω του, είτε στην πλάζ βρίσκεται, είτε σε κοσμικό ζαχαροπλαστείο, είτε στο δρόμο, διερωτάται προς στιγμήν αν βρίσκεται στην Αθήνα ή αν μετεφέρθη ξαφνικά στο Χόλλυγουντ.

Είναι καταπληκτικές οι πόζες που επιδεικνύει τελευταία όλος ο κόσμος.

Βλέπετε μια δεσποινίδα που είναι ζήτημα αν εκλείψει ακόμη τα δεκαεπτά της χρόνια και τρώει το παγωτό της μ' ένα ύφος απόλυτα απογοητευμένο. Ό σύντομος της, ένα χαριτωμένο παιδί, της κάνει άπειρες περιποιήσεις, της μιλά με στοργική τρυφερότητα, της επιστράτην προσοχή της στο ωραίο κομμάτι που παίζει ή τζάζ. Εκείνη ούτε ξεσφίγγει καν τα βαμμένα χείλη της. Κυττάζει τους πάντας και τα πάντα περιφρονητικά μ' ένα βλέμμα αφάνταστα μυλαζέ.

Μην εκπλήττεσθε! Μιμείται απλώς τα την Γκρέτα Γκάρμπο, και παριστάνει την γυναίκα που βαρέθηκε την πολυτέλεια τους θαυμαστές, τη δόξα... και πλήττει, πλήττει θανάσιμα... Δεν καταλαβαίνει μονάχα την διαφορά που υπάρχει μεταξύ αυτής και της Γκρέτας Γκάρμπο και πόσο κομικό φαίνεται το ύφος που έδωσε στο παιδικό προσώπκι της...

Άλλη παρακεί μιμείται πάντα την Μαρλένε. Βάζει το ένα της πόδι επάνω στο άλλο σε τρόπο προκλητικότατο και καπνίζει τα σιγαρέττα το ένα πίσω από τ' άλλο, ρίχνοντας φλογερές ματιές δεξιά και αριστερά. Παίρνει το ύφος μοιραίας γυναίκας κι' ανάμεινει με αυτοπεποίθηση τα θύματά της.

Μά κι' οι άνδρες δεν ύστερον καθόλου: Βλέπετε ένα νεαρό έλεεινής μορφής, ο οποίος επιδεικνύει το καινούργιο κουκούλαριο κοστούμι του με πόζα χιλιών Δόν-Ζουάν. Τι σημασία έχει αν είναι φριχτά άσχημος; Κι' ο κλάρκ Γκαϊημπλ κάθε άλλο παρά άμορφος είναι, κι' όμως είναι το είδωλο όλων των γυναικών του κόσμου. Έτσι, ο νεαρός μας βρίσκει φυσικώτατο ν' αντιγράψει τις πόζες, τα κοστούμια και το μειδίαμα του Κλάρκ.

Ένας άλλος πάλι έπειδη είναι κρεμανταλάς ως εκεί - πάνω, νομίζει ότι μπορεί θαυμασία να «παρυστήσει» τον Γκάρντ Κούπερ. Άλλοστε δεν είναι μόνος του. Τώρα που ο Γκάρντ είναι πολύ «της μόδας» έχουν ξεφτυλώσει στην Αθήνα άπειροι σωσίφοι του.

Και το μόνο θλιβερόν στην περίπτωση αυτή είναι ότι όλοι αυτοί που μιμούνται

τους μεγάλους στάρ, όλες αυτές οι Γκρέτες, κι' οι Μαρλένες κι' οι Μπριγκίτες δεν καταλαβαίνουν καθόλου το κομικό

θέαμα που παρουσιάζουν...

Προχθές συνήτησα στο δρόμο ένα γνωστό μου κοριτσάκι, μια μαθήτρια δεκάεξη έτων που τελείωσε φέτος το γυμνάσιο. Δυσκολεύτηκε να την γνωρίσω. Είχε φουντώσει τα μαλλιά της με μια έξωφρενική περμανάντ, βάφοντάς τα συγχρόνως με δρυζενέ, είχε βάψει τα χείλη της διπλά απ' ότι ήσαν στο φυσικό, και πέρασε στα τσίνορα της άφθονο ρίμμελ. Την κύτταξα έκπληκτη.

—Γιατί βάφτηκες τόσο πολύ, παιδί μου; τη ρώτησα.

—Μά είναι το βάψιμο αλλά Τζόαν Κράουφορντ, μου άπήνησε φυσικώτατα, το

Με ωραιότατη καπλιν για πιάξ από τουάι λευκό και σέξ.

βάψιμο της μόδας. Όλες έτσι βάφονται τώρα.

Θεώρησα περιττό να κάνω περισσότερα σχόλια. Η μικρούλα νόμιζε ότι άρκοιζε να διπλασιάση τα χείλη της, να βάψει τα μαλλιά της και τα μάτια της για να γίνη... Τζόαν Κράουφορντ! Κι' αν της έλεγα ότι είχε καταντήσει άπαισία κι' αποκρουστική με το νέο της μακιγιάζ δεν θά με πίστευε. Άφοι «όλες έτσι βάφονται τώρα» μπορούσε αυτή ν' αποτελέση εξαίρεση; Όχι βέβαια.

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Έφ'ετος η μόδα είναι πολύ... μυρωμένη. Βάλαμε τόσα πολλά λουλούδια παντού! Όχι μόνο στα καπέλλα μας και στα φορέματά μας αλλά και στα εσώρρουχά μας ακόμα.

Τώρα με τις ζέστες, φορούμε φυσικά όσο το δυνατόν ελαφρότερα φορέματα.

Και τα εσώρρουχα; Θά ρωτήσετε. Άντε πιά περιορίζονται όσον το δυνατόν περισσότερο. Είναι όμως τόσο χαριτωμένα, τόσο αθέρια που τους αξίζει να τα εξετάσωμε λίγο.

Βλέπουμε στα λινά, στα κρέπ ντε σίν, στα βουάλ, ωραιότατα μπουκέτα τριανταφυλλάκια, με μπουσουλίδες κ.τ.λ. σε χρώματα λεπτά, λίγο άφελη καμιά φορά. Μετά τα λουλούδια έρχονται τα φρούτα: λ.χ. μερικά κερασάκια κόκκινα και ρόζ σπαρμένα σ' ένα κρέπ ντε σίν με λευκό φόντο. Η μικροσκοπικά πράσινα μήλα σε ένα βουάλ ντε σουά.

Μ' αυτό δεν πρέπει να νομίζετε ότι παραμελούνται τα μονόχρωμα. Νομίζω μάλιστα ότι τα εμπνικέ αυτά ταιριάζουν καλύτερα στις νυχτικές παρά στα άλλο εσώρρουχα.

Οι κομπινάζον έφορμόζονται συνήθως κάτω από ένα άμπεισμαν που σχηματίζει σουτιέν και γαρνίρεται με κέντημα.

Η μικρή κυλόττα που συνοδεύει την κομπινάζον είναι απλούστατη και γαρνίρεται όπως και η κομπινάζον ή συχνότερα καταλήγει σ' ένα μικρό μπιαί με ένα άρχικό στο πιάξ.

Το καλοκαίρι επανέρχεται η ύποκαμψα - κυλόττα της όποιας η φύστα γίνεται «άν φόρμ» ή «άν μπιαί» και είναι μακρύτερη από άλλοτε.

Οι σπορτίβ προτιμούν την κομπινάζον - κυλόττα που είναι φαρδιά και μακρά προς τα κάτω και σχεδιάζει φούστα. Κουμπώνει ανάμεσα στις γάμπες και στη μέση της πλάτης.

Έξαιρετικά πρακτική επίσης είναι η μπλουζα - κυλόττα σπόρ από κρέπ ντε σίν ή λεπτό τουάι ντε σουά. Αυτό το νέο εσώρρουχο είναι πολύ μοντέρνο και πρωτότυπο. Κουμπώνει επάνω απ' αυτό μια φούστα και βρίσκεστε ντυμένη όσον είναι δυνατόν ελαφρότερα. Πέρασε πιά η εποχή των δαντελλών και των φραμπαλάδων, δεν είν' έτσι;

Οι νυχτικές γίνονται όλοένα και πιο πολυτελείς. Είναι πολύ μακρύτες και μοιάζουν με βραδυνές τουαλέττες. Έχουν μικρά σουρωτά μανίκια ή μικρά βολάν αν φόρμ που σχηματίζουν μανίκια. Πολλές φορές δένουν στη μέση μια κορδέλλα.

Η μόδα όρίζει ότι η νυχτική για το ταξίδι πρέπει να γίνεται σε σκούρο χρώμα: όπως το βαθύ γκρενά ή το μπλέ μαρίν.

Ξέρετε κατ' άρχήν ότι οι πυτζάμες δεν φοριούνται πιά πολύ. Το καλοκαίρι όμως όταν παραθερίζετε κοντά σε θάλασσα κι' οι νύχτες είναι δροσερές μπορείτε αν θέλετε να τις χρησιμοποιήσετε.

Μια γαρνιτούρα τόσο άπλη όσο και χαριτωμένη είναι το τοόλι. Έπίσης ένα «άντρ - ντε» από Βαλανσιέν είναι ωραιότατη γαρνιτούρα.

Σ' ένα εσώρρουχο μονόχρωμο που καταλήγει σε μπιαί μπορείτε να έγκρυστάρετε επάνω - πλαγίως μια πεταλούδιτσα από δαντέλλα.

σεηίδες

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να καθαρίσετε την βούρτσα των μαλλιών σας, που είναι από ίβουάρ ή εκάιγ, κάμετε μια καλή σαπουνάδα. Ρίξτε μέσα μια κουταλιά άμμωνία και βουτήξτε τις τρίχες χωρίς να βρέξετε την ράχη ώρα, ξεβγάλετε με τον ίδιο τρόπο και αφήσετε να στεγνώση.

□ □

Για να καθαρίσετε τον μουσαμά, που έχετε στρωμένο στο πάτωμά σας, τρίψτε τον με ένα σφουγγάρι βρεγμένο με καθαρό νερό, σκουπίστε και τρίψτε με μια φανέλλα για να γυαλίση.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μαρμελάδα βερύκοκα.— Τώρα που είναι η εποχή των βερύκοκων θά σας δώσωμε μια συνταγή να κατασκευάσετε μόνη σας ωραιότατη μαρμελάδα από βερύκοκα που είναι φθηνά και ωφέλιμα συγχρόνως.

Παίρνουμε βερύκοκα ώριμα, βγάζουμε τα κουκούτσια και τα περνούμε από το τρυπητό κάμνοντάς τα πουρέ. Τον πουρέ αυτόν τον βάζουμε να βράση με τη ζάχαρη χωρίς να βάλωμε άλλο νερό. Η αναλογία της ζάχαρης είναι 300 δρ. σε μια όκα βερύκοκα πουρέ.

Στο βράσιμο ανακατεύουμε διαρκώς για να μη πιάσουν. Θά καταλάβωμε ότι έδεσε ή μαρμελάδα αν βουτήξωμε σ' αυτήν ένα κουτάλι και το αφήσουμε να στάξη σε νερό. Αν οι κόμβοι δεν διαλυθούν ή μαρμελάδα είναι έτοιμη.

Η φωτιά πρέπει να είναι μάλλον δυνατή.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Στο προηγούμενο φύλλο σας έγραψα για τις οπτικές των ματιών, και για τα μέσα, που υπάρχουν για να τις προλάβη κανείς και να τις θεραπεύση. Επίσης και για τις αιτίες των διαφόρων ερεθισμών των ματιών (φουσιωμένα βλέφαρα, κοκκινάδα, κριθάρια).

Σήμερα θά σας γράψω για την καθαριότητα των ματιών, καθώς και για τις βλεφαρίδες, τα φρύδια και το μακιγιάζ των.

Η αντίσηψία και η καθαριότης είναι το πρώτιστον όσον αφορά τα μάτια. Ποτέ δεν πρέπει να τα τρίβετε και να τα έγγίζετε με τα χέρια σας, αλλά να τα σκουπίζετε με το καθαρό σας μανδύλι ή καλλίτερα να χρησιμοποιήτε για τον καθαρισμόν των δακρύων βουτηγμένο σε ροδόνηρο το όποιον συγχρόνως τα δροσίζει.

Τα μάτια σας δεν πρέπει να έρχονται διόλου σε έπαψη με σαπουνία όποιουδήποτε είδους, ούτε με τις λουιόν, ποιάδες και κρέμες του προσώπου, πράγματα που δεν είναι

Μόλις λοιπόν αντιληφθήτε ερεθισμό ή ευθρότητα στα μάτια, διαλύσατε ένα κουκούλακι του καφέ βορικό μέσα σ' ένα ποτήρι ζεστό νερό, και με δακνίκι κάνετε πλύσεις των ματιών, προλαμβάνοντας έτσι τον σχηματισμό άκαθαρσιών και την μόλυνση. Επίσης βάλετε και μερικές χλιαρές κομπρέσες από την ίδια διάλυση σταματώντας βεβαίως άμέσως κάθε δαφή των βλεφαρίδων έως ότου περάσει ο ερεθισμός.

Η παραμέληση της αντίσηψίας έχει ως επακόλουθον την μόλυνση και την εμφάνιση του ενοχλητικού και αντίαισθητικού κριθαριού. Το κριθάρι όφείλεται πάντοτε σε σταφυλόκοκο, από μολυσμένα χέρια και από την μη τήρηση των όρων της καθαριότητος των ματιών. Πληθύνεται εύκολα και δύσκολα θεραπεύεται. Όταν προσβληθήτε από κριθάρια να κάνετε κομπρέσες από βορικό ή χαμομήλι πολλές φορές την ημέρα. Πρωί δε και βράδυ να αλείφετε τα βλέφαρα με την ποιάδα Το πο ο β α ξ ε ν Ό φ θ α λ μ ι κ. Γι' αυτήν θά σας γράψω λεπτομερώς στο προσεχές. Αν ήθετε όμως ότι μετά είκοσιήμερο θεραπεία πολλαπλασιάζονται— αν και πολύ σπάνιο, μετά την χρήση της παραπάνω αλοιφής—τότε δεν θ' απαλλαγίτε με κανένα άλλο μέσον παρά με την εκτέλεση μερικών αντίσταφυλόκοκκικών ενέσεων, ή αντιτεμβόλου. Κάθε άλλη θεραπεία θά είναι μάταιη και διάφορες αντίαισθητικές ούλες θά μένουν στα βλέφαρα. Απτά όσον αφορά την αντίσηψία και την καθαριότητα των ματιών.

Στο προσεχές θά σας γράψω για τις βλεφαρίδες και τα φρύδια.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. ΛΑΔΑΣ

Τέ άριστοτέρων προς τα δεξιά: κομψότατο ντεζαμπιγιέ από κρέπ μαροκκίν λευκό με φαρδιά ξόνη από μαροκκίν πράσινο. Ο γιακάς γαρνίρεται με λευκές δελονιές και οι άκρες της ξόνης με πράσινες.—Νυχτική από κρέπ ντε σίν ρόζ με μπουκετάκια τριαντάφυλλα. Ζώνη ντυμπλαρισμένη με κρέπ χρώματος κοράιγ. Ο γιακάς και τα μανίκια γαρνίζονται με μπιαί κοράιγ.—Νυχτική από μουσελίνα έμπριμε λευκή με κρέσια και μπουσουλίδες.—Ντεζαμπιγιέ από φλοκονέτ ρόζ με φαρδιότατα μανίκια σπασμένα στο κάτω μέρος από δαντέλλα κού.

"Ανθρωποι... με ούρά!"

ΟΙ ΠΙΘΚΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΑΝΝΑΜ

Από την Ίνδοκίνα μās ήλθε αυτές τις μέρες μια περιέργη είδηση: σ' ένα μικρό χωριό του Άνναμ, γεννήθηκε ένα παιδί, καλοκαμωμένο όρτιο με ένα παιδί, αλλά με μια μικρή ανωμαλία: πίσω του είχε μια μικρή προεξοχή που μοιάζει καταπληκτικά με ούρά.

Όσοι διάβασαν την είδηση, θα την πήραν ίσως για άστείο. Συνηθίζεται τώρα το καλοκαίρι... για αναφυκτικούς λόγους, να προσφέρουν μερικές εφημερίδες στο άναγνωστικό τους κοινό ειδήσεις που θα είχαν μόνο την Προπαγάνδα την θέση τους. Και εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, δεν πρόκειται διόλου περί άστειότητας. Οι άνθρωποι με ούρα υπάρχουν και υπάρχουν, χωρίς διόλου να τους έχουν εφεύρει οι εφευρέτες δημοσιογράφοι...

Οι πιο δύσπιστοι, βέβαια, θα κινήσουν το κεφάλι και θα μιλήσουν περί φαντασιοπληξίας ή περί παρεξηγήσεως. Αίφνης στους ίσχυρισμούς των Πορτογάλων θαλασσοπόρων που ελπαν ξαναγυρνώντας στην πατρίδα τους, ότι είδαν ανθρώπους με ούρα, οι «λογικότεροι» απαντούσαν ότι θα έπρεπε να προσθέτουν ούρα, που την κρεμούσαν οι ιθαγενείς ώριμων νησιών του Ειρηνικού... χωρίς διακοσμήσεις. Εν τούτοις από την αρχαιότητα ακόμη υπάρχει ο θρύλος των ανθρώπων με ούρα. Πλίνιος ο Πρεσβύτερος μās αφηκε παραστατικώτατες περιγραφές των περιέργων αυτών ανθρώπων που αποτελούσαν μάλιστα ολοκληρώσει πληθυσμούς.

Οι όπαδοί του Δαρβίνου, βρήκαν με τους θρυλικούς αυτούς συνανθρώπους άφορητη να διακηρύξουν άλλη μια φορά πόσο δίκιο είχε ο άρχηγός των δογματίζοντας ότι ο άνθρωπος προήρχετο από τον πίθηκο.

Κι' αλήθεια τί άλλο μπορούσε να είναι ή... ούροειδής εκείνη απόφυση στα όπισθια των άγριανθρώπων του Ειρηνικού παρά ένα υπόλειμμα της ούρας που είχαν οι άνθρωποι αυτοί όταν ήταν πίθηκοι.

Και εν τούτοις δεν πρόκειται διόλου περί παραισθήσεων όπως υποστηρίζουν οι σκεπτικιστές ή περί θρύλων. Επιστημονικά περιδικά σοβαρώτατα, αναφέρουν παραδείγματα των τερατολογικών αυτών φαινομένων. Σ' ένα απ' αυτά, ο δόκτωρ Κνόςλεϋ Σίμλεϋ, γιατρός του νοσοκομείου Σάν Τζόνς, του Λονδίνου, αναφέρει μια νέα κοπέλλα, την οποία του έφεραν προς εξέταση και παρατήρησαν ότι είχε... μια μεγάλη ούρα γεμάτη μάλιστα τριχες!

Ποίν δέκα χρόνια, στις 26 Φεβρουαρίου 1906, στο Περού της Ν. Αμερικής, ο δωρ Σίλβα έστειλε στην πρωτεύουσα Λίμα προς εξέταση ένα κοριτσάκι που είχε γεννηθεί στο Ρίο-Τίντο και το οποίο είχε μια ούρα «μαλακή, γλοιώδη και τριχωτή».

Δεν πρόκειται όμως με όλα αυτά, παρά για περιπτώσεις εξαιρετικές, όπως και του μικρού Άνναμνιτη που αναφέραμε στην αρχή.

Αν ή επιστήμη περιοριζόταν στις περιπτώσεις αυτές θα τις κατάτασσε σ' ήν κατηγορία των τεράτων, που ποτέ δεν μπορούν να στηρίζουν μια θεωρία που αποβλέπει σε γενικότερες καταστάσεις. Έκείνο όμως που ενδιαφέρει περισσότερο, είναι ότι υπάρχουν φυλές ολοκληρώσει ανθρώπων με ούρα, όπως υποστηρίζουν πολλοί. Υπάρχουν πραγματι-

κά οι φυλές αυτές, τα απομεινάρια αυτά του πίθηκανθρώπου του Δαρβίνου;

Ο δωρ Γκαϊντ, π.χ. αναφέρει σ' ένα περιοδικό, ότι ήκουσε να μιλούν για Μοί με ούρα.

Οι Μοί αυτοί είναι μια άγρια φυλή που κατοικεί στα ύψιπεδα του Άνναμ και που κατά μέγα μέρος δεν έχει ακόμη υποταχθεί στους Γάλλους.

Οι πιο παράξενοι και τρομακτικοί θρύλοι κυκλοφορούν για τους όρεσιβίους αυτούς, θρύλοι που τους διαδίδουν οι Άνναμνιτες έμποροι που έρχονται σε επαφή μαζί τους, σε έμπορικές συναλλαγές, αλλά... εξ αποστάσεως, γιατί οι Μοί με την ούρα είναι φοβιστάιερδες και καχύποπτοι.

Βέβαια, μέσα στους θρύλους αυτούς υπάρχει και ικανή δόσις αληθείας πόση όμως,

Ένας προπάτωρ των ανθρώπων με ούρα.

δύσκολο να εξακριβωθεί.

Ένας ιθαγενής γιατρός στο Άνναμ, ο δωρ Ούγκ Τόνγκ, βεβαιώνει ότι είδε στην όρεινη περιοχή του Ούάγκ Νάμ, που έπτεται νωτιαώς της πρωτεύουσας του Άνναμ, Χουέ, κοντά στον λιμένα του Φάι-Φό, πολλούς Μοί με μια κοκκινώδη απόφυση, μήκους 4—5 εκατοστών.

Ένας ταξιδιώτης πάλι, ο κ. Πώλ ντ' Ενζουά, αφηγείται στην «Επιστημονική Επιθεώρηση, ότι είδε ένα Μοί που τον είχε πιάσει ή συνοδεία του, που είχε πίσω του κάτι σαν ούρα.

Επίσης, ο δωρ Μορέν, αρχίατρος στο Ντόγκ Χόι, που είναι ή έδρα του Κουάγκ-Μπινγκ και όπου έδρευουν οι αρχές του τόπου, αναφέρει ότι είχε από έναν Γάλλο συνάδελφό του και έναν ιθαγενή ενδιαφερόμενος πληροφορίες για τα θρυλικά αυτά ανθρώπινα όντα.

Κατά τις πληροφορίες αυτές, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι παρόμοια πλάσματα με ούρα έζησαν επί μακρόν μεταξύ των Μοί. Οι άνθρωποι αυτοί με την ούρα δεν κάθονταν ποτέ κατάχαμα, αλλά μετ' χειρίζονταν

ειδικά καθίσματα, με μια τρύπα στη μέση, από την οποία περνούσαν την ούρα τους και έτσι αυτή δεν του ένοχλούσε. Οι Μοί αυτοί κατοικούν στην περιοχή του Ούάγκ-Τρί, μεταξύ του χωριού αυτού και του Λάος.

Ο δωρ Μορέν, όμως, πιστεύει ότι ή ούρα των ανθρωποπιθήκων αυτών δεν βρίσκται παρά στην φαντασία αυτών που τους έβδαν. Οι ήμιάγριοι αυτοί φορούν στη μέση τους μια ποδιά από χόρτα, γαρνιρισμένη με άνθη, που δένεται πίσω, και που τα δεσμάτά της, σχηματίζουν ειδική ούρα.

Αυτήν είδαν και τήν πήραν για φυσική ούρα.

Η φυλή των Μοί που αναφέραμε είναι μια φυλή πολύ παράξενη, ανεξαρτήτως της ούρας των που την έχουν και δεν την έχουν, έφδσον δεν εξακριβωθεί ακόμη το πράγμα έπιστημονικώς. Είπαμε ότι είναι τόσο δειλοί ώστε δεν μπορεί κανείς να τους πλησιάσει. Φεύγουν άμέσως. Και δεν φοβούνται μόνον τους λευκούς, αλλά και τους Άνναμνιτες έμπορους που συναλλάσσονται μαζί τους, και που ανεβαίνουν ως τα ύψιπεδά τους για να προμηθευθούν το σπάνιο και πολύτιμο αυτό προϊόν, την κανέλλα. Οι έμποροι πηγαίνουν εις ένα σημείο και αφήνουν τα άντα λάγμυτά τους: δηλ. ρακί από ρούι, το οποίο γουστάρουν πολύ οι Μοί, σπέρτα, και άλλα, και φεύγουν. Οι Μοί, που τους παρακολουθούν από μακριά, πλησιάζουν μόλις εκείνοι φύγουν στα μέρη όπου αφήνουν τα «λεπτά», με τα οποία προκαταβολικά τους πληρώνουν και αφήνουν κι' αυτό τα δικά των είδη: κανέλλα, δέματα, κέρατα, κερί, μέλι. Κατόπι φεύγουν και οι έμποροι ξαναγυρνούν για να πάρουν καθείς ότι του άνηκει. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι οι Μοί είναι τιμιώτατοι στις συναλλαγές των. Ποτέ δεν έγινε να αφήσει ένας έμπορος κάτι και να μην πάρει το αντίλλαγμά του.

Ο Γάλλος εξερευνητής Άνρϋ Μαίτρο, ο συγγραφέας ενός πολύ ενδιαφέροντος βιβλίου: «Οι ζούγκλες του Μοί» και ο οποίος είχε τραγικό θάνατο—σκοτώθηκε ά-ό μια φυλή, στην οποία είχε πληρή έμπιστοσύνη—είχε κάποτε την τύχη να ιδή μερικούς από τους άγριους αυτούς, τους Μοί. Τους περιγράφει ως μικρόσωμους, αλθρινούς, πυγμαίους, με άφθονο κοκκινωπό τρίχωμα. Χαρακτηριστικό ακόμη πιο παράδοξο: δεν έχουν καμιά άρθρωση, ούτε στα χέρια ούτε στα πόδια. Τα μέλη των είναι έντελώς άκαμπτα! Πράγμα που τους κάνει να κινούνται σαν αυτόματα και κατά τον κομικώτερο τρόπο. Πώς τα καταφέρνουν τώρα με τέτοια μέλη, μυστήριο. Τα μαλλιά των είναι άφθονα και σαν μαλλί προβάτου, πέφτουν δέ πυκνά και άκαθαρτα στους ώμους των. Επί πλέον, οι άνθρωποι αυτοί έχουν μια μικρή ούρα, μήκους τριών φαλάγγων του δακτύλου.

Ο κ. Κέμπελ, διευθυντής του Ήκενο-γραφικού Ίνστιτούτου της Ίνδοκίνας, είδε και φωτογράφησε στο Πνόμπ-Πένχ, μια ούρα Μοί, που διεπρείτο στο νοσοκομείο μέσα σε οινόπνευμα.

Να παραδεχθούμε λοιπόν ότι μερικές όρεινές φυλές έχουν αυτό το μεμονωμένο, ή μάλλον: το π λ ο ν έ κ τ η μ α; Οι έπιστημονικές έρευνες δεν έταψιν έπάνω στο ζήτημα αυτό και ίσως σύντομα νάχουμε πιο συγκεκριμένα πράγματα.

Νεοεμφυμική λοχοτεχνία

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΜΟΥ

Τίποτα πιά δε μούμειν' από σένα χαθήκαν όλα, σβύσανε ώλιμένα μόν' το φιλί σου το στεγνό στα χείλη μου που στέκει κοιμισμένο όταν ξυπνά με καιεί τ' αγαπημένο κι' ατέλειωτα πονάω και θρηνώ

Κι' αυτό το μουσκεμένο το μαντήλι που το κουνούσα με όλοτρεμα τα χείλη ως ήταν να μού τδβαζαν κι' αυτό —άροϋ έτσι μās ήτανε γραφτό,— για σάβανο στο μνήμα.

ΛΕΩΝ ΠΑΠΑΣ

□ □

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Στα θλιβερά τα μαγαζιά οι γέροι ναυτικοί πόνους παληούς, τις όμορφες αγάπες λιστο-ρούνε, και στο κρασί που πίνουνε τον πόνο δά ξεχνούνε μέσ' στην ταβέρνα του χωριού την τόσο φτωχική...

Κάποιες που αντίκρύσανε από πολύ μακριά πνιγμένες μέσ' στα φώτα τους θυμούνται, πολίτεες, τις γειτονιές που γύρισαν, τις άγριες τρυ-κίμλες... και θόλωσαν τα μάτια τους, οι χώρες, τα δαρειά...

Κι' ως έχουνε τα βλέμματα στην θάλασσα σπηλιά, πώς ή ζωή τους ήτανε θλιμμένη πικρολένε από θανάτους και καμινούς γεμάτη, μα δεν κλαίνε για σταυρωμένους έρωτες και για παλιά καλά...

Υψώνουν τα ποτήρια τους γεμάτα στο κρασί, καθώς γύρω απλώνεται της νύχτας ή αύλαία και τα δαμενά πλοία τους έκει στην κυμαία μοιάζουν θλιμμένοι ναυαγοί σ' ένα μικρό νησί!

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

□ □

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

“Αχ, πώς ποθώ ανέλπιδα, στ' Απειρο να πετάξω, να βρω την αϋλη μοναξιά που δεν πάσχει εδώ, να βρω βοτάνια μαγικά τους πόνους να υπαλάξω, και μάγισσες που θα μού πούν το πώς να τραγουδώ...”

Αυτού ψηλά που θέ να ζω νάχω συντρόφους τ' άστρα, το φώς του ήλιου για πιωτό και το κενό ήδονη κι' αν μ' ανταμώσει κάποτε κι' ή Μ έρα μου ή χαλάστρα ή σάτχη νά γενή!...

ΗΛΙΑΣ ΒΙΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΜΟΥ

“Συντρίμια το καράβι των όνειρων μας και σκόρπια τ' άρμενα...”

Στ' αλήθεια δεν φταίω έγώ αν συντρί-τηκε, μα ούτε κι' Εκείνη. Τόφνιασα ένα καράβι μοναχικό στον κόσμο, με κόπους άγάνταστους όχι όπως ό Έάσων με τόσους ήρωας-βοηθούς, μα με μόνη μου βοηθό Εκείνη. Μια μέρα το είχαμε μαζί στη θάλασσα της ζωής, με πολλές εύχες, με μόνο κατεάνιο τον Έρωτά μας. Το νυττάσαμε άπ' την στεριά με καμάρι να λικνίζεται και να ξεκιλίη απαλά τα νερά της θάλασσας, με τα λεικά του πανιά γεμάτα από έλπίδες.

Πέρασαν από τότε τέσσερα χρόνια. Όλα πήγαιναν καλά, κι' όταν το καράβι μας πέραγε το δύσκολο κι' επικίνδυνο κανάλι, τότε άρχισε ή φορητούνα...

Στην αρχή τ' άφρισμένα της δυστυχίας κύματα έσπασαν τα κατάρτια, έπειτα το τιμόνι και τέλος την καρίνα, κι' έτσι άρχισε να βυθίζεται.

Τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές το χουσό μου καραβάκι, μαζί μ' αυτό κι' ό καπετάνιος, θα φτιάξη στο θύθ, εδ σφηνοθή καλά κεί κάτω, κι' ούτε θα ξαναφανή πιά στην έπιφάνεια της θάλασσας.

...Δεν φταίω έγώ γι' αυτό, μα ούτε κι' εκείνη.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΩΝ. ΤΟΜΑΡΑΣ

□ □

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ 20όν ΑΙΩΝΑ

“Ας χωρίσουμε ήρεμα, σαν φίλοι—τί συν-νηθισμένη φράση!—, άς μην τρέξουν τα δάκρυα στα μελάνχολα μάτια— δεν υπάρχει λόγος—, άς μη προσφέρουν τα γλυκά χείλη θαρεία λόγια, άς μη κυλήσουν θάρδαρας κουβέντες, πρόβιτχες, προσβλητικές φράσεις... Δεν άρμόζουν αυτά σ' ανθρώπους του κόσμου. “Ας χωρίσουμε ευγενικά, όλο τάξει!”

Επαύσατε να μ' άρέσετε, δεν σας θέλω. “Αν έσείς άκούα μ' άγαπάτε... μα δεν μπορώ... δεν το θέλω... πάψτε, θα με ξυγάστε.”

Νά έγώ, έξχασα κιόλας! “Ας τραβήξουμε ό καθείς χωριστά τον δρόμο της ζωής. “Α! “Οχι δακρυάκια, ούτε λυγμοί—πώς δεν μ' άρέσουν—ούτε το ψιθυριστό, πνιχτό «ΑΝΤΙΟ»—πφ!—λόγια του παληού καιρού. Καλή μου φίλη, πρό παντός μη ξεχνάτε πώς ζούμε στον 20ον αιώνα: ταχύτης, ευκοσμία, εύ-πρέπεια, πρό παντός ευπρέπεια!!”

Δεν σας άγαπώ! Δεν πρέπει να μ' αγαπάτε. Είμαστε στον 20ον αιώνα, τον αιώνα του Έγωισμού.

“Ω! Κλαίτε; Δέ μ' άρέσει, σταματήστε... Μην κλαίτε λοιπόν, δεν όφασεί σε τίποτα. Βαρέθηκα, θέλω να λειθερωθώ.”

“Ας ξεχάσουμε, λοιπόν τους περπάτους και την όμορφη, πράσινα νωνίτσα— την θυμάσαι;—κι' ίσως αλήθεια θάναί ώραίο... να συναντηθούμε με άλλη συντροφιά στο πλά!...”

Χά!! Χά!! Τί άστείο θάναί.

Λοιπόν να χωρίσουμε, όμορφα, ευγενικά, άναπαμένα, μην ξεγιάσει πώς ζούμε στον 20ον αιώνα, τον αιώνα... της ευγενείας... Χαίρετε!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΩΜΗΡΕΣ

ΓΕΛΑΣ...

Μ' αν ήξερες πώς κλαίω και πώς λυπάμαι τώρα που σ' είδα παντρεμένη, πόσο με τρώει ή ζήλεια όταν θυμάμαι πώς είσαι σ' άλλον πιά δοσμένη...

“Αν ήξερες θαθειά μου πώς δογγάει ό πόνος ό φριχτός μου τώρα και τη φτωχή μου την καρδιά πώς τη χτυπάει...”

Κι' αν ήξερες πώς ή ψυχή μου παραδέρνει έρημη, μονάχη άρρωστημένη μέσ' στο άφώτιστο σκοτάδι που τη σέρνει, μια έλπίδα μακρινή σδυσμένη... Δέ θα γελούσες...

ΒΑΣΣΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

□ □

ΑΝΟΙΞΗ

Διαμάντια και ρουμπίνια και φλουριά της θάλασσας στολίζουν την άγκάλη. Κλειδώναν στα ούρανια το δοσηά και φίστηξε δροσάτο μάιστροάι.

“Απ' τότετρα θαθειά του γαλανού της άνοιξης ξεχύνεται ή λαμπράδα και καίγεται στα πλάτια τ' ουρανού ό ήλιος—Πασχαλιάτικη λαμπάδα.

Δειλές και χρυσόπορφυρες οι δύσες, ροδόστροφες κι' όλόγλυκες αυγές. “Απ' άφαντες παραμυθιένες δρύσες.

δροσοσταλίδες λάμπουν στις φραγές. Πέτα ψυχή μου, γέλασε. Κι' οι θλίψες; —Δροσίσου από της λήθης τις πηγές.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

□ □

ΟΤΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΩΠΑΙΝΕΙ

Τί κι' αν ή άνοιξη τριγύρω σου γελά; Τί κι' αν τα λουλούδα ευοδίζουν, μαγεμένα από το φώς του ήλιου το χουσό; Κι' ό ουρανός κι' αν είν' ντυμένος το γιορτινό του χρώμα, τί μ' αυτό;

Τί κι' αν το σούρουπο τον πόνο μαλακώνει κι' όλα τυλίγει μ' ένα πέπλο μαγικό; Τί να τα κάνεις όλα αυτά τα κάλλη, όλα τα πλούτη που ή φύσις σπαταλά, όταν θαθειά στο είναι σου ή καρδιά σου, μένει κλειστή, γεμάτη θλίψη;

Μένει κλειστή μέσ' στο κελί της, σφιχτοδεμένη στα παλιά, βλέπει έναν κόσμο άλλον, δικό της περιφρονεί την άνοιξη και την χαρά.

Κι' έσύ, όταν δεν βλέπεις, όλα τα γύρω σου με τα μάτια της καρδιάς, τότε καλλίτερα είναι να πεθάνεις για να μη βλέπεις πιά...

ΕΛΛΗΝ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την υπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μ'ας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα από όσα δρίζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σβίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῇ υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν, ή «Έβδομος» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκριόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Πώλ Έρράν. Δεν έχει ομοιομορφία το γράψιμό σας. Μερικές φράσεις άκοιτά καλογραμμένες, οι περισσότερες όμως καθόλου στοριές. Γενικά πολύ φλύαρο γραμμένο. Μιχαήλ Πέτρον. Δεν είναι άσχημο το θέμα του, ύστερεί όμως στην εκτέλεση. Αν νομίζετε ότι μπορείτε να το δουλέψετε άκοιτά ώστε να γίνει δημοσιεύσιμο μ'ας το ξαναστέλλετε. Χρήστον Δαπέργον. Όχι επιτυχημένα τα ποιήματά σας, δυστυχώς. Έλαττωματική ρίμα και άφελές γράψιμο. Γράφετε μόνο από τη μιὰ πλευρά του χαρτιού. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Νίκον Τυπάλδον. Κατώτερο από προηγούμενά σας, έκτος από το τελευταίο τρίστιχο που είναι καλό. Μίλτον Δυρινόν. Γράφετε άκοιτά καλά. Όρισμένες μάλιστα φράσεις του πεζού σας δείχνουν ότι μπορείτε να γράψετε και καλλίτερα. Έχετε μόνο πολλές φλυαρίες στο «Γράμμα» κι' άρκετὸς επαναλήψεις των ίδιων φράσεων που το κάνουν μονότονο. Ίσως αν το συντομεύατε άρκετά και το δουλεύατε περισσότερο να γινόταν δημοσιεύσιμο. Γράφετε στο έξῃς μόνο από τη μιὰ πλευρά του χαρτιού. Γιαννουλίδον. Μέτριο το «Νά γιατί κλαίω» και όχι επαρκώς ψυχολογικό ένο. Ροζίνα. Κοινότοπο και στεγνά γραμμένο. Έπαμεινώνδαν Σταυρίδην. Όχι

επιτυχημένα τα πεζά σας. Άπολιτά γραμμένα και γεμάτα κοινοτοπίες. Μιλτιάδην Παπαϊωάννου. Χωρίς λυρικό παλμό το ποιήμα σας. Πολλὸ στεγνὸ το γράψιμό του. Πολλά τεχνικά λάθη στη φόρμα του. Γιάννην Μπάμπην. Δυστυχώς το ποιηματάκι σας «Φθισικά» είναι φοβερά άτεχνο. Ούτε μέτρο έχει, ούτε ρίμα, τίποτα. Δῆτε το και μόνος σας:

Ένα κούχ, κούχ ξερό σκορπιέται
στο μυρωμένο άγέρι και λέγει:

Μιά ψυχὴ σιγοσβύεται άπ' τῆς άρρώστειας το χέρι.

Ένα κούχ, κούχ ξερό σκορπιέται
στη μυρωμένη πλάσι και λέγει:

Ποιά άραγε μάννα
πάλλ θα κλαύση;

Μάγον Καράμαλην. Συγκινητικό το ποιήμα σας, άλλ' άποτυχημένο. Κικήν Σ. Διορθώστε λίγο το γράψιμο του πεζού σας. Έτσι φαίνεται διαστικτά γραμμένο. Άν. Παπαντωνόπουλον. Από τεχνικής άπόψεως καλλίτερο το «Αυτός που δὲ με μίσησε». Έχουμε όμως άντιρρήσεις ως προς το θέμα του. Το άλλο προχειρογραμμένο και άδοκλευτο. Μὴ βιάζεστε. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Δέσπον. Έγκρίνεται ο «Θάνατος του Έρωτα». Βάκην Άσημάκοπουλον. Όχι επιτυχημένο το πεζό σας. Η φράση σας σχοινοτενής και γενικά το γράψιμό σας άνώμαλο. Ι. Δ. Π. Σχετικά καλλίτερο το «Γιά σένα» όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Δουλεύετε περισσότερο το γράψιμό σας και άποφεύγετε τις κοινοτοπίες. Α. Καρ. Στεγνά γραμμένο το πεζό σας. Μοιάζει λίγο με σχολική έκθεση. Στείλτε μας τίποτα πιο προσεγμένο. Μαρίαν Π. Δυστυχώς ή δική μας γνώμη δεν συμφωνεί με τη γνώμη των γνωστών σας. Τα ποιήματά σας μοιάζουν με τα διάφορα λαϊκά τραγούδια των επιθεωρήσεων και δεν τας βρίσκουμε κατάλληλα για τα σελίδια λογοτεχνίας μας. Κίμων. Άλδην. Έγκρίνεται το «Μονοπάτι της ζωής». Το άλλο κα-

«Έβδομος»

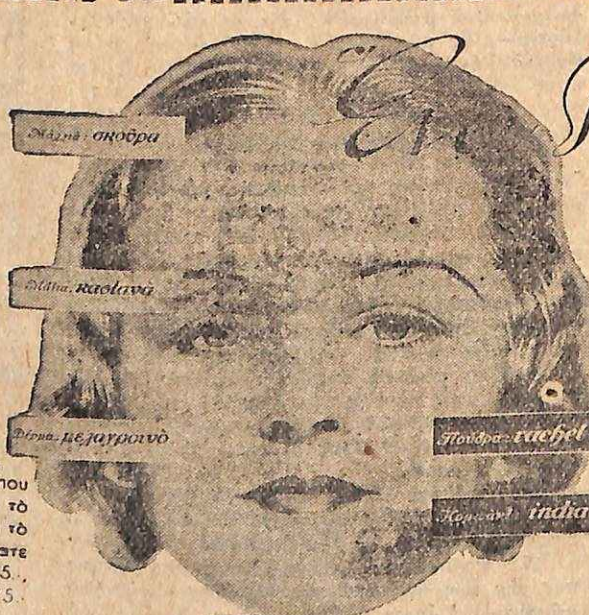
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήνα:
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ετησία έσωτερικού Δρ. 200.—
Έξάμηνος » 100.—
Ετησία έξωτερικού Διρ. 1.10.—
» Αμερικῆς Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίκου 17)
Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μὴ δὲν έπιστρέφονται.

τώτερο. Πατρινόν. Συμπαθητικό το ποιήμα σας, όχι όμως δημοσιεύσιμο. Δεν έχει την άρμονία και την μουσικότητα που πρέπει να χαρακτηρίζουν ένα ποίημα. Νίκον Κουντρομικήλην. Δεν δουλεύετε άρκετά στον στίχο σας και έτσι τα ποιήματά σας παρουσιάζουν ένα-δυο στίχους καλούς και τους περισσότερους άνεπιτυχείς. Έτσι λ.χ. στη «Μέρα της χαράς» το δεύτερο τετράστιχο είναι πολύ κατώτερο από το τρίτο που είναι άρκετά επιτυχημένο. Αάκην Κιέκκην. Υστερεί στην τεχνική του στίχου. Οι «Τρεις Άγάπες» σκοντάφτουν στον ρυθμό και στα τρία τετράστιχα. Δημοσθένην Ζαδέν. Φοβερά έξεζητημένη ή γλώσσα που μεταχειρίζεστε. Και γιατί αυτή ή μανία των συνθέτων λέξεων;

ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ SCHERK			
Χρώμα μαλλιών	Χρώμα ραγιών	Έσπερμις	Χρωματισμοί κομπάκ
Μαύρο άνοιχτό	μαύρο	άσπρ	natural I blonde rouge
Μαύρο άσπρ	μαύρο	άσπρ	natural II orange
Μαύρο άσπρ	μαύρο	άσπρ	rachel I india
Μαύρο άσπρ	μαύρο	άσπρ	india

Παρεϊδύμει:

Ένα μελαχροινό πρόσωπο με καστανά μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα Mystikum, rachel I και λιγάκι κομπάκ india. Έαν έσθε ξανθή, σταράτη ή άρχα ό πίναξ του Scherk θα σας βοηθήσῃ να βρήτε την άρμονική συμπλήρωσι της όμορφιάς σας! Η Πούδρα Mystikum και το κομπάκ Mystikum προσελκτικά διαλεγμένα στον τόνο που πηγαινέι καλύπτει στα μάτια, μαλλιά και έπίδερμίδα, σύμφωνα με τον πίνακα του Scherk, δημιουργούν τον τύπο σας. Η έμφάνισις σας άποκτά μιὰ γοητεία μοναδική. Έναντι ζδράχμου γραμματόσημου σας άποστέλλομεν τον πίνακα του Σέρκ ως και δείγματα πούδρας και κομπάκ. Πούδρα Mystikum σε κουτιά των άρχ. 80. και 50. Κομπάκ Mystikum (rouge) άρχ. 50. Γεν. Άντης: Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10, Αθήνα.

Πούδρα Mystikum

ΚΟΜΠΑΚ MYSTIKUM (Rouge).
Σε κομψά κουτάκια με καθρεπτάκι και poupeffe.

Κυττάξτε λ.χ. αυτό το τετράστιχο σας.

Θά σου μασσήξει άργά, σκληρά, τη σάρκα
του κορμιού σου.
Θά σου μαράνει τη ψυχὴ σαν ένα άπυρορόδο,
θα σου ξεσκίσει τη καρδιά, κι' άπ' του ά-
στροματιού σου
την άρμυροπηγή, καυτό θα τρέχει άργυροδά-
κρυ.

Δεν πιστεύουμε να το βρίσκετε καλό. Γράφετε πιδό, άλλά, όπως μιλάτε. Το γράμμα σας άλλωστε είναι γραμμένο με άσυγκρίτως καλλίτερη γλώσσα από τα ποιήματά σας. Άποφεύγετε λέξεις όπως αυτές: «άηδι άρι-κο σκούλι, γοργοφτερούγητο».

κρεπιοτυμένη, θρωμοψόφημα, κόλναγες κ.λπ. Τέτοιες λέξεις κακόχγευες και άνταισθητικές δὲν έχουν καμμία θέση σ' ένα ποίημα. Διαβάστε Χατζόπουλο, Πορφύρα, Μακάση, Καρυωτάκη, Πολυδούρη κ.λπ. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Νέλλην Σίβαν. Έγκρίνεται ή «Ζωή» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά της. Βέον Αύράνη. Σχετικά καλλίτερο το «Μαζι με την καμπάνα» όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Θέλει ακόμη δούλεμα, πιδό πάντων το τελευταίο τετράστιχο που είναι έντελως άποτυχημένο και καταστρέφει όλο το ποίημα. Ποπ. Παπ. Πολλὸ κοινό-το θέμα που διαλέξατε.

Ε. Α. Π. Ρ. Δυστυχώς άδυνατούμε να

σας διευκολύνουμε. Πάριν Φουξήν. Πολλὸ παιδιαστικό το τελευταίο σας. Κατώτερο από άλλα προηγούμενά σας. Α. Κ. Κουκάκη. Άποτυχημένα τα ποιήματά σας. Δείχνουν όμως ότι θα μπορούσατε να γράψετε καλλίτερα πράγματα αν δουλεύατε περισσότερο το στίχο σας. Γιατί άλλα τετράστιχα σας είναι σωστά από τεχνικής άπόψεως κι' άλλα έσφαλμένα. Το πεζό σας δὲν διαβάστηκε ως υπεράριθμο. Συμμορφώ-νεσθε, παρακαλούμε, με τους όρους συνεργασίας μας. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Α. Σ. Ό «μονόλογος της άμαρτωλῆς» έχει ένα δυο στίχους επιτυχημένους, στο σύνολο όμως ύστερεί.

Μην παίζετε
μέ τον Ήλιο.

Ό ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέλει προσοχή. Χαρείτε τον ήλιο, τώρα το καλοκαίρι, που θα σας χαρίσει ύγεια, προφυλαχθείτε όμως από την ήλωση, τα ήλιοκάματα και τις υπερχρωμές. Για ν' άποκτήσετε το ωραίο μελαψό χρώμα της άκρογιαλιάς και γενικώς της έξοχης χωρίς έγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY, Αθήναι, Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχή (το βουνό, τ' άκρογιαλί), τα σπόρ, τις ήλιοθεραπείες και για θεραπεία των ήλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Μιά μικρή φροντίδα

σας εξασφαλίζει ωραία μαλλιά και διατήρησι της όντουλασιόν. Λούζετε λοιπόν τα μαλλιά σας μιὰ φορά την έβδομάδα με το Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tet-Noire) και με το συνδυασμό του «ΣΕΒΕΚΛΑ», που περιέχεται στον ίδιο φάκελλο, θ' άποκτήσετε μαλλιά ύγιη, φρέσκα και χωρίς πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ξανθά μαλλιά και το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για σκούρα.

ΔΡΧΜ 12,50
SHAMPOUR
AMPOSAN
ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΙΤΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΩ γραμματόσημο του
έναντι είδους μό-
νον. Τα προτιμώ επί των φακέλλων.
Είμαι έρασιτέχνης και δίνω
τάς καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, Αθήνας.

..Μιά γιά πάντα
μόνον δι' όλίγων
ένέδεων του Ιατρού
Αλέξ. Κομη
Άκαδημίας τοδ
τηλέφ. 28122

Vaccin de Staphylocoque
fermenté du
Dr. ALEX. KOMIS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
όδός ΠΕΙΡΑΙΟΣ 18
τηλέφ. 23.434

Θὰ πᾶμε στο φεγγάρι,

(Συνέχεια από την σελίδα 22)

6ε. Μελετώνται λοιπόν όλα τα μέτρα που θα καταστήσουν ακίνδυνη την παραμονή των διαπλανητικών ταξιδιωτών μέσα στο κοσμικό τους.

Όταν η ρουκέτα θα έχει φθάσει σ' ένα ώριμο ύψος την ταχύτητα των 11.180 μ. το δευτερόλεπτο, δεν θα ξαναπέσει πια στην γη αλλά θα διευθυνθεί σύμφωνα με την προδιαγεγραμμένη της πορεία προς ώριμο άστρο, το φεγγάρι π. χ. Εφόσον δε η ρουκέτα θα απομακρύνεται από τη Γη, θα ξεφεύγει δηλ. από την έλξη της, τόσο, αντισθέτως με τις πρώτες στιγμές της πτήσεως —το βάρος των επιβατών της θα ελαττώνεται έως ότου έλξη στιγμή που άνθρωποι και αντικείμενα δεν θα ζυγίζουν... τίποτα πια μέσα στην ρουκέτα! Δε θάχουν το βάρος ούτε ενός πεπερού. Οι ταξιδιώται δεν θα νοιώθουν πια ούτε τα χέρια, ούτε τα πόδια των. Μόλις δε βελήσουν να κάμουν και την παραμικρή κίνηση, θα ρίχνονται αναλόγως της κατευθύνσεως της κινήσεώς της, στα πλάγια, επάνω ή κάτω του θαλαμίσκου.

Για να αποφύγει ο κατασκευαστής της ρουκέτας τα δυσάρεστα αποτελέσματα που θα-χνη για τους άστροπόρους το φαινό-

μενο αυτό, θα ντύση τα τοιχώματα του θαλαμίσκου με παχύ στρώμα καουτσούκ και ύφασματος. Θα κρεμάση επίσης ολόγυρα χειρούλια, όπως αυτά από τα οποία πιάνονται οι δροχοί στα τραίνα, για να μπορεί να πιάνεται ο επιβάτης και να μη ρίχνεται μια άπ' εδώ και μια από εκεί, μέσα στην καμπίνα του. Όλα αυτά, έως ότου η ρουκέτα περάσει στην ατμόσφαιρα του άστρου προς το οποίο διευθύνεται. Τότε τα φαινόμενα θα μετριασθούν και θα παύσουν ίσως τελείως, αναλόγως της πυκνότητος της νέας ατμόσφαιρας στην οποία θα μπη ή ρουκέτα.

Ός προς την πορεία που θα δοθή στο άστρο, θα γίνουν φυσικά λεπτομερέστατοι υπολογισμοί, γιατί διαφορετικά, μια εσφαλμένη πορεία, θα μπορούσε να κάνει την ρουκέτα να στρογγυλίξη επί μήνες και έτη γύρω από τον ήλιο ή κανένα άλλο άστρο χωρίς να σταματήσει πια ποτέ!

□ □

Αλλά το πρώτο ταξίδι προς την Σελήνη δεν θάναι το καθντό ταξίδι, ή καθόδος δηλ. στο άστρο που μᾶς φωτίζει την νύχτα, αλλά μια εξερευνητική έρευνα μια αποστολή γύρω από τον πλανήτη. Οι πρώτοι άστροπόροι θα κάμουν απλώς την αναγνώριση του εδάφους, όπως λένε οι στρατιωτικοί και θα επιστρέψουν να μᾶς πούν τα νέα τους.

Αν θα επιστρέψουν ποτέ.

Αργότερα θα γίνει το ταξίδι προς τον Άρη, πράγμα ακόμη πιο ενδιαφέρον. Οι άστρονόμοι, έχουν κατορθώσει ως τώρα να μελετήσουν την ατμόσφαιρα του Άρεως: είναι σχεδόν ίδια με την δική μας. Συνεπώς,

οι άστροπόροι, θα μπορούσαν κατεβαίνοντας στον Άρη, να ζήσουν επάνω σ' αυτόν.

Άλλοτε υπελογίζετο ότι ένα ταξίδι ως τον Άρη θα χρειαζόταν 46 μέρες, τώρα μερικοί άστρονόμοι, όπως ο Ένω-Πελτερ, φρονούν ότι θα έφθαναν 46 ώρες.

Θα έλθη ασφαλώς εποχή όπως πᾶμε που θα πηγαίνουμε να περάσουμε τις διακοπές μας, οι πλουσιότεροι, όχι πια σε καμιά ευρωπαϊκή λουτρόπολη, αλλά στον πλανήτη Άρη.

Θα την δούμε όμως εμείς αυτή την εποχή;

ΣΧΟΛΗ ΣΑΛΒΑΝΟΥ

περιλαμβάνουσα τελειότατον

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Όδ. Βικτωρος Ουγκώ 40, τηλ. 20-051

Οι νέοι κανονισμοί του εκπαιδευτηρίου και του οικοτροφείου αποστέλλονται τῷ αἰτοῦντι.

«ΦΟΙΝΙΞ»

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός Οδοντίατρος

Διπλ. Έθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Δέχεται 9—1 π. μ. 3—7 μ. μ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Τακτική Άναγνώστρια, Βόλον. Δυστυχώς και η συνταγή αν δοθή δεν μπορεί να παρασκευασθή γιατί δεν υπάρχουν στα φαρμακεία τα υλικά και μάλιστα πρόσφατα. Λυπούμαι κατάκαρδα που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω. Αλλά μου φαίνεται ότι κάτω από το ψευδώνυμον κρύβεται ο φαρμακοποιός, που έχει ανάγκη της συνταγής δι' έμμετάλλου, δεν είναι έτσι;

Πάνα Παν. Έντα ύθα. Πολύ ευχαρίστος ο κ. Λαδάς θα σας δειχθή απολύτως δωρεάν και θα σας καθοδηγήσει για τα χίλια δυο ζητήματά σας. Πήτε τουμόνον το ψευδώνυμό σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8 εκτός των Κυριακών.

Μια άπογοητευμένη. Σε βαθμό πυκνότητος μεγαλύτερο ή ειδική αποψιλωτική πομάδα δραδείας ενεργείας του κ. Λαδά θα σας δώση με λίγη ύπομονή σε 8 μήνες περίπου άριστα αποτελέσματα. Την παρασκευάζει ο ίδιος αντί δρχ. 75 κατά σωληνάριον. Επίσης στον ίδιο θα δρῆτε ένα ωραίο καλλυντικό γάλα ειδικό για το λιπαρότατο πρόσωπό σας, το οποίο θα βάξετε προ της πούδας. Θα σας εξετάση δωρεάν αν τῷ πήτε το ψευδώνυμό σας. Μην απελπίσεσθε, θεραπεία αποτελειστική, θα σας αποδόση ό,τι επιθυμείτε.

Μινέρβα έντα ύθα. Καλλίτερη είναι ή προσωπική εξέταση, για να διορθωθή το δέρμα σας από τη πανολεθρία που μου γράφετε. Αλλά κάνουν οι διάφορες χρυσοτυλιγμένες κρέμες και οι άσβεστοπούδες. Πηγαίνετε στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) και λέγοντάς του το ψευδώνυμό σας θα εξετασθή εδωρεάν. Θα σας συμβουλεύση ό,τι πρέπει.

Φόρ. Γεωργ. Άμερικήν. Δυστυχώς μόνον διά προσωπικής εξέτασεως θα ήτο δυνατή ή εξυπηρέτησή σας. Έξ άλλου έφ' όσον ο τριχοφάγος, όπως τον αποκαλείτε, έχει προσβάλλει και το πρόσωπο, υπάρχει ανάγκη και ένεσθεραπειας. Προ παντός όμως χρειάζεται μικροβιολογική εξέταση των τριχών δια να βρεθή το δρων παράσιτον. Γιατί πολλές παθήσεις της τριχοπτώσεως της κεφαλῆς τις λένε οι μη ειδικοί, τριχοφάγους. Ίσως να πρόκειται για καμιά άλλη δερματική πάθηση. Πάντως γράψτε μας τα μικροβιολογικά ευρήματα, και θα σας απαντή-

ση ο κ. Λαδάς λεπτομερώς και ιδιαιτέρως. Έσπεύσατε μόνον το γραμματόσημο για την απάντησή.

Αδωνιν. Μου φαίνεται ότι δεν είναι σπουδαία αυτά όταν συμβαίνουν σ' άνδρες: ώστε να ζητάτε τόσο επίμονα τη σωτηρίαν σας. Έν πάση περιπτώσει το αύθδ είναι πολύ καλό. Ν' αποφεύγετε το σαπούνι. Να πλύνεσθε με χλιαρό πάντα νερό και να βάξετε στο πρόσωπό σας μια λιπαρή κρέμα. Καλή στην περιπτωσή σας είναι ή λιπαρά μορφή της Χαρέμ. Για τις ρυτίδες των ματιών γράφει στο προηγούμενο φύλλο ο κ. Λαδάς λεπτομερώς. Για τη πιτυρίθρα να σαπουνίσεσθε κάθε 20 μέρες με κατριοσάπουνο και να θρέξετε τις τρίχες μέρα παρ' ή μέρα με το κάτωθι υγρό, μέσα στο οποίο να δουτάτε τη δούτσα των μαλλιών.

Solution de sublimé à 20 o/o	50 gr.
Alcool de rose	50 »
Huile d' amandes douces	2,50 »
Teint. de cantharides	1 »
» » citron	2 »

Τ' άγγουρι ξεραίνει πολύ το δέρμα, συνεπώς να τ' αποφεύγετε.

Νιαστική. Για το πρώτο ζήτημα έγραφε στη γυναίκα στήλη ο κ. Λαδάς ειδικό άρθρο, και με συνταγες αποψιλωτικών. Δυστυχώς δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Αν δεν τις έχει πειράξη καλλίτερον μέσον είναι ή μηχανή. Πάντως παίζει ρόλον και ή παρατηρουμένη ανεπάρκεια γι' αυτό και πρέπει να κανονίση την ρύση για να μη παρουσιασθή επίτασις και των δύο ελαττωμάτων. Για το τοπικό πάχος να περπατή τουλάχιστον επί 10 λεπτά την ημέραν στα νύχια των ποδιών. Επίσης να τα σαπουνίξη και άφου τα σκουπίσει να κάνει ένα μασσάζ απ' τα κάτω προς τα άνω με την έξξη αλοιφή, έως ότου απορροφηθή καλά και κατόπι θα συνεχίξη επί μια ώρα. Αυτό θα γίνεται καθημερινώς έως ότου άδυνατίσουν.

Iodure de potassium	5 gr.
Eau	5 »
Glyceré d' amidon	40 »

Μάγδα Λάντυ. Δεν πρέπει να γίνεται νευρασθενική, ούτε ν' απελπίσεσθε. Την ανάπτυξη του στήθους σας, θα την επιτύχουν ασφαλώς τα ειδικά όρμονοθεραπευτικά κατάρτια του κ. Λαδά, χωρίς καμιά άλλη τοπική θεραπεία. Θα τα παραγγείλετε στον ίδιον Σόλωνος (11—1 και 5½—8).

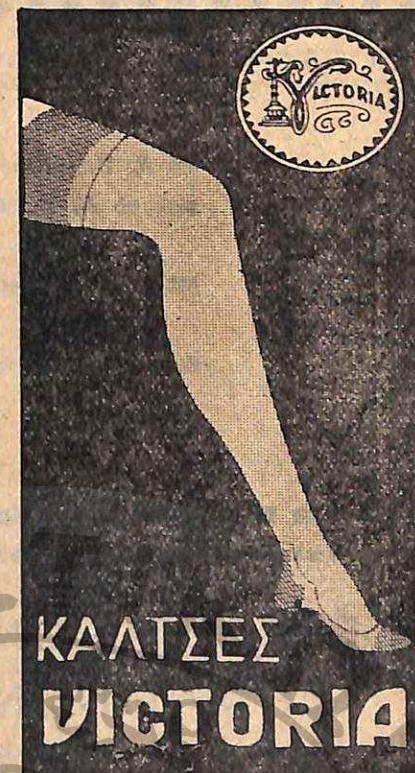
Νταίξη Ηράκλειον Κρήτης. Να πλύνεσθε με χλιαρό νερό. Μετά μ' ένα βα-

δάκι δουτηγμένο σε άραιά χαμομηλόνερο να περνάτε όλο το πρόσωπο. Το ίδιο θα κάνετε κατόπι, κάθε μέρα με ένα βαμβάκι δουτηγμένο στην κάτωθι λιστίον:

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	100 »

Το αύθδ να το εξακολουθήσετε. Τίποτε άλλο απ' όσα μου γράφετε. Κρέμα θα χρειάζεσθε ρευστοποιημένη δηλ. τροφοτονωτικό γάλα γιατί άμα είνε πομάδα θα σας κᾶνπ κακό στη πάθησή σας. Όστε γράψτε στον κ. Λαδά για να σας παρασκευάση και να σας το στείλξη. Τιμή δρχ. 90 μετ' αποστολής.

Σίκ. Το καλλίτερο φάρμακο που σας συνιστώ για την πυκνώση των βλεφαρίδων και συνεπώς και για την ανάπτυξη των είναι ή αλοιφή Topovaccin Ophthalmique. Κάθε βράδυ μ' ένα σπιρτόβυλο στο όποιο έχετε διπλώσει βαμβάκι, βάξετε λίγη απ' αυτή την αλοιφή στην άκρη των βλεφάρων

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ. - ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ. - ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝ-
ΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

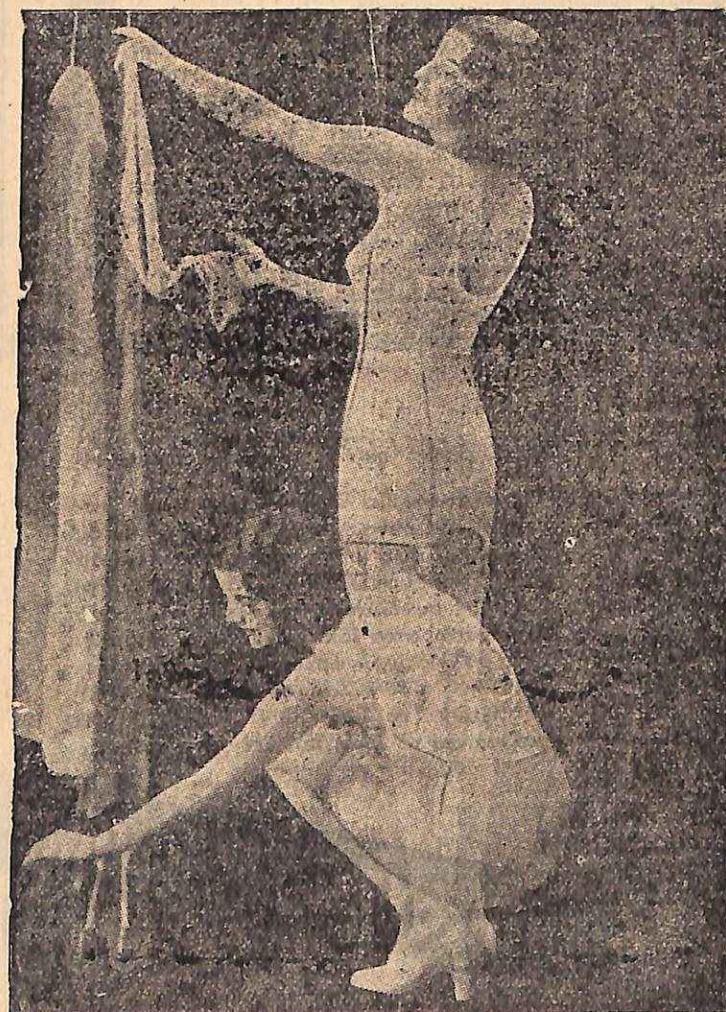
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΑΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΔΑΧΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Μαλακρυνά, ζωνρά, μέ NIVEA

Ίδου ένα ωραίο θέαμα: Η μητέρα τους, βεβαίως, θα φροντίξη να τρίβη πάντοτε καλά με κρέμα NIVEA αυτά τα χαριτωμένα πλασματάκια, τα οποία τρέχουν εδώ και εκεί. Και θα είναι υπερήφανη όταν βλέπη τους άλλους να θαυμάζουν τα τόσο υγιή και ήλιοκαμένα παιδάκια της.

NIVEA
CREME

Η NIVEA είναι πολύ εύνηνη—κυρία των 20 γραμμ. δρχ. 15, των 60 γραμμ. δρχ. 30. Σωληνά-
ρια των 20 γραμμ. δρχ. 30 και των 60 γραμμ.
δρχ. 40.

και στις σκληροειδείς. Είναι άριστο φάρμακο για τα μάτια, προκαλώντας τις μολύνσεις και ζωογονεί τις βλεφαρίδες, δίδοντας κι' ένα ωραίο μαύρο φόντο. Είναι το μόνο έγκριτο μέσο από το Ιατροσυμβούλιο. Πωλείται μόνο 15 δραχ. το μικρό σωληνάριο σ' όλα τα κεντρικά φαρμακεία. Η δυσοσμία του στόματος προέρχεται μάλιστα από ούλιτιδα. Αυτό φέρει την ημέρα καθαρίζετε το με την δοντοκρέμα Μπριγιάνη ή οποία είναι άγνη σαπουνόχονος αφρίζουσα και η πιο κατάλληλη για τον καθαρισμό των δοντιών.

ΕΡΓΟΙ ΚΑ ΒΕΛ. Δεν μου γράφετε αν το δέρμα σας είναι ξηρό ή λιπαρό. Πώς θέλετε λοιπόν α σας συμβουλευσω ότι πρέπει: Όποιαδήποτε για να ικανοποιήσω την επιθυμία σας παρακάλεσα τον κ. Λαδά να σ' εξετάσει δωρεάν. Δέχεται Σόλωνος 40.

ΔΟΛΑ ΠΑΤΡΑΣ. Την κρέμα κεφαλής να την εξακολουθήτε. Τα θειούχα λουτρά θα καταστρέψουν και θ' αποξηράνουν το δέρμα σας. Μόλις είδατε καλό θα τα καταστρέψετε πάλι. Αν μαλάκωσε το δέρμα σας μπορείτε ν' αρχίσετε το αποφυλικτικό. Να εξακολουθήσετε όλην την θεραπεία και θα δήτε

πολύ καλό. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Μ. Τ. Δράμα Το γάλα «Μπριν Σολέ» του κ. Λαδά δίδει μια ομοιόμορφη μπρούντζινη χροιά σ' όλο το μέρος του δέρματος το χρησιμοποιείτε. Μ' αυτό επίσης ξεμακιγιάρεστε το βράδυ. Καθαρίζει κι' απαλύνει την επιδερμίδα, προφυλάσσει δε συγχρόνως το δέρμα απ' τα κακά του ήλιου. Αμα παύσετε την χρήση του, μετά είκοσι μέρες το δέρμα ξαναπαίρνει το φυσικό του χρώμα. Η φιάλη δρχ. 125 με τα εξόδα της αποστολής. Γράψτε στον ίδιο: Σόλωνος 40. Δυστυχώς το αποτριχωτικό υγρό για το σώμα τελείωσε λόγω της μεγάλης ζήτησης την εποχή αυτήν και συνεπώς λυπούμαι που δεν θα σας ευχαριστήσω. Όταν θα έλθετε σ' Αθήνας θα σας εξετάσει ο κ. Λαδάς δωρεάν για το άλλο σας ελάττωμα.

ΜΙΝΕΡΒΑ Ένταυθα. Σας έχω ήδη απαντήσει. Να έχετε λίγο υπομονή. Όλες τις επιστολές τις λαμβάνω, άλλ' απαντώ με την σειράν. Αν πάλι σας διέφυγε τίποτε γράψτε μου λεπτομερώς και θα σας προτιμήσω αμέσως.

ΔΟΡΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Το Α. Β. μάθαινε κάθε μικρή παιδοῦλα
και το Α. Β. C. σαν έγινε ωραία μο-
διστροῦλα
Μ' αυτά τα τρία γράμματα χρώς φω-
νές κι' άντάρα
Εμαθε πάντα να ζητή κλωστή μάρκας
«ΚΙΘΑΡΑ»

Στίχοι: ΜΑΡΤΖΩΚΗ

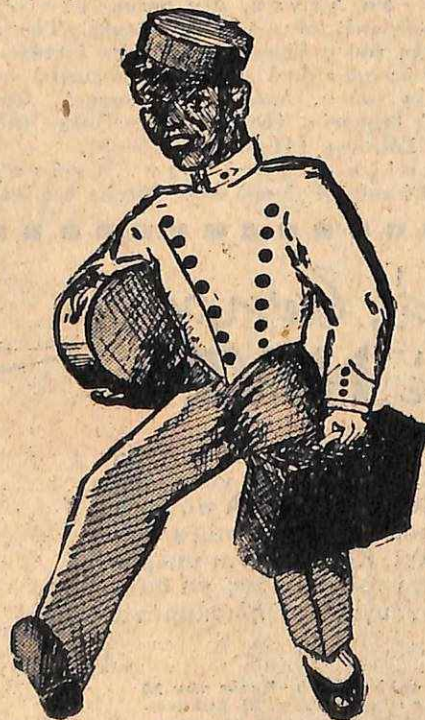
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ
ΕΙΔΩΝ

ΑΦΟΙ ΔΕΡΜΙΤΖΑΚΗ
& ΚΥΠΡΙΟΣ

7 ΒΟΥΛΗΣ 17

ΤΗΛ. 21-673

ΤΣΑΝΤΕΣ
ΖΩΝΕΣ
ΒΑΛΙΤΣΕΣ

Δοκιμάσατε Αυτήν την νέαν Πούδραν “Ωραιότητος” ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει δρι-
στικώς το ζήτημα της γυαλάδας
της επιδερμίδος, διότι περιέχει έν-
θουμάσιον ουστακτικόν, ονομαζόμενον
DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη
σας την δοκιμήν δι' αὐτοῦ τοῦ α-
πλοῦ τρόπου. Καλύψατε τὸ ἑνα
δάκτυλόν σας ἀπὸ τὴν Νέαν Πού-
δραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ
τὸ ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Όταν
τὸ ἀποσύρετε, θὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι
τὸ δάκτυλό σας δὲν εἶναι οὔτε
ὄγρον, οὔτε γυαλιστερόν, ἀλλὰ α-
πολύτως ξηρόν καὶ «μάτ». Ἡ πού-
δρα ἀνθίσταται εἰς τὴν ὑγρασίαν,
διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE.
Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Πούδρα ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ κρατᾷ 8 συνεχεῖς ὥρας.
Μπορεῖτε νὰ χορεύετε ὁλόκληρον τὸ
βράδυ ἐντὸς ὑπερθερμασμένης αἰ-
θούσης καὶ νὰ ἔχετε ἑνα χρώμα τό-
σον δροσερό καὶ θαυμαστό, ὥπως
καὶ ὅταν ἀρχίσατε τὸν χορὸ. Ἡ
νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δὲν ἀλλοι-
οῦται ἀπὸ τὸν ἀνεμό, τὴν βροχὴν
ἢ τὴν ἐφίδρωσιν. Ἐγγυᾶται ἀπαλ-
λαγὴν ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δι-
καιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀνε-
υθύνωμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν ση-
μείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε
ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὁμως νὰ εἶναι σαφέστα-
τος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκ-
δηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώ-
σται, οἱ ἐπιθυμούντες ἰδιαιτέραν δι' ἐπι-
στολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσφαλεί-
οντες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ Ἰατρεῖόν του,
Ἄγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρῆ. Ἐ-
κεῖ δέχεται καθ' ἐκάστην πλὴν Κυριακῆς
6-7 μ. μ.

Τραυλὸν Θεο(ν)ικην. Γράφετε δι
πέφτον τὰ μαλλιά σας ἔτσι σκέτα καὶ ξε-
ρά. Φαίνεται ὅτι εἰσθε Λάπων γιὰ τὸ δὲν ἔ-
ξηγεῖται ἀλλοίως ἢ συντομία τῆς ἐπι-
στολῆς σας. Θὰ κάμετε τὸ κάτωθι φάρμακον
καὶ κάθε πρωὶ ἀπὸ προηγουμένου ἀναταρά-
ξετε καλὰ τὴν φιάλη θὰ παίρνετε λίγο ἐ-
πάνω σὲ ἑνα βαμβάκι καὶ μ' αὐτὸ θὰ
τριβετέ καλὰ τὶς ρίζες τῶν μαλλίων σας.
Θὰ πλύνεσθε δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα καὶ

μετὰ τὸ λουεῖν σὺ πλένετε τὸ κεφάλι σας
μὲ λίγο ξίδι τὸ ὅποιο θὰ ἀφήνετε λίγη ὥρα
καὶ μετὰ θὰ τὸ ξεπλένετε καὶ θὰ σκουπίζε-
σθε ὅσο μπορεῖτε καλὰ ὥστε νὰ μὴν μένουν
νερά πάνω στὸ κεφάλι.

Alcool	50 gr.
Resorcine	5 "
Acide salicylique	1 "
Teint. de quinquina	10 "
Teint. de cassia	10 "
Nitrate de pilocarpine	0,30 cent.
Teint. de Benjoïn	5 gr.
Huile de ricin	3 "

Τακτικὸν ἀναγνώστην Σ. Μ.
Λάρισα. Φαίνεται ὅτι εἰσθε πολὺ νευρι-
κὸς γιὰ τὸ ἀλλοίως δὲν ἐξηγεῖται ἡ τόση ἀ-
νυπομονή σας. Ὑπάρχει ροὴ δέβαια πού
πολλὰς φορές ἐπιμένει τόσο πολὺ ὥστε κά-
μνει καὶ αὐτὸν τὸν θεράποντα ἱατρὸ νὰ διε-
ρωτᾷται γιὰ τὴν αὐτὴν ἐπιμονή. Ὅσοι ἔχετε
το αὐτὸ ὅπ' ὄψιν σας καὶ ἐξακολουθήσετε
τὰς ἐγγύσεις καὶ τὰ χάπια. Ἀλλὰ νὰ πά-
ρετε Ἀρεγκὸν καὶ δχι Ἀρεδὸν πού πήρατε.
Ἄν δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ στεῖλτε τὰ χρήματα
στὸν ἀντιπρόσωπο κ. Ἀνδρέα Φράγκο Γε-
ρανίου 21 νὰ σᾶς τὸ ἀποστείλῃ καὶ δὲν πρέ-
πει νὰ ἀνησυγῇτε γιὰ τὸ δυστυχὲς εἶναι ἀπὸ
ἀπὸ τὶς μορφές πού ἐπιμένουν περισσότερο.
Γι' αὐτὸ ἐκεῖνο πού καὶ πάλιν σᾶς συμβου-

λεῖω εἶναι νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν θερα-
πεία, δέβαιος ὅτι μπορεῖ νὰ ἀργήσῃτε ἀλλὰ
θὰ θεραπευθῇτε ριζικῶς.

Σ. Σ. Σ. Καλέσαι. Δυστυχῶς αὐτὸ τὸ
δυσάρεστο φαινόμενον παρουσιάζεται σχεδὸν
πάντοτε σ' αὐτὰς τὰς περιπτώσεις. Δίδουν
ὁδηγίες σ' ἑνα μέλλοντα ἀσθενὴ δὲν τοῦ
δίδουν ὅμως νὰ καταλάβῃ ὅτι ὑπερσιτισμὸς
δὲν σημαίνει καὶ ὑπερφόρτωσι τοῦ στομά-
χου μέχρι διαρροῆς. Χρειάζεται δέβαια
μια τόνωσις τοῦ οργανισμοῦ γιὰ νὰ κατορ-
θώσῃ νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὴ νέα κατάστασι
πού δημιουργήθηκε ὅχι ὅμως καὶ ὑπερφόρτω-
σι. Δὲν θεραπεύεται καμμιὰ ἀπολύτως ἀρ-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐδε-
μιάς ἐλάξης τοῦ δέρματος ἀφαι-
ρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοκκυκλα-
σιὸν μὲ τὸ τελευταῖο μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ ἐιδικῷ ἱατροῦ:
δὸς Κυδασθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ.
τηλεφ. 27.420

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

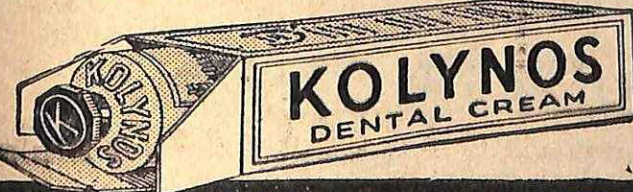
Μία ἀντισηπτική Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς
κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευ-
κότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀνενημέθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως
Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀνενημέθη ἐπί-
σης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΛΑΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Άόρατος Κίνδυνος

ἀπειλεῖ τὰ παίζοντα παιδιά
σας, ἐὰν δὲν καθαρίζεται τα-
κτικὰ τὸ σπῆτι σας μὲ «Λυζὸλ»
τὸ ὁποῖον φονεῖ τὰ μικρό-
βια. Τὸ «Λυζὸλ»
χρησιμοποιεῖτε ἀ-
πὸ 40 χρόνια εἰς
ὅλον τὸν Κόσμον
εἰς τὰ Νοσοκο-
μεῖα. Ἐχετε πε-
ποιθήσιν στὸ «Λυ-
ζὸλ».

Ἀποφεύγεται τὰς εὐθύνας ἀπομιμή-
σεως. Ἡ ὑγεία σας εἶναι πολὺτιμος γιὰ
τὰ καμὲν περὶ αὐτῆς.
Ζητήσατε ἐπιμόνως τὴν ἐμπροσχι-
στὴν γνήσιαν συσκευασία.

«Λυζὸλ» «Lysol»

Σήμα
κατατεθέν

Κατασκευαστῆ: S. Hülke & Mayr Aktien-
Gesellschaft, Hamburg

ρώστεια με υπερσιτισμόν όπως τὸν ἐννοοῦν καὶ ποὺ εἶσι δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ καταστροφή τοῦ στομάχου. Πῶς μπορεῖ νὰ συνδυασθοῦν ὑπερσιτισμὸς με κοῦρα στὴ ζαλιωτοῦρα 10 ὥρες. Πῶς θὰ κατορθώσῃ τὸ στομάχι νὰ χωνέψῃ ὅλα αὐτά. Προσοχὴ λοιπὸν τώρα ποὺ εἶναι καιρὸς νὰ τακτοποιήσῃτε αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἑξῆς τακτικὴν: τὸ πρωῒ: 80—100 δράμια γάλα με ἓνα δυὸ παξιμάδια με λίγο βούτυρο καὶ μαρμελάδα. 10 π. μ. ἓνα ριζόγαλο ἢ μιὰ κρέμα. 1 μ. μ. γεῦμα ἂν εἶναι κρέας ὅχι περισσότερο ἀπὸ 80 δράμια ἓνα πιῶτο μακαρόνια, λίγη σαλάτα ἓνα αὐγὸ βραστὸ, καὶ φρούτα. 4 μ. μ. Γάλα μαρμελάδα βούτυρο ἓνα αὐγὸ βραστὸ 8 μ. μ. ὅπως καὶ τὸ γεῦμα με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι μπορεῖ νὰ προστεθῇ ἀκόμη ἓνα αὐγὸ. Τώρα ὑπάρχει καὶ ἡ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ πίνετε καὶ ὡμὰ αὐγὰ γιὰ νὰ συντομεύσετε τὴν θεραπείαν. Ἐσφαλμένη ἡ γνώμη αὐτὴ πάντως πίνετε ἄλλ' ὅχι περισσότερον τῶν δύο κρόκων τὸ πρωῒ. Νὰ φροντίσετε δὲ νὰ εἶναι ἀπολύτως φρέσκα ἰδίως τώρα τὸ καλοκαίρι. Ἀπάνω σ' αὐτὸ νὰ ρυθμίσετε ὅλα τὰ μενοῦ σας, δηλ. δὲν ὑπάρχει στὸ πολὺ τὸ καλὸ ἀλλὰ στὸ καλὸ εἶ-

ναι τὸ πολὺ. Ἐννοεῖται ὅτι πρέπει νὰ κάμνετε καὶ λίγο περίπατο ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει πυρετός. Ἀν θέλετε γράψτε μου τὴν διεύθυνσή σας νὰ σὰς δρίσω ὅλο τὸ μενοῦ τῆς ἐβδομάδος διότι ἀδυνατῶ ἀπὸ τὴν στήλη αὐτή.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΜΕ ΤΙΣ ΓΑΡΔΕΝΙΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

—Σὰς ἀπάγω! τῆς εἶπε. Εἰσθε δική μου τώρα. Πάμε νὰ παντρευτοῦμε.

—Ὅχι ἀκόμα, τραύλισε ἐκείνη. Σὰς ὑπόσχομαι Μαρτσέλο ὅτι μετὰ τὸ δεῖπνο θάρθω σπίτι σας. Πρέπει νὰ σὰς μιλήσω. Ἀφήστε με τώρα.

□ □

“Ὅταν μετὰ τὸ δεῖπνο, ἐκείνη παρου-

σιάστηκε στὸν Μαρτσέλλο χλωμὴ καὶ ταπεινὴ ντυμένη με τὸ ἄσπρο καὶ γαλάζιο ἀπλούστατο φορεματάκι ἐκείνος ἔτρεξε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ συγκινημένος.

—Τί ἐξαίσια ἑκπληξη, Πλούμα! Βάλατε τὸ φορεματάκι ποὺ φορούσατε τότε...

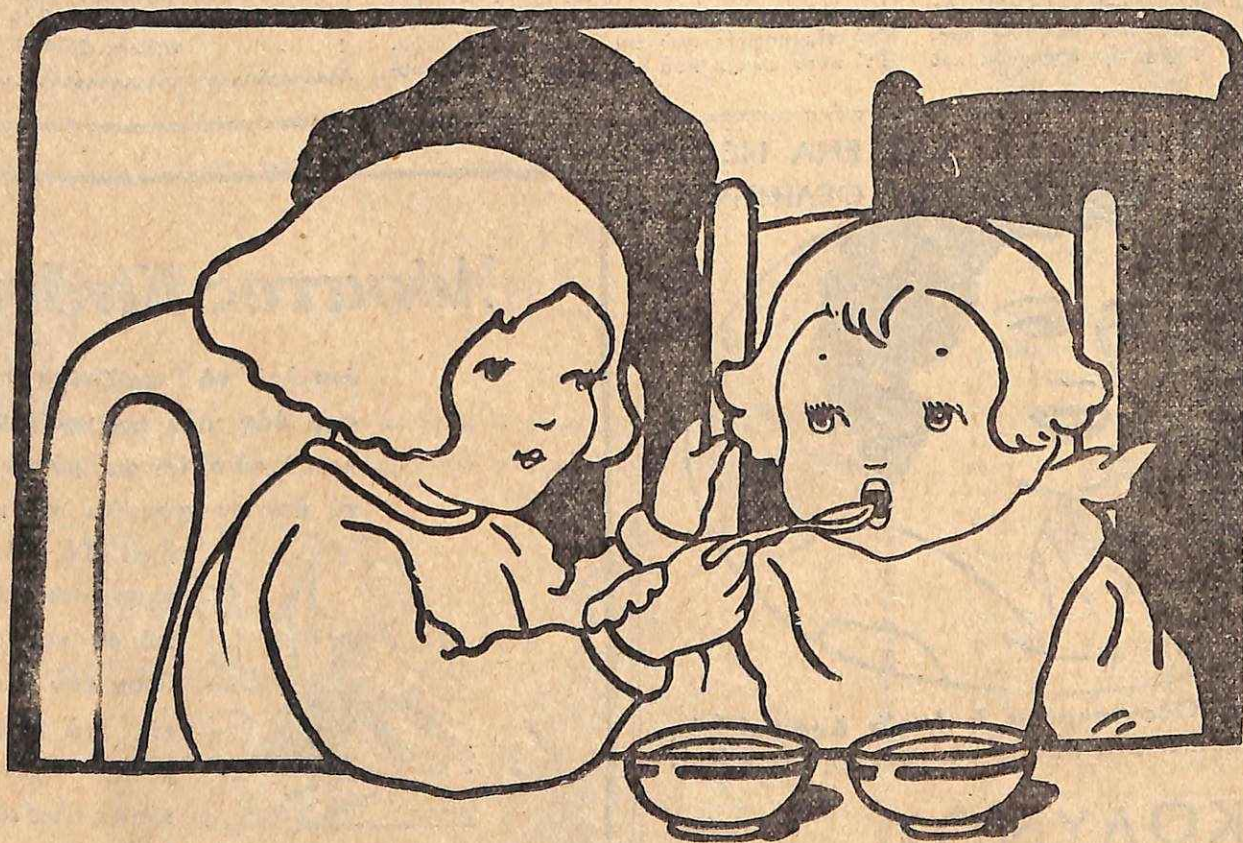
—Πρέπει νὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια, κύριε εἶπε ἐκείνη με φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Λουίζα Σαλμπέττι, ἡ «ὑποκαταστάτρια» τῆς Πλούμα Τούφ!

Ἐνοίωσε τὰ χέρια τοῦ Μαρτσέλλο νὰ τὴν σφίγγουν τρυφερά καὶ τὰ χεῖλη του νὰ χαϊδεύουν τὰ μαλλιά της κι' αἰσθάνθηκε μιὰ ἀνέκφραστη εὐτυχία.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε τραβήξει ἦταν ἡ ἀπλότης της. Κι' ὕστερα οἱ παρθενιές καὶ τὰ νεῦρα τῆς Πλούμας τὸν εἶχαν ἀπογοητεύσει.

Τώρα, ξανάβρισκε τὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε ἀγαπήσει στ' ἀλήθεια με τὸ ἄσπρο καὶ γαλάζιο φόρεμα.

ΠΙΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

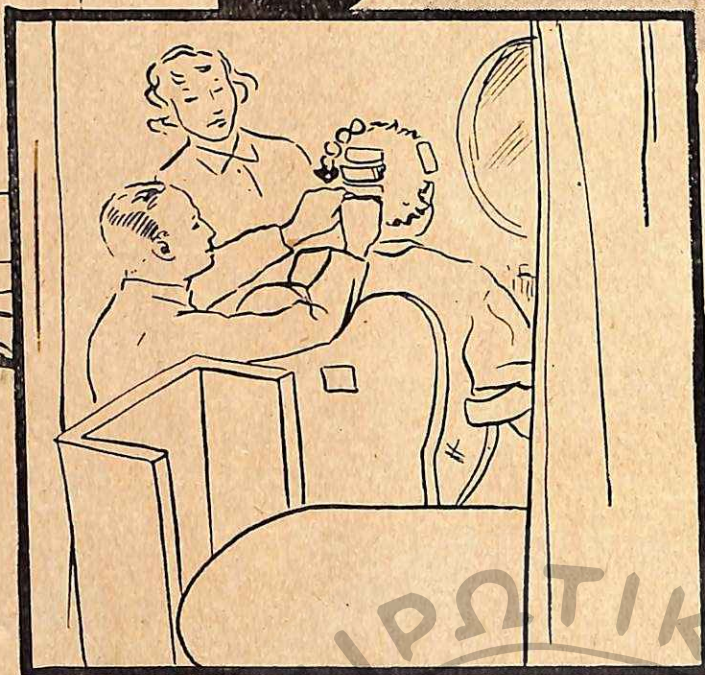
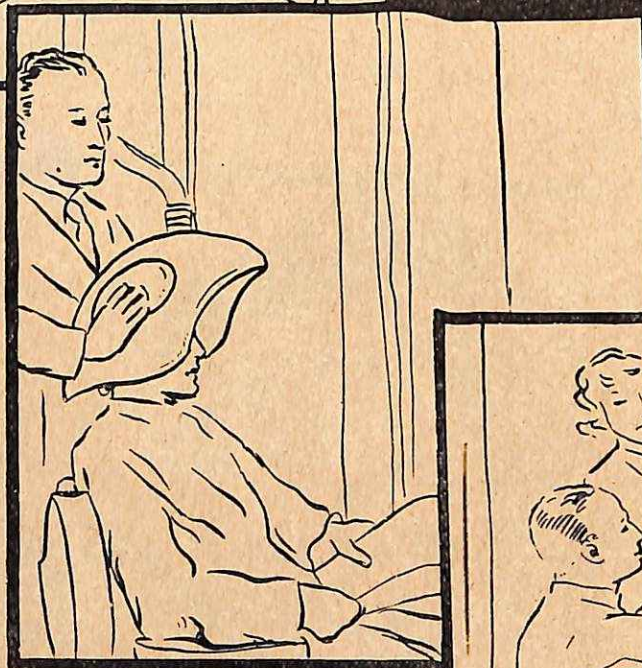
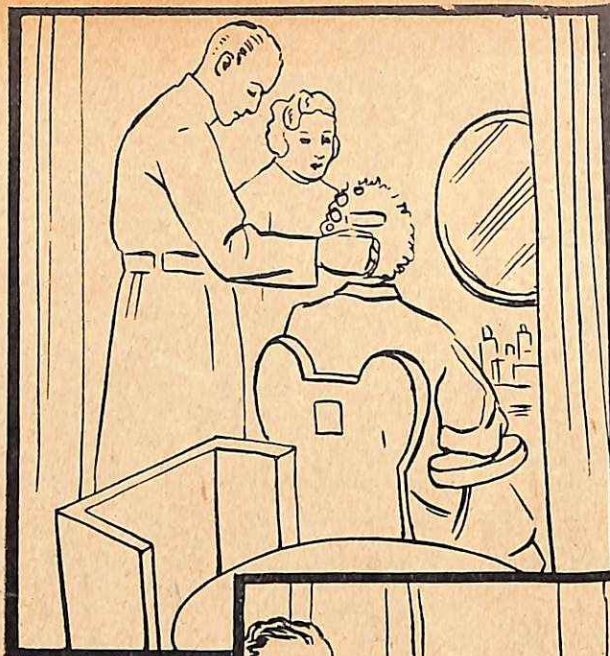
Εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, δηλαδή μιὰ τροφὴ ὑγιεινὴ καὶ θρεπτικὴ, εὐπεπτος, εὐγευστος, ποὺ ἔχει δοκιμασθῇ σ' ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ 70 καὶ πλέον ἐτῶν.

Τὸ Γαλακτοῦχον Ἀλεύρον ΝΕΣΤΛΕ, πολὺτιμον, σ' ὅλες τῖς ἐποχές, ἐνδείκνυται ἰδιαίτερος κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

«ΜΗΝΥΤΟΡ»

Κυρίες μου

Ἀπίστευτον καὶ ὅμως γεγονός. Ποιὸς νὰ σᾶς τὸ ἔλεγε ὅτι ὁ Χαμαράκης εἰς τὸν ὁποῖον ἐπληρώνετε 500—700 Δρ. διὰ τὴν Περμανάντ σας πρὸ 10 ἐτῶν σήμερον θὰ σᾶς τὴν ἐπρόσφερε ἀντὶ

Δραχ. 100

ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐπιβαρύνσεως.

1936 ἐποχὴ προόδου καὶ συναγωνισμοῦ.

Καμμία κυρία εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ εὕρῃσκει τὴν ἐλαχίστην δικαιολογίαν ὅταν τὰ μαλλιά της τῆς τὰ καταστρέψουν διότι ὁ Χαμαράκης, τὸ καλλίτερον κομμωτήριο τῶν Ἀθηνῶν, ὁ διαθέτων τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς τελειότητος μηχανημάτων ὁ μεταχειριζόμενος ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ ἀνώτερα φάρμακα τοῦ περιφήμου Παρισινοῦ οἴκου Boulard & Galliot 117 Rue Reaumur σᾶς προσφέρει μίαν θανμασίαν Περμανάντ εἰς τὸ ἐλάχιστον τῆς τιμῆς **ΔΡΑΧ. 100** καὶ αὐτὸ μόνον καὶ μόνον ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ ὑπάρξῃ κυρία νὰ πῇ εἰς τὸ μέλλον ὅτι παρεσύρθη ἀπὸ μίαν μικροτέραν τιμὴν.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208